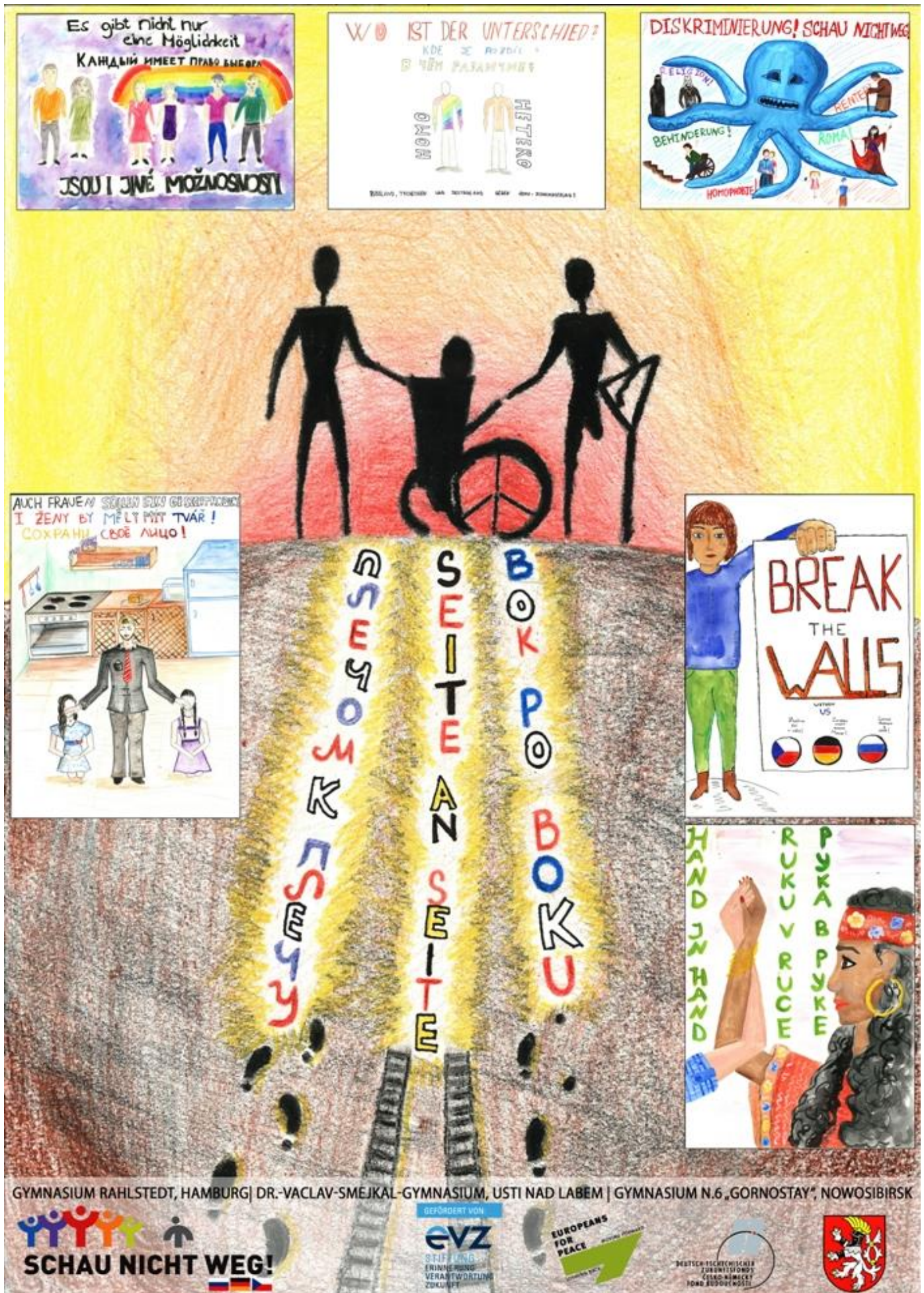

VORWORT

„Ich habe einen Traum, dass meine vier kleinen Kinder eines Tages in einer Nation leben werden, in der man sie nicht nach ihrer Hautfarbe, sondern nach ihrem Charakter beurteilt.“

Dieser Hoffnung gab Martin Luther King in einer seiner berühmtesten Ansprachen als Anwalt der Bürgerrechtsbewegung in den USA im Spätsommer 1963 vor dem Lincoln Memorial in Washington D.C. vor 250.000 seiner MitbürgerInnen und MitkämpferInnen Ausdruck.

Meiner Meinung nach verbirgt sich in seinen Worten eine einfache und gleichzeitig wichtige Botschaft - und zwar Sehnsucht nach Gleichheit und nach einer Gesellschaft, in der alle Vorurteile jeglicher Art abgebaut werden.

50 Jahre nach Kings Rede wird sein Land von einem afroamerikanischen Präsidenten regiert, der sich nicht nur für die Rechte von Schwarzen, sondern auch von Schwulen und Lesben und anderen Minderheiten und Vernachlässigten einsetzt. Sein Land hat zugleich viele andere Probleme zu lösen, so wie auch unsere Länder - Deutschland, Tschechien und Russland. Aber die USA sind ein lebendiges Beispiel und ein Beweis dafür, dass jede Gesellschaft, in der es Menschen gibt, die ihre Stimme erheben, wenn Anderen Unrecht getan wird, nie wegen innerer Spannungen zusammenbricht, denn es ist ein Wahrzeichen einer

entwickelten Demokratie, dass die Mehrheit ihre Minderheiten schützt.

Bleiben wir aber nicht nur im Übersee - weitere Beispiele von Menschen, die mit ihren Kräften viel Positives für ihr Land und deren Einwohner erreicht haben, kennen wir alle, etwa den südafrikanischen Präsidenten Nelson Mandela, den Papst Franziskus, den Menschenrechtler Andrej Sacharov in der ehemaligen UdSSR oder Aung San Suu Kyi in Myanmar.

Hand aufs Herz- nicht jeder von uns wird zum Präsidenten oder Friedensnobelpreisträger, jedoch wir alle können in unserem alltäglichen Leben viel tun- wenn wir nicht rücksichtslos werden und die Gewalt, Unterdrückung und Misshandlungen in unserer Umgebung nicht tolerieren, wenn wir nicht blind werden, wenn wir uns engagieren. So kann jeder von uns den Traum von Martin Luther King verwirklichen - mit kleinen Taten im Alltag zur gerechten Gesellschaft, in der Hass oder Gewalt keinen Platz haben.

Und das ist auch der Grund, warum sich Schüler aus Hamburg-Rahlstedt, aus Ústí nad Labem und Novosibirsk im Projekt „*Schau nicht weg!*“ zusammengeschlossen haben, um etwas zu bewirken, um ein Zeichen zu setzen. In Ihren Händen liegt nun ein Situationsbericht zur Lage der Minderheiten in unseren drei Projektländern Deutschland, Tschechien und Russland, sowie Plakate gegen Diskriminierung (siehe Titelseite und Seite 21).

Projektkoordinator:
Mgr. Radek Rybář
Gymnázium a SOŠ
dr. Václava Šmejkal
Ústí nad Labem
Tschechien
rybar@gym-ul.cz

PŘEDMLUVA

*„Sním o tom, že mé čtyři malé děti
budou jednoho dne žít v zemi, kde
nebudou posuzovány podle barvy své kůže,
ale podle kvality charakteru.“*

To je část z jednoho z nejznámějších projevů Martina Luthera Kinga a hnutí pro občanská práva v USA, který pronesl v pozdním létě 1963 před památníkem prezidenta Lincolna ve Washingtonu D.C. před čtvrt milionem svých spoluobčanů a spolubojovníků.

Podle mého názoru se v jeho slovech skrývá jednoduché a zároveň důležité poselství- a to touha po rovnosti a po společnosti, ve které nebude místo pro jakékoli předsudky.

50 let po Kingově projevu je v čele jeho země původem Afroameričan, který se zasazuje nejen za práva černochů, gayů a leseb, ale i dalších menšin a znevýhodněných. Jeho země musí řešit spoustu dalších problémů, stejně jako naše- Německo, Česko a Rusko. Ale je příkladem a důkazem toho, že každá společnost, ve které existují lidé a dobrovolníci, kteří pozvednou svůj hlas, když je pácháno zlo na jiných, se nikdy nezhroutí vinou vnitřního napětí, neboť symbolem vyvinuté demokracie je to, že většina chrání své menšiny.

Nezůstáváme ale jen v zámoří- další příklady lidí, kteří svými silami dosáhli spoustu pozitivního pro svoji zemi a její obyvatele, známe všichni: jihoafrického prezidenta Nelsona Mandelu, papeže Františka nebo obhájce lidských práv Andreje Sacharova v bývalém SSSR nebo Su Ťij v Barmě/Myanmaru.

Ruku na srdce- ne každý z nás se ale stane prezidentem nebo nositelem Nobelovy ceny míru, ale my všichni můžeme hodně udělat každý den- pokud nebudeme bezohlední a nebudeme tolerovat násilí, útisk a týrání v našem okolí, když nebudeme slepí, když se budeme angažovat. Tak může každý z nás uskutečnit sen Martina Luthera Kinga- malými činy v každodenním životě ke spravedlivé společnosti, kde nenávist a násilí nemají žádné místo.

A to je také důvod, proč se žáci gymnázií v Hamburku-Rahlstedtu, Ústí nad Labem a Novosibirsku spojili do projektu „Nedívej se pryč!“, aby něčeho dosáhli, aby byli příkladem. Ve svých rukách nyní držíte brožuru k situaci menšin v našich třech projektových zemích- Německu, Rusku a Česku, jakož i plakát proti diskriminaci (viz titulní strana a strana 21).

Hodně angažování i Vám přeje

Koordinátor projektu:

Mgr. Radek Rybář

Gymnázium a SOŠ dr. Václava Šmejkala

Ústí nad Labem

rybar@gym-ul.cz

ПРЕДИСЛОВИЕ

«У меня есть мечта: настанет день, когда четверо моих детей будут жить в стране, где о них будут судить не по цвету кожи, а по тому, что они собой представляют»

Так звучит отрывок известной речи борца за права в США Мартина Лютера Кинга, которую он произнес летом 1963 года у подножья Мемориала Линкольна в Вашингтоне перед 250 000 согражданами и сторонниками.

По моему, в его словах заложено простое и одновременно важное послание: тоска по равноправию и обществу, в котором разрушаются всякого рода предрассудки.

Спустя 50 лет после речи Кинга страной правит афроамериканский президент, который выступает не только за права гомосексуалистов и лесбиянок, но и за права других меньшинств и отверженных. У его страны есть много других проблем, которые необходимо решать. Как и у Германии, Чехии и России. Но это живой пример и доказательство того, что каждое общество, в котором есть люди и добровольцы, поднимающие свой голос, если по отношению к другим совершается несправедливость. Это и есть признак развитой демократии, когда большинство защищает свои меньшинства.

Не будем смотреть только за океан-

вот и другие примеры людей, которые своими силами сделали много положительного для своей страны и своего народа, мы все их знаем: южно-африканского президента Нельсона Манделу, Папу Франческа или правозащитника Андрея Сахарова в бывшем СССР и Аун Сан Су Чжи из Мьянма (бывшей Бирмы).

Положив руку на сердце, можем сказать, что не каждый из нас станет президентом или лауреатом Нобелевской премии как борец за мир, однако мы все можем сделать многое, если не будем равнодушными и терпимыми к насилию, угнетению и жестокому обращению в нашем окружении, если не будем слепыми.

Тогда каждый из нас сможет осуществить мечту Мартина Лютера Кинга – малыми делами в повседневной жизни прийти к справедливому обществу, в котором не будет места ненависти и насилию.

И это тоже причина, по которой собрались ученики из Гамбурга-Ральштедт, Усти над Лабем и Новосибирска на проект «Не отводи взгляд!», чтобы на что-то повлиять, чтобы заявить о себе. В Ваших руках отчет по ситуации меньшинств в наших трех странах – Германии, Чехии и России, а как же наш плакат против дискриминации (смотрите титульный лист и страницу 21)

Активной работы желает

Координатор проекта
Магистр Радек Рибарж
Gymnázium a SOŠ
dr. Václava Šmejkal
Ústí nad Labem
rybar@gym-ul.cz

Vorwort.....	1
Unser Projekt	7
Unsere Förderer	10
Unsere Teams	13-20
Unser Plakat gegen Diskriminierung.....	21
1. Umfragen zur Diskriminierung	
1.1 in Deutschland	22
1.2 in Tschechien	27
1.3 in Russland	31
1.4 Zusammenfassende Graphik.....	34
2. Beiträge zu einzelnen Minderheiten (Zeitzeugen)	
<u>2.1 Deutsche Beiträge</u>	37
2.1.1 Homosexuelle.....	37
2.1.2 Dänische Minderheit	41
2.1.3 Sinti und Roma	42
2.1.4 Russische Migranten	44
<u>2.2 Tschechische Beiträge</u>	46
2.2.1 Allgemein.....	46
2.2.2 Homosexuelle.....	47
2.2.3 Rentner.....	48
2.2.4 Behinderte.....	49
2.2.5 Sinti und Roma	50
2.2.6 Ausländer	51
2.2.7 Frauen	52
2.2.8 Zeitzeugen-Interview.....	53
<u>2.3 Russische Beiträge</u>	55
2.3.1 Behinderte.....	55
2.3.2 Interview – Zeitzeuge Afghanistan Krieg	60
2.3.3 DROODI – Gesellschaft	60
2.3.4 Rentner.....	62
2.3.5 Schule 133	64
2.3.6 Migranten.....	66
2.3.7 Religion.....	68
2.3.8 Politische Verfolgung.....	70
2.3.9 Interview – Zeitzeugin	71
2.3.10 Interview – Behinderte.....	74

PŘEDMLUVA	2
NÁŠ PROJEKT.....	8
NAŠI SPONZOŘI	11
NAŠE TÝMY	13-20
NÁŠ PLAKÁT PROTI DISKRIMINACI	21
1. Ankety ohledně diskriminace	
1.1 v Německu	24
1.2 v Česku	27
1.3 v Rusku	31
1.4 Shrnující grafika	36
2. Články k jednotlivým menšinám (vyprávění pamětníků)	
<u>2.1 Články německých žáků</u>	<u>37</u>
2.1.1 Homosexuálové	39
2.1.2 Dánská menšina	41
2.1.3 Romové	43
2.1.4 Ruští imigranti v Německu	45
<u>2.2. Články českých žáků</u>	<u>46</u>
2.2.1 Obecně	46
2.2.2 Homosexuálové	47
2.2.3 Důchodci.....	48
2.2.4 Tělesně postižení.....	49
2.2.5 Romové	50
2.2.6 Cizinci	51
2.2.7 Ženy	52
2.2.8 Interview s pamětníci	53
<u>2.3. Články ruských žáků</u>	<u>55</u>
2.3.1 Postižení	56
2.3.2 Interview s pamětníkem (účastníkem války v Afghánistánu).....	59
2.3.3 Společnost DROODI	61
2.3.4 Důchodci.....	63
2.3.5 Škola 133	65
2.3.6 Migranti.....	67
2.3.7 Náboženství.....	69
2.3.8 Politické pronásledování	70
2.3.9 Interview s pamětníci.....	72
2.3.10 Interview (postižení).....	75

Содержание

Предисловие.....	3
Наш проект	9
Наш спонсор	12
Наша команда	13-20
Наш плакат против дискриминации	21
1. Опросы на тему «Дискриминация»	
1.1 на немецком.....	25
1.2 на чешском	27
1.3 на русском	31
1.4 обобщающий график	36
2. Статьи к отдельным меньшинствам (свидетели)	
<u>2.1 Статьи с немецкой стороны</u>	37
2.1.1 Гомосексуалисты	40
2.1.2 Датское меньшинство	42
2.1.3 Цыгане	42
2.1.4 Русские эмигранты	45
<u>2.2 Статьи с чешской стороны</u>	46
2.2.1 Общие вопросы	47
2.2.2 Гомосексуалисты	48
2.2.3 Пенсионеры	48
2.2.4 Инвалиды	49
2.2.5 Цыгане	50
2.2.6 Иностранцы.....	51
2.2.7 Женщины	52
2.2.8 Интервью со свидетелями	54
<u>2.3 Статьи с русской стороны</u>	55
2.3.1 Инвалиды	55
2.3.2 Интервью с участником войны в Афганистане.....	57
2.3.3 Общество «ДРООДИ»	59
2.3.4 Пенсионеры	62
2.3.5 Школа-интернат № 133.....	64
2.3.6 Мигранты	65
2.3.7 Религия	68
2.3.8 «Враги народв».....	69
2.3.9 Интервью со свидетелями.....	70
2.3.10 Интервью с инвалидами.....	72

„Schau nicht Weg!“

Schau nicht weg! oder Deutsche, tschechische und russische Jugendliche auf den Spuren der Diskriminierung damals und heute.

„Jeder hat Anspruch auf alle in dieser Erklärung verkündeten Rechte und Freiheiten, ohne irgendeinen Unterschied, etwa nach Rasse, Hautfarbe, Geschlecht, Sprache, Religion, politischer oder sonstiger Anschauung, nationaler oder sozialer Herkunft, Vermögen, Geburt oder sonstigem Stand.“

So Artikel 2 der Allgemeinen Erklärung der Menschenrechte der Vereinten Nationen von 1948.

Wie ist aber die Realität bei uns in Deutschland, Tschechien und Russland? Sind Angehörige von sprachlichen, nationalen, sexuellen oder religiösen Minderheiten oder Behinderte heutzutage vollberechtigte Bürger, die nicht diskriminiert werden? Wie wird eigentlich die Diskriminierung von den Bewohnern von Hamburg, Usti nad Labem (Aussig an der Elbe) und Nowosibirsk wahrgenommen? Und wie sehen Vertreter und Verbände von Minderheiten die Situation?

Und wie war es in der Vergangenheit? Wie ist die Diskriminierung entstanden und wie hat sie sich in totalitären Perioden ausgewirkt? Wie hat die Umgebung reagiert? Konnte die Verfolgung und

Verhaftungen überhaupt vermieden werden? Wie erinnern sich daran Zeitzeugen oder deren Kinder?

Das alles sind Aufgaben für uns, für die Schüler der drei Projektschulen: **Gymnasium Rahlstedt, Dr.-Vaclav-Smejkal-Gymnasium in Usti nad Labem (Aussig a/E) und Gymnasium N.6 „Gornostay“ in Nowosibirsk**. Während der drei Austausch Aufenthalte in Sibirien (Oktober 2013), Hamburg und Usti (März 2014) versuchten wir, auf Grund von Recherchen, von Interviews mit Zeitzeugen und Minderheitenangehörigen und von eigenen Umfragen in unseren Heimstädten die heiklesten Fragen zur Diskriminierung früher und heute zu beantworten.

Wir haben die Ergebnisse unseres Projekts in einem Situationsbericht zur Diskriminierung zusammengefasst, darüber hinaus ergänzt mit Zeitzeugenschilderungen sowie Erlebnissen unserer MitbürgerInnen, die schon Erfahrung mit jeglicher Form von Demütigung, Diffamierung oder sogar Misshandlung gemacht haben. **Wir haben auch in gemeinsamen internationalen Schülergruppen an Plakaten gegen Diskriminierung gearbeitet**, die wir in unseren Heimstädten aushängen sowie in der Tageszeitung drucken lassen möchten. Wir wollen uns in unserer Umgebung dafür einsetzen, dass jeder alle Rechte nicht nur auf dem Papier, sondern auch im realen Leben hat. Wir wollen in einer Gesellschaft leben, in der die Mehrheit ihre Minderheiten schützt.

„Schau nicht Weg! Nedívej se pryč!“

Nedívej se pryč! aneb Němečtí, čeští a ruští žáci po stopách diskriminace ve svém okolí dříve a dnes

„Každý má všechna práva a všechny svobody, stanovené touto deklarací bez jakéhokoli rozlišování, zejména podle rasy, barvy, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního nebo sociálního původu, majetku, rodu nebo jiného postavení.“

Toť článek 2 Všeobecné deklarace práv a svobod.

Jak je tomu ale ve skutečnosti u nás v Německu, Česku a Rusku? Jsou v dnešní době příslušníci jazykových, národnostních, sexuálních či náboženských menšin nebo tělesně postižení opravdu plnoprávními občany, kteří nejsou diskriminováni? Jak diskriminaci vnímají a jak a kde se s ní setkali obyvatelé německého Hamburku, českého Ústí nad Labem a ruského Novosibirsku? A jak situaci hodnotí nevládní neziskové organizace či podpůrné organizace jednotlivých menšin?

A jak tomu bylo v minulosti? Jak vznikala diskriminace a jak se projevovala během 2.světové války či v době nesvobody? Jak reagovalo okolí? Mohli lidé opravdu teroru, zatýkání a pronásledování zabránit? Jak na to vzpomínají pamětníci či jejich potomci?

To jsou úkoly pro nás, žáky tří účastnických škol: **Gymnasia Hamburk-Rahlstedt, Gymnázia dr.Václava Šmejkala v Ústí nad Labem a Gymnázia N.6 „Hranostaj“ v ruském Novosibirsku.**

Během tří výměnných pobytů v Novosibirsku (říjen 2013), Hamburku a Ústí nad Labem (březen a duben 2014) se díky rozhovorům s pamětníky totalitních časů, s příslušníky menšin a díky anketám mezi obyvateli našich tří domovských měst pokusíme odpovědět na základní otázky ohledně diskriminace dříve a dnes.

Rádi bychom výsledky našeho projektu shrnuli v situační zprávě o diskriminaci, včetně líčení pamětníků, jakož i zážitků našich spoluobčanů, kteří mají negativní zkušenost s jakoukoli formou ústrku, hanobení či násilí. Také chceme ve společných mezinárodních pracovních skupinách vypracovat plakáty proti diskriminaci, které vylepíme v našich městech a necháme vytisknout v denním tisku. Chceme se zajímat o své okolí, své město a pozitivně ovlivnit vývoj v naší společnosti, kde by měl mít každý všechna práva nejen na papíře, ale také v reálném životě, kde by většina chránila své menšiny.

« Не отводи взгляд! »

или как немецкая, чешская и русская молодежь идет по следу дискриминации: тогда и сейчас. Каждый располагает всеми заявленными в декларации правами и свободами, не смотря на различия по национальности, кожи, полу, языку и социальному происхождению, положению, рождению и т.д. (Статья №2 Общей декларации прав человека)

Так ли обстоят дела на самом деле в Германии, Чехии и России? Являются ли сегодня равноправными граждане, принадлежащие к меньшинствам по языковой, национальной, сексуальной и религиозной принадлежности, по другому признаку или возможностям? Как воспринимают дискриминацию жители Гамбурга, Усти на Эльбе и Новосибирска? И как видят ситуацию неправительственные организации и отдельно взятые объединения меньшинств?

Как это было в прошлом? Как появилась дискриминация? Как она проявлялась во время второй. Мировой войны и в период тоталитарных режимов (в Чехии/Чехословакии и в СССР)? Как реагировало общество? И вообще можно ли избежать преследования и ареста? Как это объясняли свидетели того времени?

Такие задачи стоят перед участниками проекта трёх школ: **Gymnasium Rahlstedt, Dr.-Vaclav-Smejkal-Gymnasium in Usti nad Labem (Aussig**

a/E) und гимназия №6 «Горностай» в Новосибирске.

Во время проведения проекта в Сибири (октябрь 2013), в Гамбурге и Усти (март-апрель 2014) они попытаются ответить на непростые вопросы по дискриминации в историческом и современном аспекте, ссылаясь на интервью со свидетелями, с представителями меньшинств и на опросы в их городах.

Участники хотели бы представить результаты данного проекта в отчете по дискриминации и кроме того дополнить его рассказами свидетелей того времени о пережитом, которые уже в той или иной форме подверглись унижению и угнетению. Они в составе интернациональной группы школьников **хотят поработать над плакатами против дискриминации, которые вывешат в своих городах и опубликуют в ежедневной газете. Им хочется привлечь внимание окружение и положительно повлиять на общество, где каждый имеет права не на бумаге, а в реальности.**

Этот проект поддерживает Фонд EVZ (Память – Ответственность – Будущее) в рамках программы ЕВРОПЕЙЦЫ ЗА МИР. Данная публикация не является мнением Фонда.

За содержание несет /несут ответственность автор/авторы.

SCHAU NICHT WEG!

Förderung

Wir bedanken uns bei unseren Förderern und allen Helfern für die Unterstützung....

1. Die Stiftung "Erinnerung, Verantwortung und Zukunft" (EVZ) fördert im Programm **EUROPEANS FOR PEACE** internationale Schul- und Jugendprojekte. Junge Menschen aus Deutschland, den Ländern Mittel-, Ost- und Südosteuropas sowie Israel beschäftigen sich darin mit den Themen Diskriminierung und Verfolgung im Nationalsozialismus und/oder mit aktuellen Fragen von Diskriminierung.

Schul- und Jugendgruppen sind aufgerufen, sich in internationaler Partnerschaft mit einer Schule oder einem außerschulischen Bildungsträger um die Förderung ihres gemeinsamen Projektvorhabens zu bewerben. EUROPEANS FOR PEACE stärkt das geschichtsbewusste Engagement Jugendlicher für Menschenrechte und Völkerverständigung.

Das Programm EUROPEANS FOR PEACE der Stiftung "Erinnerung, Verantwortung und Zukunft" wurde im Jahr 2005 aus Anlass des 60. Jahrestages des Kriegsendes initiiert. Seither konnten 451 internationale Projekte mit rund 6,5 Millionen Euro gefördert werden.

<http://www.europeans-for-peace.de/>

Die Stiftung "Erinnerung, Verantwortung und Zukunft" (EVZ)

In Erinnerung an die Opfer nationalsozialistischen Unrechts setzt sich die Stiftung EVZ für die Stärkung der Menschenrechte und für Völkerverständigung ein. Sie engagiert sich weiterhin auch für die Überlebenden. Die Stiftung EVZ wurde im Jahr 2000 gegründet, um vor allem Zahlungen an ehemalige Zwangsarbeiter zu leisten. Die Auszahlungsprogramme wurden im Jahr 2007 abgeschlossen. Das Gründungskapital in Höhe von 5,2 Mrd. Euro wurde vom deutschen Staat und von der deutschen Wirtschaft aufgebracht. Davon wurden 358 Mio. Euro als Stiftungskapital für die Fördertätigkeit reserviert. Aus den Erträgen finanziert die Stiftung EVZ ihre dauerhaften Aktivitäten.

www.stiftung-evz.de

Das Projekt wird gefördert im Programm EUROPEANS FOR PEACE der Stiftung „Erinnerung, Verantwortung und Zukunft“. Diese Veröffentlichung stellt keine Meinungsäußerung der Stiftung EVZ dar. Für inhaltliche Aussagen tragen der/die AutorInnen die Verantwortung.

2. Deutsch-Tschechischer Zukunftsfonds

Der Deutsch-Tschechische Zukunftsfonds hilft, Brücken zu bauen zwischen Deutschen und Tschechen. Er fördert gezielt Projekte, welche die Menschen beider Länder zusammenführen und Einblicke in die Lebenswelten, die gemeinsame Kultur und Geschichte ermöglichen und vertiefen. Seit 1998 hat der Zukunftsfonds insgesamt rund 45 Millionen Euro für nahezu 7.500 Projekte zur Verfügung gestellt.

Gründung des Zukunftsfonds und seine Finanzierung

Der Deutsch-Tschechische Zukunftsfonds (ZF) wurde von beiden Staaten ins Leben gerufen. Entstanden ist er als Ergebnis der Deutsch-Tschechischen Erklärung vom 21. Januar 1997. Noch im selben Jahr - am 29.12.1997 - wurde der ZF wurde nach tschechischem Recht als Stiftungsfonds mit Sitz in Prag gegründet. Angetreten ist er mit einem Stiftungsvermögen von fast 85 Millionen Euro. Die Tätigkeit des ZF war vom Verwaltungsrat zunächst auf zehn Jahre angesetzt. Im Jahr 2007 beschlossen die Regierungen beider Länder jedoch, auch weiterhin in die Zukunft einer guten Nachbarschaft zu investieren. Mit insgesamt rund achtzehn Millionen Euro sicherten Deutschland und Tschechien weitere zehn Jahre Projektförderung.

<http://www.fondbudoucnosti.cz/de/>

3. Die Stadt Ústí nad Labem / Aussig an der Elbe

Die Stadt Aussig an der Elbe und deren Oberbürgermeister Ing. Vít Mandík hat unserem Projekt seine Unterstützung erklärt und hat die Förderung der Stadt Ústí für unser Projekt im Stadtrat durchgesetzt. Dies trägt dazu bei, alle unsere Kosten (Reise, Verpflegung, Exkursionen, Eintritte) zu decken, so dass die Schüler am Projekt "Schau nicht weg!" kostenlos teilhaben können.

<http://www.usti-nad-labem.cz/cz/>

Naši sponzoři

1. Nadace

Erinnerung, Verantwortung, Zukunft (EVZ,
Vzpomínání, zodpovědnost, budoucnost)
podporuje ve svém programu

EUROPEANS FOR

PEACE mezinárodní školní
projekty a projekty
mládeže. Mladí lidé z Německa,
zemí střední a východní Evropy,
jakož i Izraele se v nich zabývají
tématy diskriminace a pronásledování v době
nacistického perzekuce a/nebo s aktuálními
otázkami diskriminace. Program **EUROPEANS FOR
PEACE** tak podporuje historické povědomí a
angažovanost mladých pro lidská práva a
porozumění mezi národy. Byl založen v roce 2005 u
příležitosti 60.výročí konce 2.světové války a od té
doby podpořil 451 mezinárodních projektů sumou
6,5 milionů € (166 milionů Kč).

Nadace Erinnerung, Verantwortung, Zukunft (EVZ)

se v upomínku na oběti
nacistického bezpráví
zasazuje o posílení lidských
práv a porozumění mezi
národy, angažuje se také ve
prospěch přeživších. Nadace
EVZ je tak výrazem trvalé
politické a morální
zodpovědnosti německého státu, jeho
hospodářství a společnosti ta nacistické bezpráví.
Nadace EVZ podporuje mezinárodní projekty
v oblastech: vyrovnání se s historií, podpora
lidských práv, angažovanost pro oběti nacismu.

Nadace byla založena v roce 2000, aby především
odškodnila oběti otročských prací na území
nacistického Německa. Vyplácení bylo ukončeno v
roce 2007. Základní kapitál 5,2 miliard €
(133 miliard Kč) byl obstarán německou vládou a
německými firmami. Z toho bylo rezervováno
358 milionů € (9,1 miliard Kč) jako nadační kapitál
pro finanční podporu projektů. Z výnosů financuje
nadace EVZ svoji dlouhodobou činnost.

<http://www.stiftung-evz.de/eng/home.html>

<http://www.europeans-for-peace.de/index.php?lang=de>

2. Česko-německý fond budoucnosti

Česko-německý fond budoucnosti pomáhá stavět
mosty mezi Čechy a Němci. Cíleně podporuje
projekty, které svádějí dohromady lidi obou zemí,
které umožňují a prohlubují pohledy do jejich
světů, do společné kultury a dějin.

Od roku 1998 poskytl Fond budoucnosti
dohromady přibližně 45 milionů eur na zhruba
7 500 projektů.

Založení Fondu budoucnosti a jeho financování

Česko-německý fond budoucnosti (FB) se zrodil z
vůle obou států. Vznikl jako výsledek Česko-
německé deklarace z 21. ledna 1997. Ještě v témže
roce – dne 29.12.1997 – byl FB založen podle
českého práva jako nadační fond se sídlem v Praze.
Na cestu se vydal s nadačním jménem ve výši takřka
85 milionů euro. Správní rada stanovila pro FB
dobu činnosti nejprve na deset let. V roce 2007
však vlády obou zemí rozhodly, že budou i nadále
investovat do budoucnosti dobrého sousedství.
Částkou celkem kolem osmnácti milionů euro
zajistilo Německo a ČR dalších deset let pro
podporu projektů.

<http://www.fondbudoucnosti.cz/>

3. Město Ústí nad Labem

Díky podpoře primátora města Ústí nad Labem
Ing. Víta Mandíka a Rady města obdrží náš projekt
dotaci k pokrytí především enormních cestovních
nákladů a dalších nákladů, které nepokrývají
dotace z nadace EVZ a Česko-německého fondu
budoucnosti. Ústečtí gymnazisté tedy budou mít
kompletně zdarma svoji účast na projektu
(cestovné) a participaci na různých exkurzích, ať už
v Rusku (bývalý gulag na Sibiři,
muzeum represí NKVD, město
'vyhnanců' na Sibiři Tomsk),
Hamburku (prohlídku radnice,
přístavu, exkurze do bývalého
koncentračního tábora
Neuengamme), či u nás v Česku
(mj. návštěva terezínské Malé
pevnosti). Podpory našeho města si velice vážíme
a děkujeme, jakož i našim dvěma dalším
sponzorům, nadaci EVZ a Česko-německému fondu
budoucnosti.

<http://www.usti-nad-labem.cz/cz/>

Наши Спонсоры

Мы благодарим наших спонсоров и помощников за оказанное содействие...

1. Фонд «Память, ответственность и будущее» (EVZ) содействует программе «Европейцы за мир» - это международные школьно-молодежные проекты. Молодежь из Германии, стран Центральной, Восточной и Юго-Восточной Европы, а также из Израиля занимается темами дискриминации и преследования во времена национал-социализма и/или вопросами дискриминации в современном мире.

Школьные и молодежные группы могут написать заявление на участие и поддержку в международном партнерстве со школами или учреждениями дополнительного образования. Программа «Европейцы за мир» поддерживает заинтересованность молодежи в осознании истории, защите прав человека и взаимопонимании народов.

Программа «Европейцы за мир» и Фонд «Память, ответственность и будущее» (EVZ) были основаны в 2005 году по случаю 60-летия окончания Второй Мировой войны. С тех пор смог получить поддержку 451 международный проект на сумму около 6,5 миллионов евро.

<http://www.europeans-for-peace.de/>

Фонд «Память, ответственность и будущее»

В память жертвам национал-социализма и за соблюдение прав человека выступает фонд EVZ. Он выступает так же и за взаимопонимание между народами.

Он проявляет интерес и к

пережившим национал-социализм. Фонд создан для того, чтобы поддержать уже существующую политическую и моральную ответственность стран, экономики и общества по отношению к пострадавшим от национал-социализма.

Фонд EVZ проводит проекты в таких областях, как: Познание истории, Защита прав человека, Поддержка жертв национал-социализма.

Фонд EVZ основан в 2000 году, с целью выплат компенсации бывшим жертвам принудительных работ. В 2007 году эта программа завершилась. Основной капитал в размере 5.2 млрд. Евро был собран Германией и немецкой экономикой. 358 млн. были зарезервированы как капитал Фонда.

Продолжительные проекты поддерживаются из данного капитала Фонда EVZ.

www.stiftung-evz.de

2. НЕМЕЦКО-ЧЕШСКИЙ ФОНД БУДУЩЕГО

Немецко-чешский Фонд будущего помогает строить мост дружбы между немцами и чехами. Он целенаправленно содействует проектам, которые объединяют людей обеих стран с их взглядами на жизнь, и углубляют представление о культуре и истории. С 1998 года Фонд будущего выделил на 7.500 проектов, примерно 45 млн. евро.

Создание Фонда будущего и его финансирование

Немецко-чешский Фонд будущего (ZF) был создан благодаря обоим государствам. Он возник в результате немецко-чешской декларации от 21 января 1997 и в этом же году (29.12.1997) был основан согласно чешскому законодательству Фонд будущего, с офисом в Праге. Его начальный капитал составил 85 млн. евро. Изначально, деятельность ZF была спланирована на 10 лет. Тем не менее, в 2007 году правительства обеих стран решили и в будущем инвестировать в данное сотрудничество. В целом, примерно 18 млн. евро гарантировали Германия и Чехия.

<http://www.fondbudoucnosti.cz/de/>

3. Город Усти над Лабем / Ауссиг на Эльбе

Город Ауссиг на Эльбе в лице Фите Мандике - обер-бургомистра и инженера по профессии убедил в необходимости проекта и муниципалитетом города Усти его поддержал. В результате все издержки на проект (проезд, питание, экскурсии...) покрываются из средств Фонда.

<http://www.usti-nad-labem.cz/cz/>

UNSERE TEAMS / NAŠE TÝMY / НАША КОМАНДА

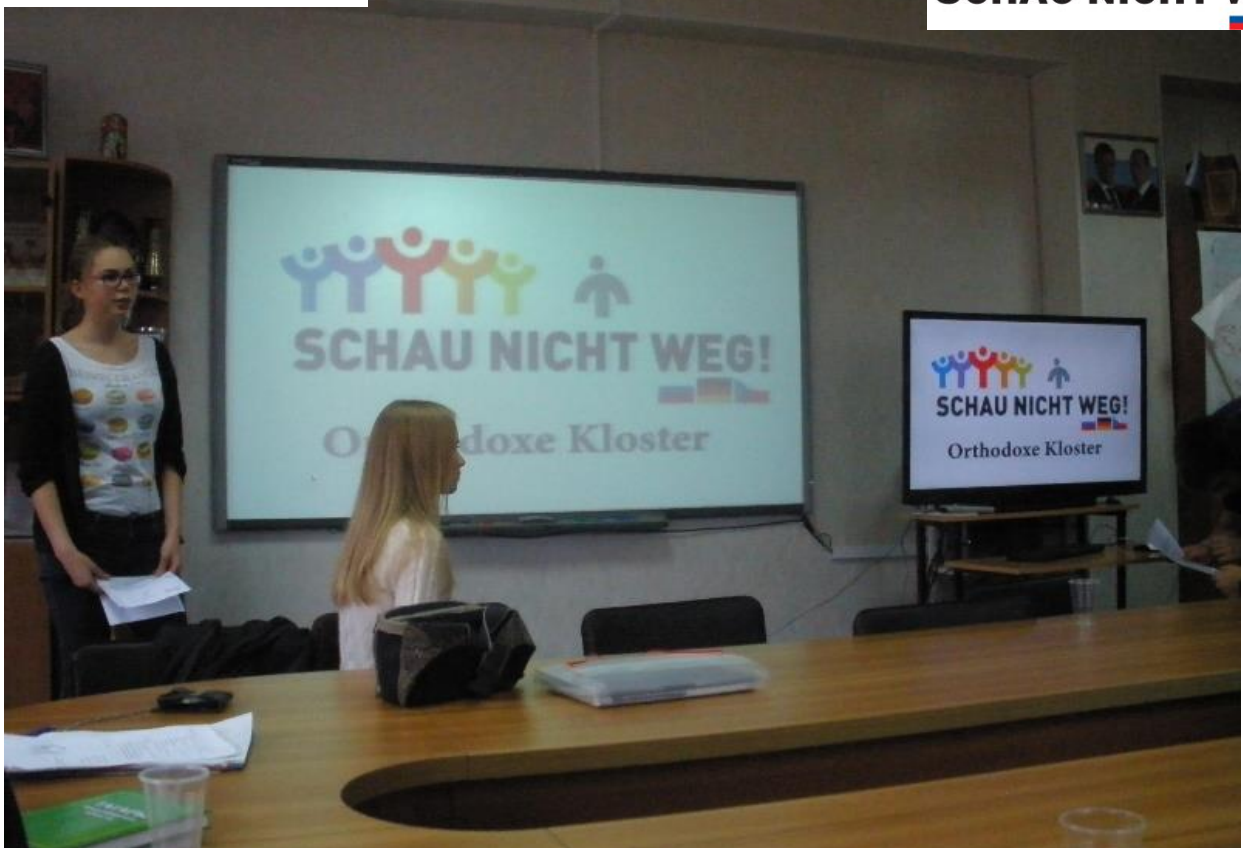
Ústí nad Labem,
4/2014

Hamburg, 3/2014

Novosibirsk, 10/2013

GYMNÁZIUM A SOŠ DR.VÁCLAVA ŠMEJKALA
STAVBAŘŮ 5
40011 ÚSTÍ NAD LABEM, CZ
KOORDINÁTOR PROJEKTU: MGR. RADEK RYBÁŘ

Ústí nad Labem, 4/2014

Baltské moře-Ostsee, 3/2014

Baltské moře-Ostsee, 3/2014

Hamburg, 3/2014

Novosibirsk, 10/2013

Irkutsk (Jezero Bajkal- Baikalsee), 10/2013

GYMNASIUM RAHLSTEDT
SCHARBEUTZER STR.36
22147 HAMBURG
PROJEKTLLEITER: DR.HERMANN KAIENBURG

Ústí nad Labem, 4/2014

Novosibirsk, 10/2013

**GYMNASIUM № 6 GORNOSTAY
WJASEMSKAJA № 4
630117 NOVOSIBIRSK
РУКОВОДИТЕЛЬНИЦА ПРОЕКТА:
LUDMILA GEYM**

Ústí nad Labem, 4/2014

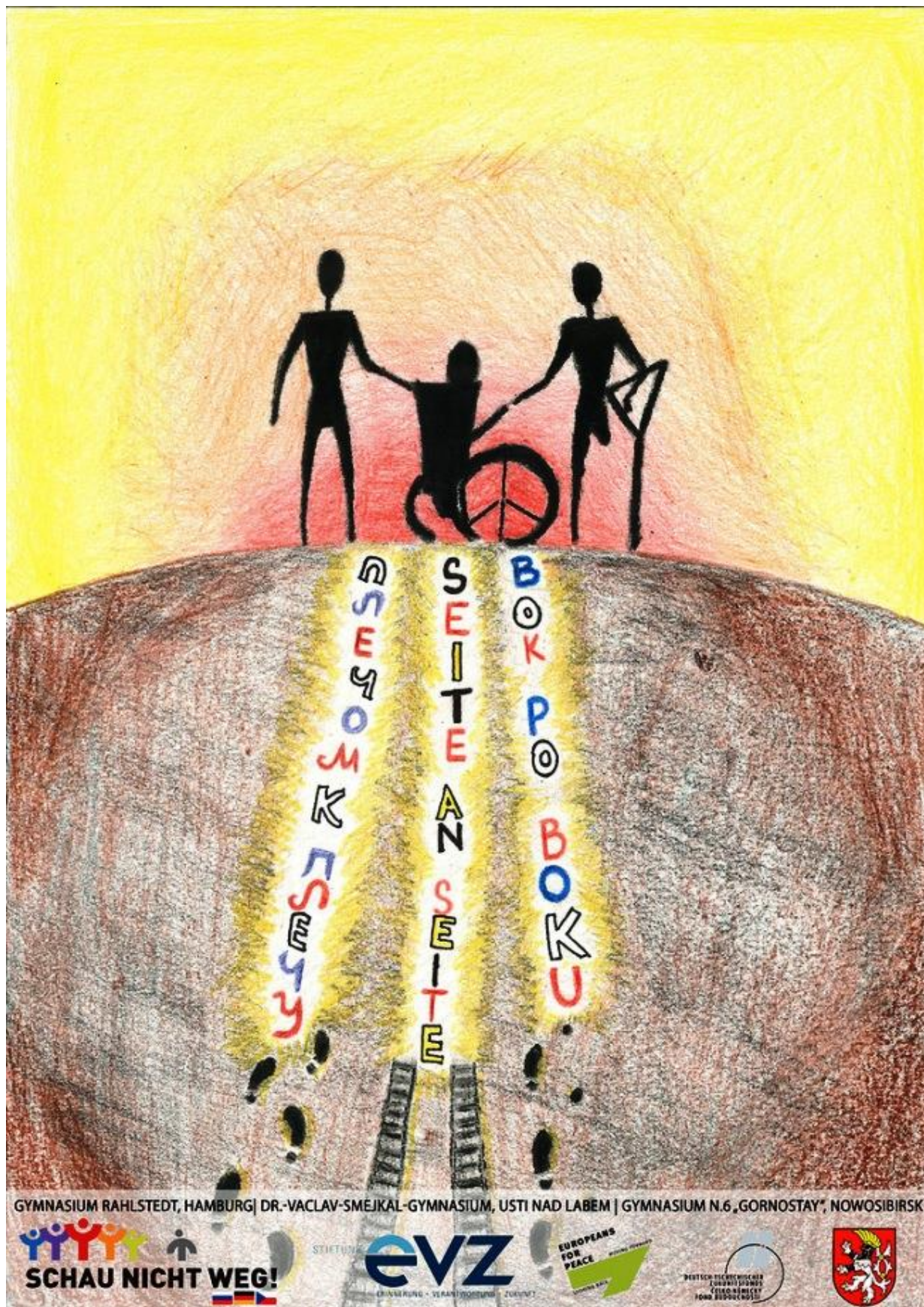
Novosibirsk, 10/2013

Prag-Praha, 4/2014

UNSER PLAKAT GEGEN DISKRIMINIERUNG
NÁŠ PLAKÁT PROTI DISKRIMINACI
НАШ ПЛАКАТ ПРОТИВ ДИСКРИМИНАЦИИ

1. Umfragen zur Diskriminierung

1. Ankety ohledně diskriminace

1. Опросы на тему «Дискриминация»

1.1 Diskriminierung von Minderheiten – unsere Umfrage in Hamburg-Rahlstedt

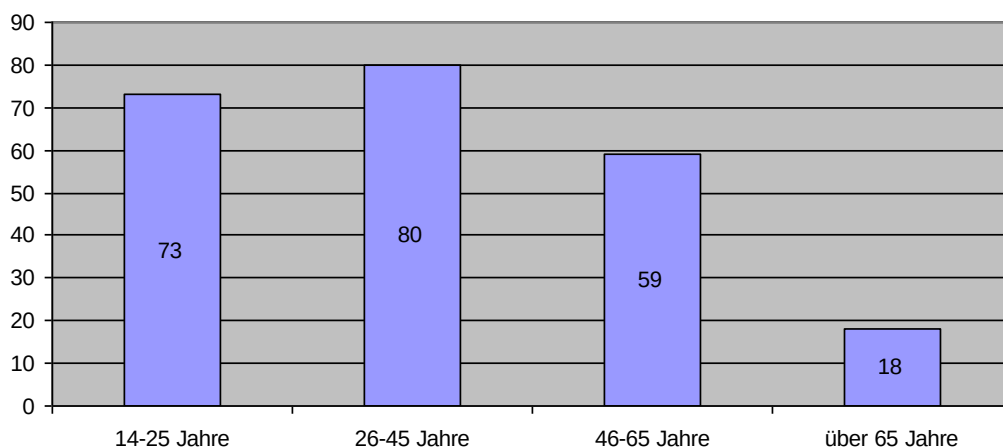

Im Rahmen unseres Projekts befragten wir von November 2013 bis Januar 2014 insgesamt 231 Personen in Hamburg-Rahlstedt und Umgebung. 38% der Befragten waren männlich, 62% weiblich. 55 der Befragten waren Personen mit Migrationshintergrund. Die Mehrheit der Befragten befanden sich im jüngeren und

mittlerem Alter, meist zwischen 14-25 und 26-45 Jahren. Nur 77 Personen waren älter als 46 Jahre.

Die Frage „Finden Sie, dass folgende Gruppen diskriminiert werden?“ betraf folgende Gruppierungen: Homosexuelle, Frauen, Behinderte, Rentner, Sozialhilfe-Empfänger, Sinti und Roma, Personen mit türkischer, polnischer und russischer Herkunft.

Von den Befragten waren

Zu den jeweiligen Diagrammen ist zu sagen, dass wir zunächst zu jedem Thema zwei Diagramme erstellt und am Ende alle Gruppen in einer Übersicht zusammengefasst haben.

Nach den Umfragen werden die **Sinti und Roma** am meisten für diskriminiert gehalten. 139 Personen, also knapp über 60% stimmten für „ja“ und nur 69 Personen empfanden es nicht so.

Ähnlich sah es bei den **Sozialhilfe-Empfängern** aus. 107 Personen empfanden sie als diskriminiert und 110 der Befragten als wenig oder gar nicht.

Bei den **Homosexuellen** wurden 104 Personen für diskriminiert gehalten, 111, also die Mehrheit, empfand dies als nicht so.

Die Menschen mit **türkischer Herkunft** werden von 117 Personen als nicht diskriminiert

bezeichnet und von 101 der Befragten als diskriminiert eingestuft.

Bei Personen mit **polnischem Hintergrund** waren die Ergebnisse so, dass 70 Personen sie für benachteiligt halten und 142 genau das Gegenteil behaupten.

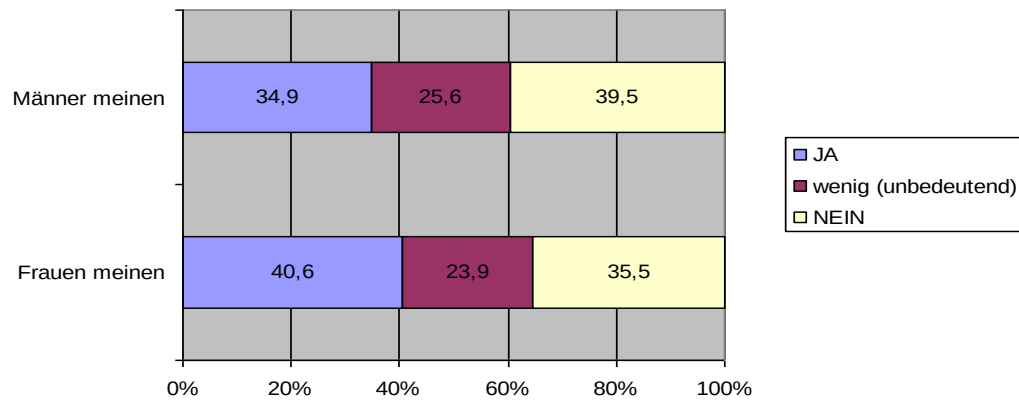
Bei der **russischen Minderheit** sieht es ähnlich aus. 78 Personen halten sie für diskriminiert und 133 für nicht diskriminiert.

Nur 25 der Befragten hielten **Behinderte** für diskriminiert. 185 halten diese für gewöhnliche Menschen.

Zu den **Frauen** ist zu sagen, dass insgesamt nur 5 Personen sie für diskriminiert halten und 166 für nicht oder wenig diskriminiert.

Die **Renter** hielten 29 der Befragten für diskriminiert, 196 für wenig bis gar nicht.

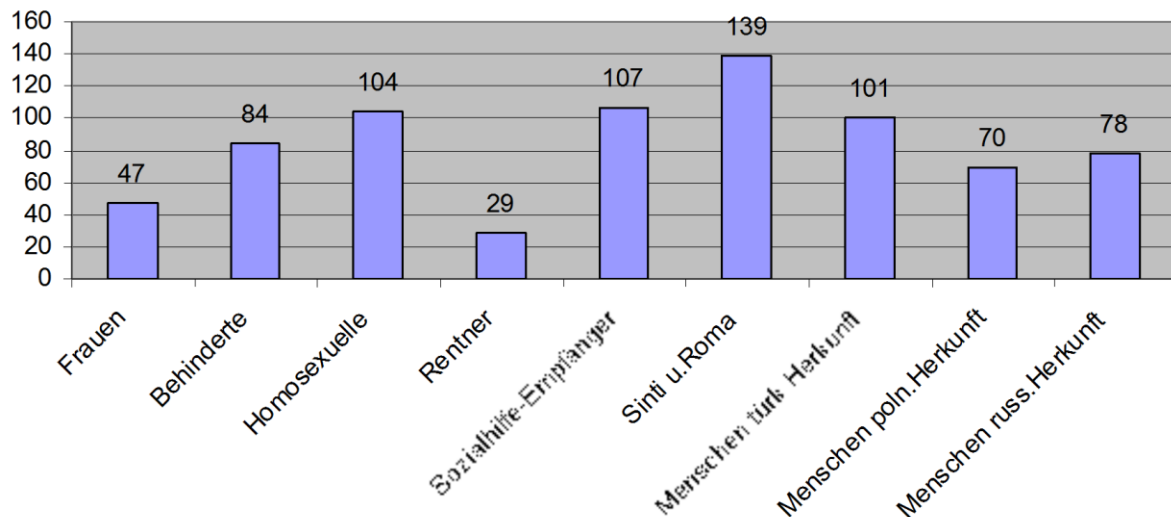
Wer tendiert eher dazu, Menschen als diskriminiert einzustufen?
Gesamtauswertung: Werden die genannten 9 Gruppen diskriminiert?

Die Ergebnisse sind manchmal erstaunlich. Da wir über 230 Menschen befragten, ist es nicht sehr wahrscheinlich, dass es durch unglückliche Zufälle zu Ergebnissen gekommen sein könnte, die ganz und gar nicht repräsentativ sind. Wir müssen eher annehmen, dass manchmal Gedankenlosigkeit mitspielte – etwa bei den Ergebnissen für Behinderte.

Wie sich die Diskriminierung im Alltag äussert, darüber sagt die Umfrage nichts aus. Vielleicht hat sie ein wenig dazu beigetragen, dass einige Menschen etwas achtsamer mit dem Problem umgehen.

Gesamtüberblick
Wer wird als diskriminiert betrachtet?
(Grundlage: alle Antworten „Eindeutig JA“ und „Eher JA“)

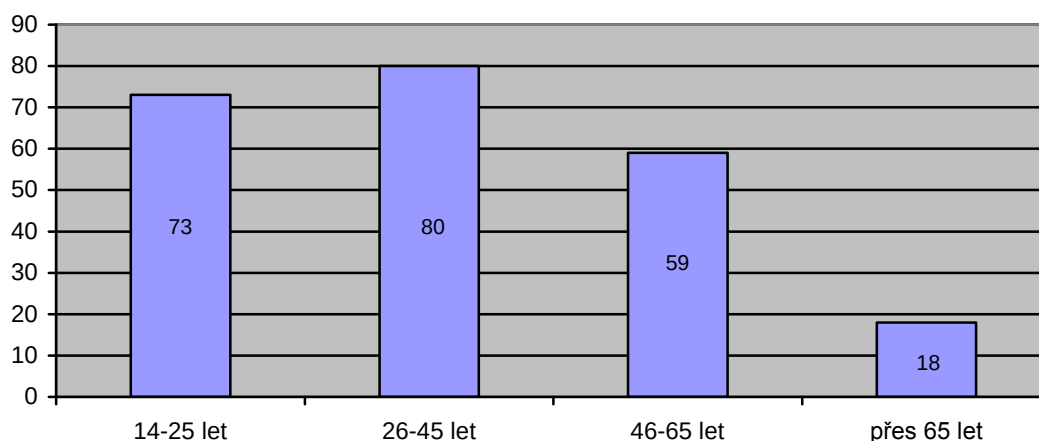
Die Gruppe der Hamburger

1.1 Diskriminace vůči menšinám – anketa německých žáků v Hamburku-Rahlstedtu

V rámci našeho projektu jsme se dotázali celkem 231 lidí v Hamburku-Rahlstedt a okolí v době od listopadu 2013 do ledna 2014. 38% respondentů byli muži, 62 % ženy. 55 respondentů byly osoby, které pocházeli z přistěhovaleckých rodin. Většina respondentů byla mladšího a středního věku, většinou mezi 14-25 a 26-45 let věku. Pouze 77 lidí bylo starších než 46 let.

Otázka "Myslíte si, že tyto skupiny jsou diskriminovány?" se týká následujících skupin: homosexuálové, ženy, postižení, důchodci, lidé se sociální podporou, Sinti a Romů, lidé s tureckého, polského a ruského původu.

Mezi dotázanými byli

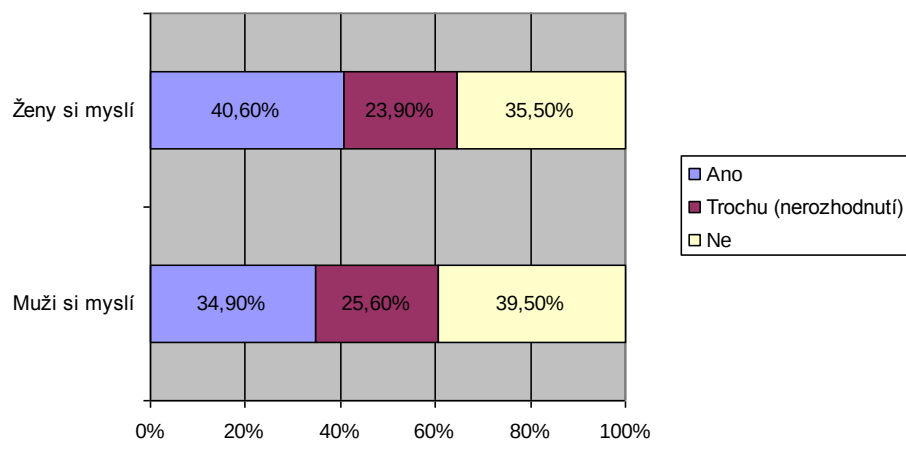
K příslušným diagramům je nutno říci, že jsme nejprve vytvořili dva grafy ke každému tématu a na konci všechny je skupiny shrnuly.

Podle ankety jsou považováni za nejvíce diskriminované **Sinti a Romové**: ze 139 lidí jen něco málo přes 60 % hlasovalo pro "Ano" a pouze 69 lidí, usoudilo, že tomu tak není. Obdobně to vypadalo u **příjemců sociálních dávek**. 107 lidí je považuje za diskriminované a 110 jen málo, nebo dokonce vůbec. 104 osob je toho názoru, že jsou **homosexuálové** diskriminováni, ale 111, takže většina, to nepociťuje. U lidí **tureckého původu** si

117 lidí nemyslí, že jsou diskriminováni, ale 101 ano.

U lidí s **polskými kořeny** byly výsledky, že je 70 lidí považuje za znevýhodněné a 142 tvrdí pravý opak. Vypadá to podobně jako u **ruské menšiny**. Pro 78 lidí jsou diskriminováni a pro 133 nejsou. Jen 25 respondentů si myslelo, že **tělesně postižení** jsou diskriminováni. 185 je vnímá jako obyčejné lidi. **Ženy** považuje celkem pouze 5 lidí za diskriminované a 166 za vůbec nebo málo diskriminované. **Důchodce** nepovažuje za 29 respondentů diskriminované, 196 za málo.

Co si ženy a muži myslí o 9 diskriminovaných skupinách.

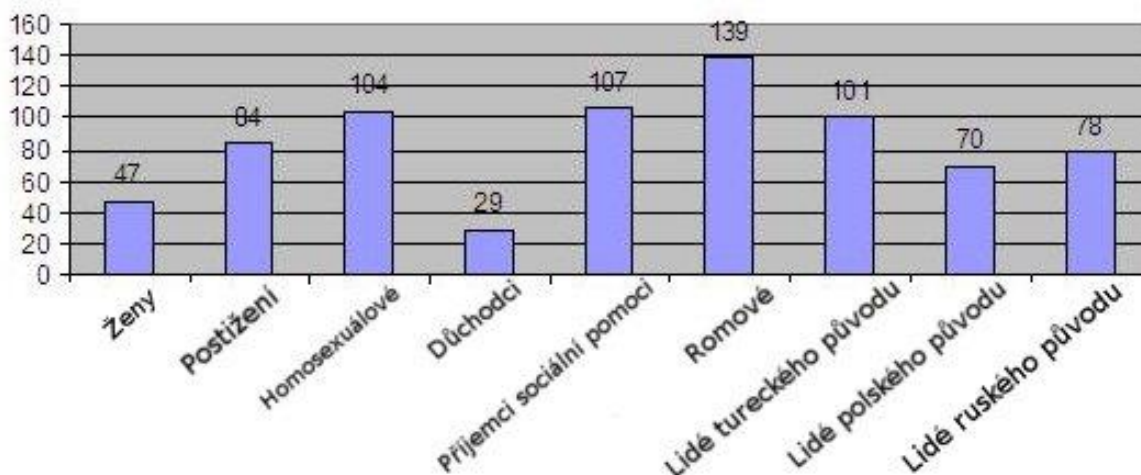
Výsledky jsou někdy překvapivé. Dotazovaných bylo více než 230, není pravděpodobné, že by výsledky byly zkreslené, a tudíž nebyly reprezentativní. Spíše musíme uznat, že se mohlo někdy stát, že korespondent odpovídal

nezodpovědně – například výsledky pro tělesně postižené.

Jak se projevuje diskriminace v každodenním životě, o tom anketa nevypovídá. Možná to pomohlo k tomu, aby byli někteří lidé vůči diskriminaci všímavější.

Kdo je u nás diskriminovaný?

(Základ: všechny odpovědi "Rozhodně ano" a "spíše ano")

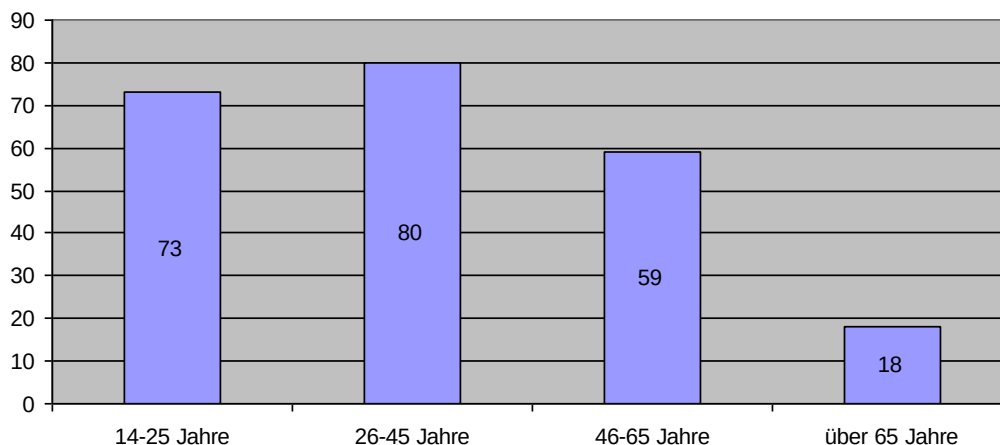
1.1 Дискриминация меньшинств - наш опрос в Гамбурге-Ральштат

В рамках нашего проекта было всего опрошено 203 человека в Гамбурге-Ральштат и его окрестностях в период с ноября 2013 по январь 2014. 38% опрошенных были мужского пола, 62% - женского. 55 опрошенных были мигрантами. Большинство опрошенных были людьми молодого и среднего возраста, между 14-25 и 26-45 годами. Только 77 человек были

старше 46. Для вопроса "Считаете ли вы, что данная группа дискриминированна?" были отобраны следующие группы: гомосексуалисты, женщины, инвалиды, пенсионеры, люди, которым оказывают социальную поддержку, цыгане, люди турецкого, польского и русского происхождения.

Среди опрошенных были

К данным диаграммам хотелось бы сказать, что мы к каждой теме представили две диаграммы и объединили в конце все группы в один вид.

После опроса стало известно, что цыгане больше всех дискриминированны. 139 человек, что является более 60% опрошенных, ответили "да" и только 69 человек ответили "нет". Иначе высказали свое мнение о людях, которым оказывают социальную поддержку. 107 человек считают их дискриминированными и 110 человек считают их немного или совсем не дискриминированными.

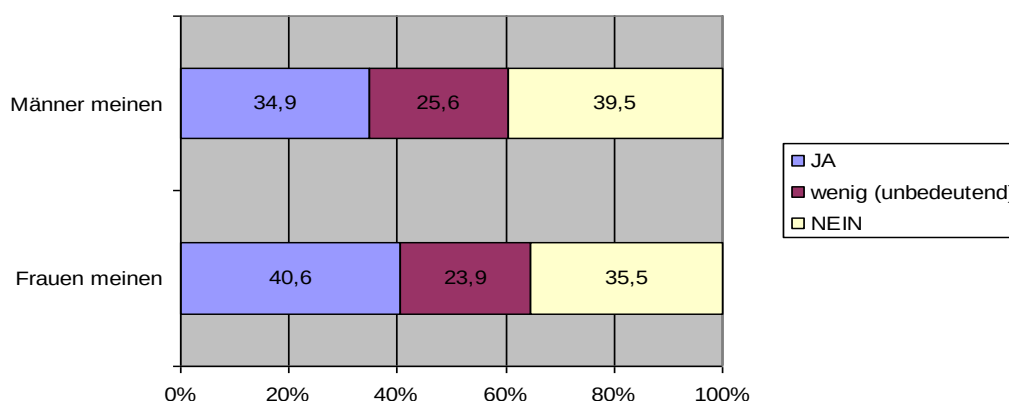
По поводу гомосексуалистов 104 человека придерживались мнения, что они подвержены дискриминации. Большинство, 111 человек, считает наоборот. Люди турецкого происхождения считаются (117) людьми не дискриминированными и (101) как дискриминированными.

На вопрос о людях польского происхождения мнения разделились так, что 70 человек считают их обделенными и 142 человека считают с точностью наоборот. Ситуация с русскими меньшинствами выглядит иначе. 78 человек придерживаются мнения о том, что они подвержены дискриминации и 133 человека считают, что они не подвержены.

Лишь 25 человек относят инвалидов к дискриминированным. 185 человек принимают их как обычных людей. О женщинах стоит сказать, что всего 5 человек отнесли их к дискриминированным и 166 человек к немного или вовсе не

дискриминированным. О пенсионерах 29 из опрошенных выбрали вариант "да", 196 выбрали либо "немного" либо "нет". Кто склоняется классифицировать людей как дискриминированных?

Общий обзор: подвержены ли выбранные 9 групп дискриминации?

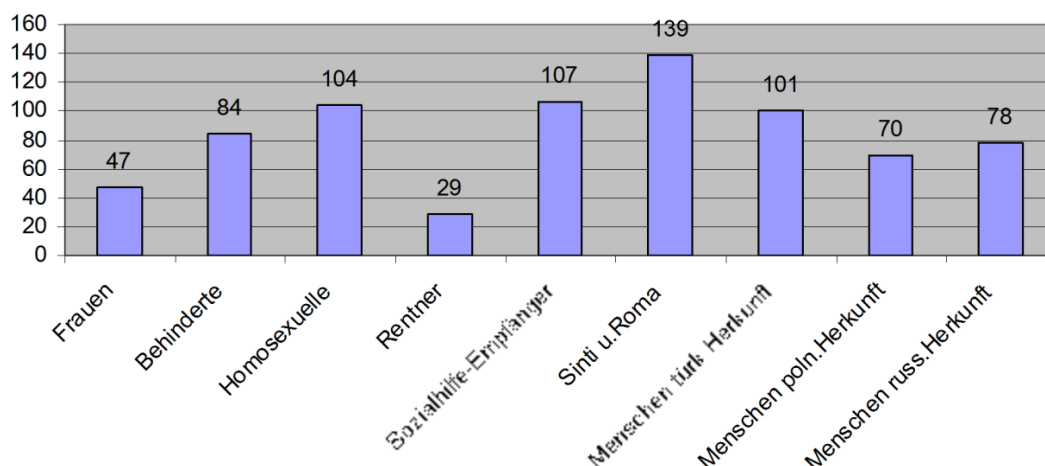

Поскольку мы опросили свыше 230 человек, маловероятно, что на результаты повлияли неудачные стечения обстоятельств, поэтому они не могут считаться репрезентативными. Мы должны скорее предположить, что здесь играет

роль скорее всего недомыслие, как в результатах по инвалидам.

Наш опрос ничего не говорит о том, как проходит дискриминация в повседневной жизни.

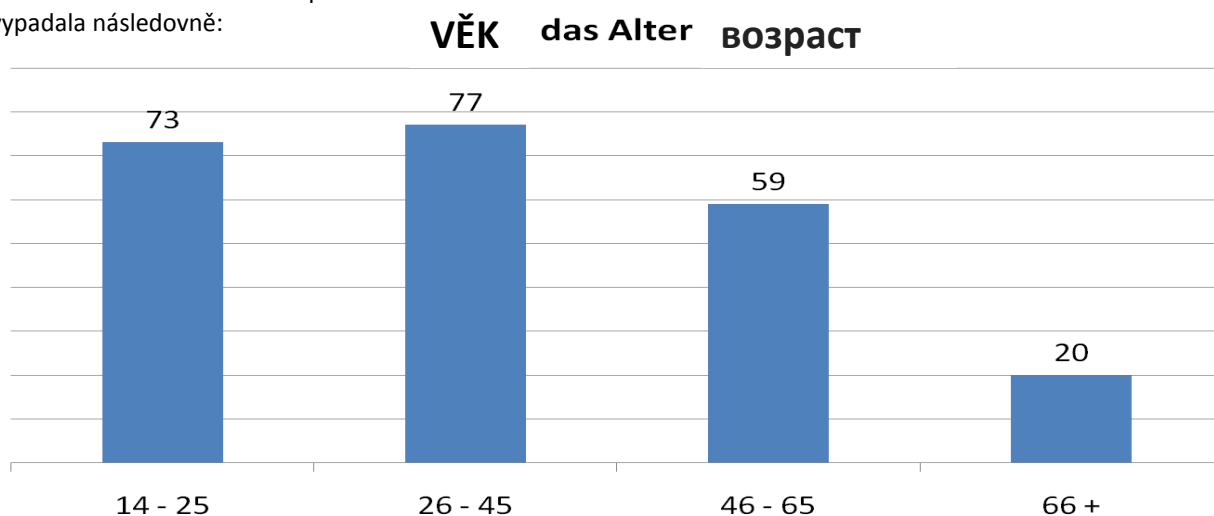
Общий вид
Кто считается дискриминированным?
(В основном: все ответы "однозначно да" и "скорее да")

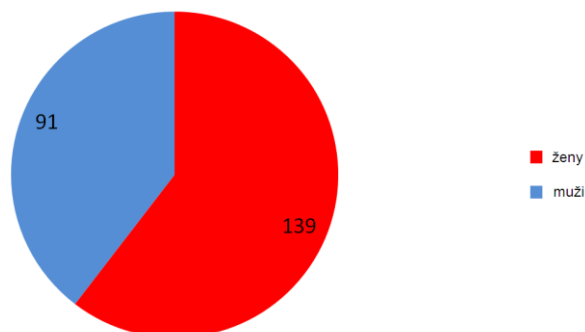
1.2 Výsledky ankety mezi obyvateli Ústí nad Labem

V rámci našeho projektu „Nedívej se pryč!“ jsme zkoumali, jak moc jsou diskriminované tyto skupiny: ženy, homosexuálové, senioři, Romové, postižení, přistěhovalci. Anketa probíhala mezi náhodně vybranými obyvateli Ústí nad Labem v období ledna až února 2014. Dotazovaní (230 osob, z čehož tvořily ženy 139 a muži 91) měli na výběr z těchto odpovědí: ano, spíše ano, ani-ani, spíše ne, ne, nechci se vyjádřit, nevím.

Věková struktura respondentů vypadala následovně:

Pohlaví

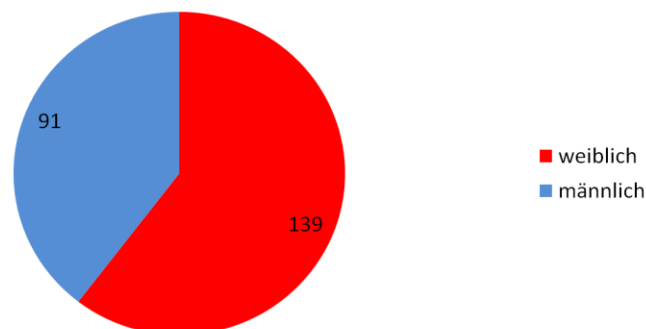

1.2 Umfragenergebnisse aus Ústí

In unserem Projekt „Schau nicht weg!“ erforschten wir, welche der folgenden Gruppen nach Ansicht der Befragten diskriminiert werden: Frauen, Homosexuelle, Senioren, Roma, Behinderte und Ausländer. Die Umfrage fand unter per Zufall ausgewählten Bürgern in der Stadt Ústí nad Labem statt. Die Befragten konnten zwischen folgende Antworten auswählen: „Ja“, „Eher Ja“, „Eher Nein“, „Nein“, „Ich möchte mich nicht äußern“, „Ich weiß nicht“. Es wurden insgesamt 230 Menschen (139 Frauen und 91 Männer) befragt.

das Geschlecht

1.2 Результаты опроса в городе Усти/Чехия

V našem projektu «Не отводи взгляд» мы исследуем сколько людей, в следующих группах, подвергаются дискриминации: женщины, гомосексуалисты, пенсионеры, цыгане, инвалиды и иностранцы. Опрос проходил среди случайных жителей города Усти

над Лабем. Опрошенные могли выбрать следующие варианты ответа: да, скорее да, скорее нет, я бы не хотел говорить, не знаю. В общем было 230 вопросов.

Na základě dotazníku, které se věnovali potenciálně diskriminovaným menšinám v České republice, jsme dospěli k těmto závěrům (příčemž obecně v grafech platí, že **modrá znamená, že nejsou diskriminováni, červená naopak znamená diskriminaci**):

Aus den Ergebnissen der Umfrage entstanden folgende Diagramme (**blau heißt, dass sie nicht diskriminiert sind, rot bedeutet Diskriminierung**):

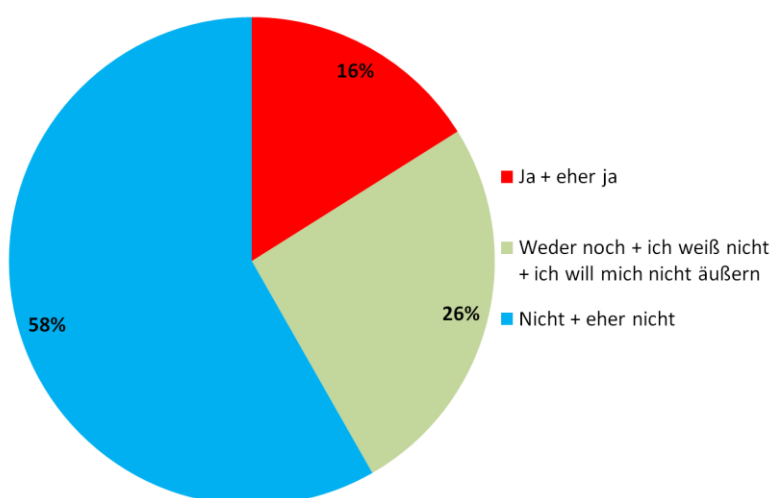
На основе результатов опроса, мы построили следующую диаграмму (**голубой-не дискриминированы, серый-не знаю, красный-да**):

Ženy/Frauen/Женщины

Nadpoloviční většina byla názoru, že ženy v České republice nejsou diskriminované. 16% si myslí, že jsou ženy diskriminované. Jedna čtvrtina dotazovaných se nechtěla nebo nevěděla, jak se vyjádřit.

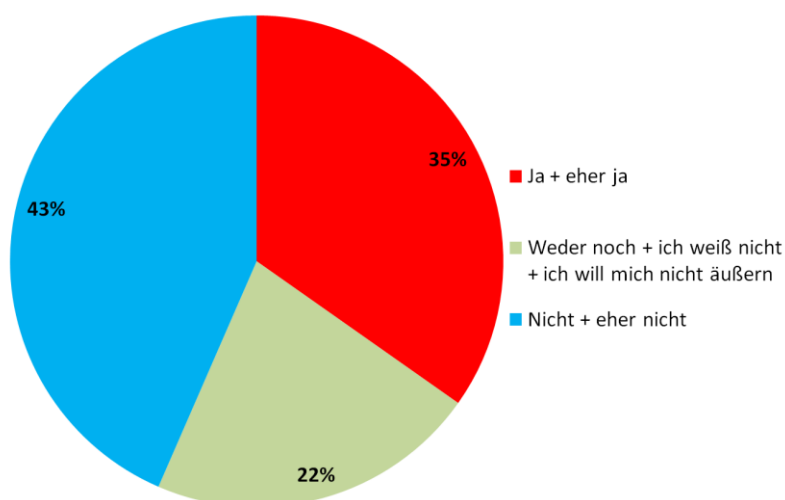
Больше половины опрошенных считают, что женщины в Чешской Республике не подвергаются. 16 % опрошенных считают, что женщины являются дискриминированным меньшинством. Одна четверть не хотела говорить на эту тему.

Homosexuálové/Homosexuelle/Гомосексуалисты

43% z respondentů si myslí, že homosexuálové v České republice nejsou diskriminováni. 35% odpovědělo, že homosexuálové jsou oběťmi diskriminace. Více než 20% se nechtělo k této otázce vyjádřit, nebo nevědělo, jak odpovědět.

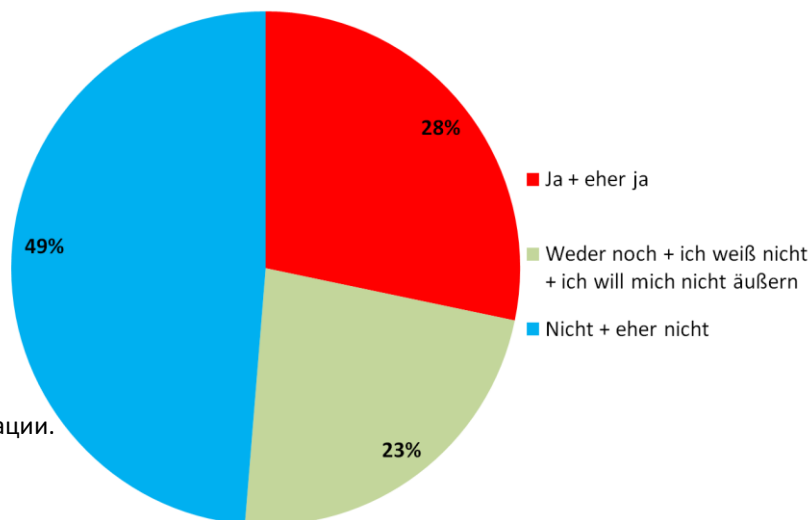
43 % опрошенных не думают, что гомосексуалисты подвергаются дискриминации. 35% полагают, что гомосексуалисты - это жертвы дискриминации. Больше 20 % не хотят говорить об этом.

Senioři/Rentner/ Пенсионеры

Téměř polovina se domnívá, že senioři v České republice nejsou diskriminováni. Více než jedna čtvrtina odpovídajících osob byla názoru, že jsou senioři znevýhodňováni. 23% nevědělo, nebo nechtělo vyjádřit svůj postoj k této otázce.

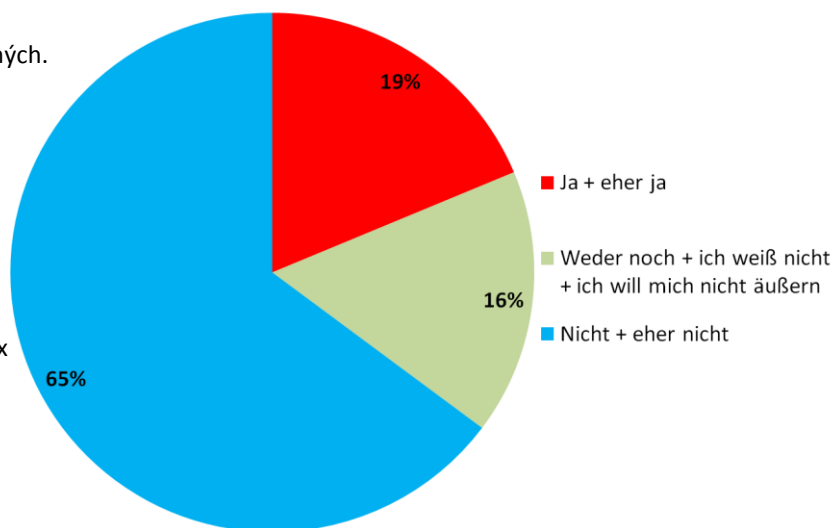
43 % опрошенных не думают, что гомосексуалисты подвергаются дискриминации. 35% полагают, что гомосексуалисты - это жертвы дискриминации. Больше 20 % не хотят говорить об этом.

Romové/Roma und Sinti/ Цыгане

Velice zajímavý výsledek je od 65% dotazovaných. Ti si myslí, že Romové v České republice nejsou diskriminováni. Pouze necelých 20% se domnívá, že jsou znevýhodňováni. 15% respondentů se nevyjádřilo, nebo si nebylo jisto se svým názorem.

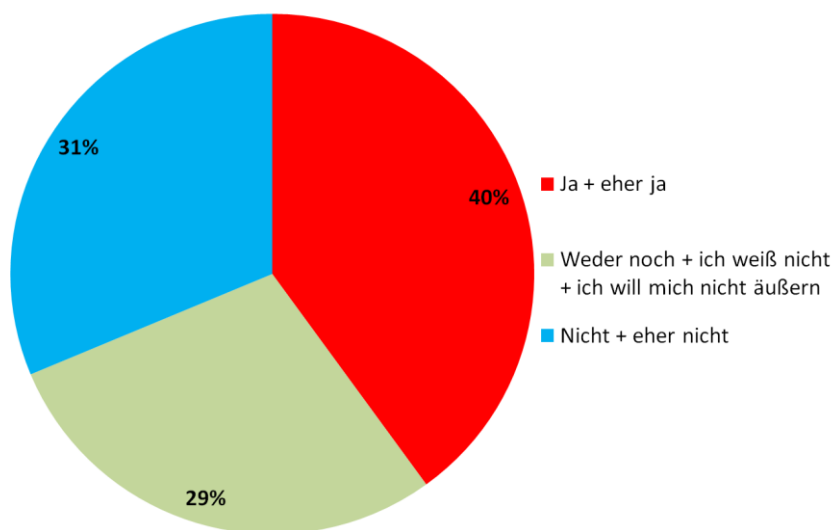
Очень интересно мнение 65 % опрошенных о том, что цыгане не ущемлены в своих правах. Только 20 % считают, что они подвержены дискриминации. И всего 16 % не хотят говорить об этом.

Postižení/Behinderte/Инвалиды

Skoro třetina se domnívá, že postižení v České republice nejsou diskriminováni. 40% věří, že jsou a že mají malou podporu od okolí. Téměř 30% dotázaných neuvedlo svůj názor, nebo nevědělo co si o této otázce myslí.

Почти треть думает, что инвалиды в Чешской Республике не дискриминируются. 40 % опрошенных считают, что инвалиды подвергаются дискриминации и что они получают лишь минимальную поддержку от окружающих. Почти 30 % не желают об этом говорить.

Přistěhovalci/Ausländer/Иностранцы

Necelých 45% si nemyslí, že jsou u nás přistěhovalci z jiných zemí diskriminováni.

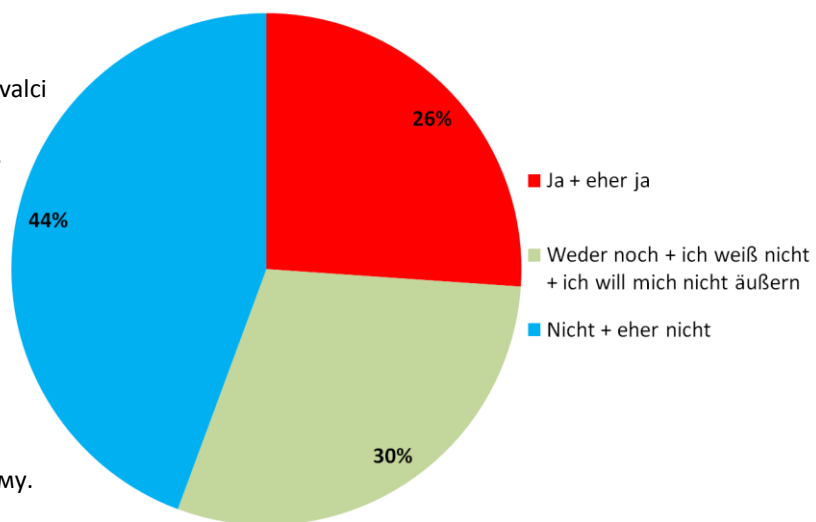
Více než jedna čtvrtina dotázaných se domnívá, že jsou znevýhodňováni.

30% se nechtělo, nebo nevědělo, jak se vyjádřit.

45% опрошенных полагают, что иностранцы не дискриминируются в Чешской Республике.

Больше, чем одна четверть думает, что они ущемлены в своих правах.

30% опрошенных не хотят говорить на эту тему.

1.3 Результаты опроса в Новосибирске

В нашем проекте «Не отводи взгляд» мы исследуем дискриминацию разных социальных меньшинств, таких как: гомосексуалисты, инвалиды, женщины, цыгане и иностранцы.

Среди опрошенных было 35% мужчин и 65% женщин.

1.3 Výsledky anket v Novosibirsku

V našem projektu „Nedívej se pryč!“ jsme zkoumali, zda jsou diskriminované některé skupiny obyvatel, např.: homosexuálové, postižení, ženy,

Romové a přistěhovalci. Mezi dotazovanými bylo 35% mužů a 65% žen.

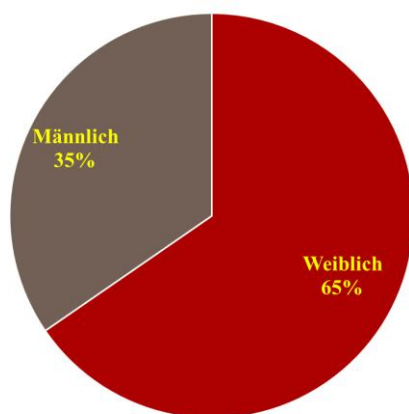
1.3 Die Ergebnisse der Umfrage in Nowosibirsk

In unserem Projekt «Schau nicht Weg» untersuchten wir, welche sozialen Gruppen nach Meinung der Befragten diskriminiert werden, z.B.

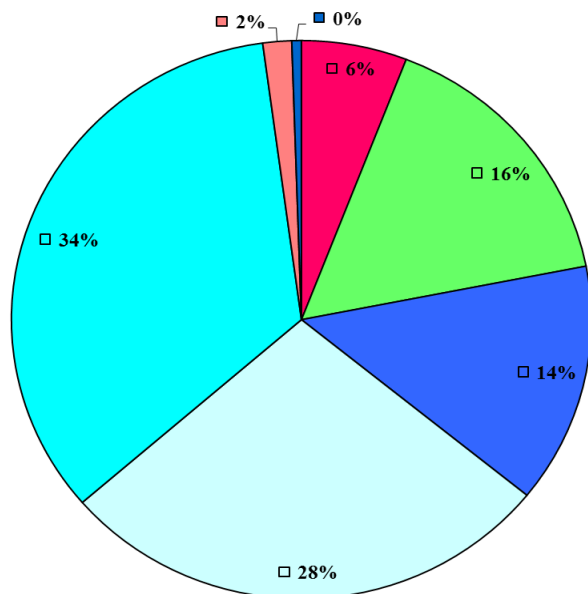
Homosexuelle, Behinderte, Frauen, Roma und Ausländer. Unter den Befragten waren 35 % Männer und 65 % Frauen.

Von den Befragten waren

Женщины/Ženy/Frauen

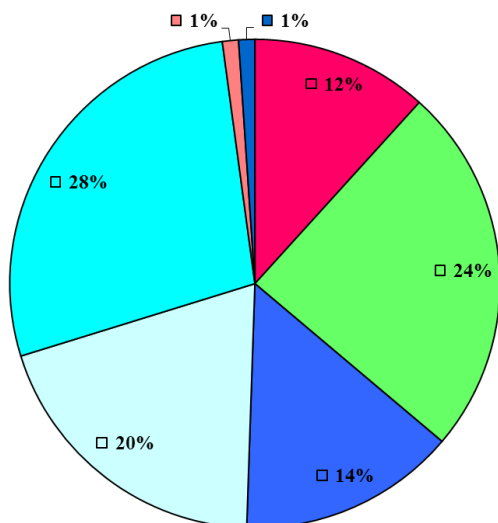
На вопрос «Подвергаются ли женщины дискриминации?»

6% ответили да, 16%- скорее да, 14%-немного, 28%-скорее нет, 34%-нет, 2%-не знаю.

- Eindeutig JA
- Eher JA
- wenig (unbedeutend)
- Eher NEIN
- Eindeutig NEIN
- Ich weiß nicht
- Ich will mich nicht äußern

6% určitě ano
16% spíše ano
14% málo
28% spíše ne
34% určitě
2% nevím

Инвалиды/Postižení/Behinderte

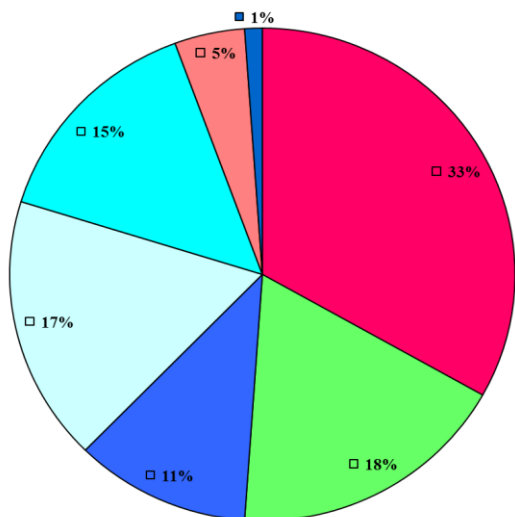

12% считают, что инвалиды подвергаются дискриминации
 24% думают, что скорее подвергаются
 14% считают, что немного
 20% считают, что скорее нет
 28% думают, что нет
 А также 1% опрошенных не знают
 и 1% не посчитал нужным отвечать на этот вопрос

■ Eindeutig JA
 ■ Eher JA
 ■ wenig (unbedeutend)
 ■ Eher NEIN
 ■ Eindeutig NEIN
 ■ Ich weiß nicht
 ■ Ich will mich nicht äußern

12% určitě ano, 24% spíše ano
 14% málo
 20% spíše ne, 28% určitě ne
 1% neví a nechce se vyjádřit

Гомосексуалисты/Homosexuálové/Homosexuelle

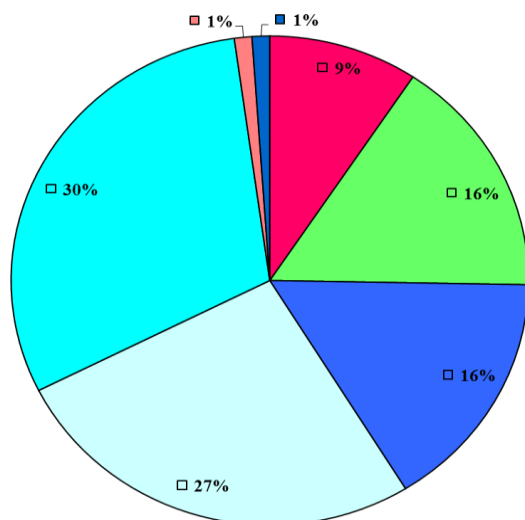

Большая часть опрошенных придерживаются мнения, что
 гомосексуалисты подвергаются дискриминации
 33% ответили да,
 18%-скорее да,
 11%-немного,
 17%-скорее нет,
 15% нет,
 5% не знают ответа
 и также 1% не посчитал нужным отвечать на этот вопрос.

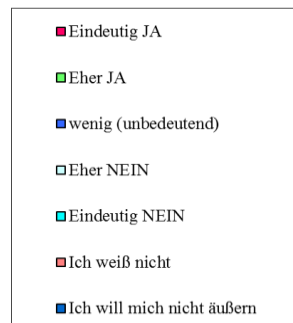
■ Eindeutig JA
 ■ Eher JA
 ■ wenig (unbedeutend)
 ■ Eher NEIN
 ■ Eindeutig NEIN
 ■ Ich weiß nicht
 ■ Ich will mich nicht äußern

33% určitě ano
 18% spíše ano
 11% málo
 17% spíše ne
 15% určitě ne
 5% neví
 1% se nechtělo vyjádřit

Пенсионеры/Důchodci/Rentner

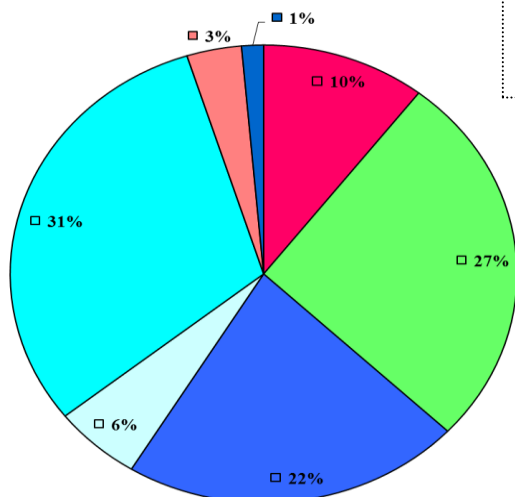

Мнения разделились так, что большинство(30%) опрошенных утверждают, что пенсионеры не дискриминированы, чуть меньше(27%)- скорее не дискриминированы, 9%-да,16%-скорее да, 1% не знали, что ответить и 1% отказался отвечать.

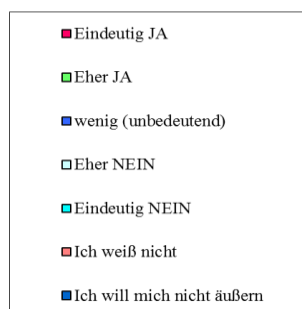

9% určitě ano
16% spíše ano
16% málo
27% spíše ne
30% určitě ne
1% neví
1% se nechtělo vyjádřit

Получающие социальную помощь/ Lidé pobírající sociální dávky/ Sozialhilfe-Empfänger

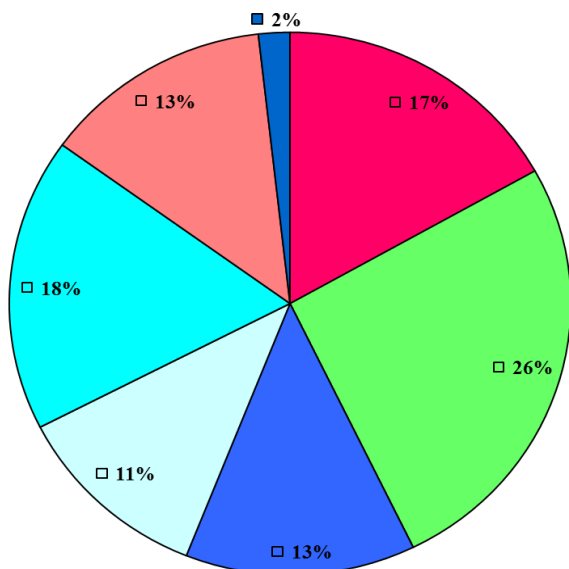

Среди опрошенных, почти треть (31%) считает, что люди, получающие социальную помощь, однозначно не дискриминированы. Чуть меньше трети (27%) думают, что они скорее дискриминированы, чем нет. Чуть больше пятой части (22%) говорит, что они немного дискриминированы. Лишь 6% ответили «скорее нет». 3% не знали, что ответить. 1% отказался от ответа.

10% určitě ano
27% spíše ano
22% málo
6% spíše ne
31% určitě ne
3% neví
1% se nechtělo vyjádřit

Цыгане/ Romové/ Sinti und Roma

Почти четверть опрошенных(26%) выбрало вариант «скорее да», чуть меньше одной пятой опрошенных(18%) выбрали «точно нет». 17% считают, что цыгане точно подвергаются дискриминации. По 13% пришлось на варианты ответов «немного» и «не знаю». 2% от ответа воздержались.

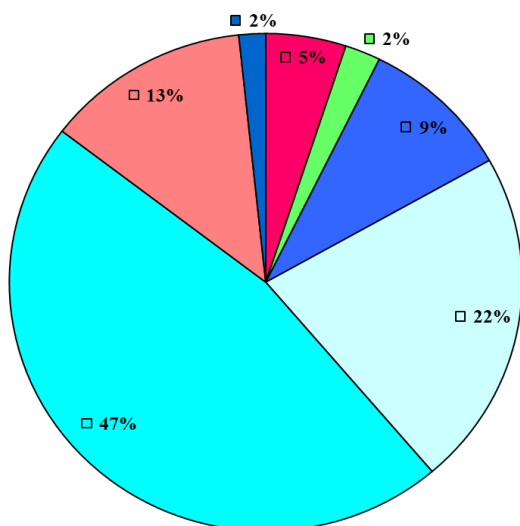
■ Eindeutig JA
 ■ Eher JA
 ■ wenig (unbedeutend)
 □ Eher NEIN
 ■ Eindeutig NEIN
 ■ Ich weiß nicht
 ■ Ich will mich nicht äußern

17% určitě ano
 26% spíše ano
 13% málo
 11% spíše ne
 18% určitě ne
 13% neví
 2% se nechtělo vyjádřit

Люди немецкого происхождения/ Lidé německého původu/ Menschen deutscher Herkunft

Большая часть опрошенных (47%) считает, что люди немецкого происхождения не подвергаются дискриминации. Чуть меньше четверти (22%) выбрали вариант «скорее нет». 13% не знают о таком явлении. 9% думают, что люди немецкого

происхождения немного дискриминированны. 5% уверены, что люди немецкого происхождения подвержены дискриминации. 2% пришлось на ответ «скорее да», еще 2% воздержались

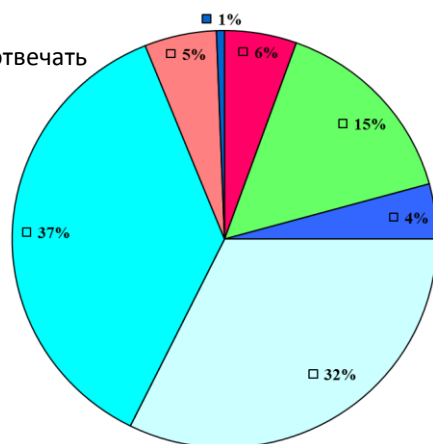
■ Eindeutig JA
 ■ Eher JA
 ■ wenig (unbedeutend)
 □ Eher NEIN
 ■ Eindeutig NEIN
 ■ Ich weiß nicht
 ■ Ich will mich nicht äußern

5% určitě ano
 2% spíše ano
 9% málo
 22% spíše ne
 47% určitě ne
 13% neví
 2% se nechtělo vyjádřit

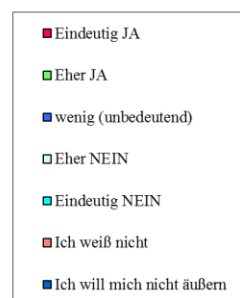
Люди еврейского происхождения/ Židé/ Juden

Мнения опрошенных разделились так:

37% - точно нет
32% - скорее нет
15% - скорее да
6% - точно да
5% - я не знаю
4% - немного
1% - я не хочу отвечать

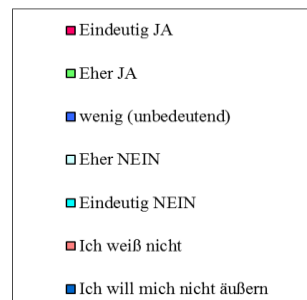
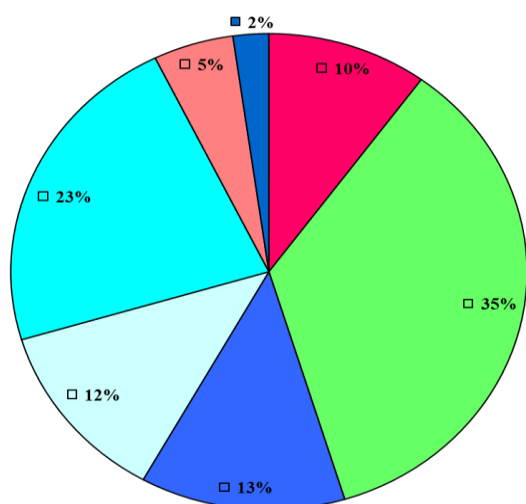
6% určitě ano
15% spíše ano
4% málo
32% spíše ne
37% určitě ne
5% neví
1% se nechtělo vyjádřit

Люди кавказского происхождения/ Lidé z Kavkazu/ Menschen aus der Kaukasus-Region

На графике вы можете увидеть, что большая часть (35%) опрошенных придерживается точки зрения, что люди кавказского происхождения скорее всего подвергаются дискриминации. Многие (23%) считают, что дискриминации точно нет. 13% ответили, что дискриминация

проявляется немного. 12% уверены, что люди кавказского происхождения скорее всего не подвергаются дискриминации. 10% высказали мнение, что люди кавказского происхождения точно дискриминируются. 5% о данном явлении не знают, еще 2% воздержались от ответа.

10% určitě ano
35% spíše ano
13% málo
12% spíše ne
23% určitě ne
5% neví
2% se nechtělo vyjádřit

1.4 Zusammenfassende Graphik

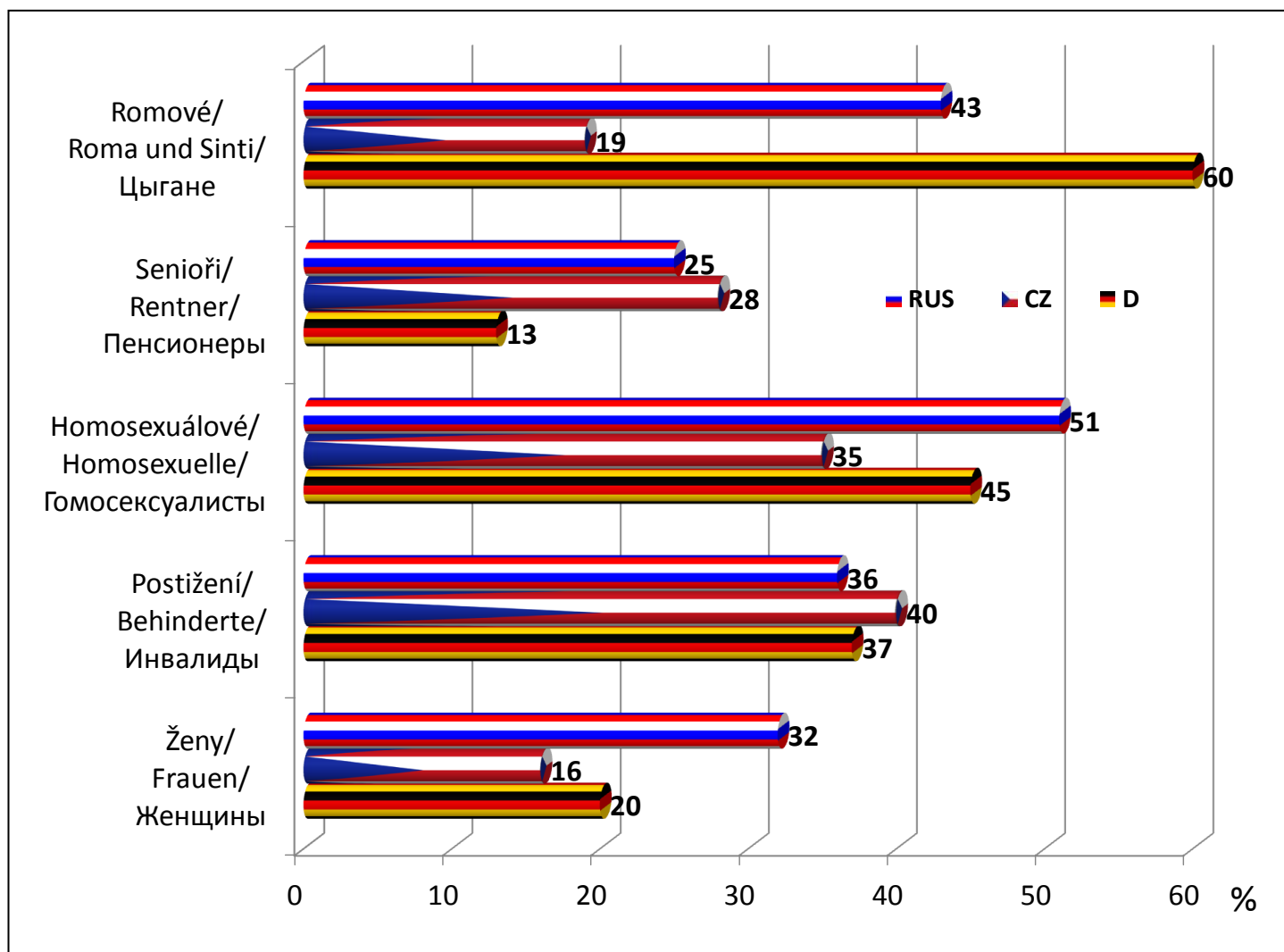
1.4 Shrnující grafika

1.4 обобщающий график

Welche Minderheit wird als diskriminiert empfunden?

Která menšina je považována (ostatními) za diskriminovanou?

Какое меньшинство воспринимается как дискриминированное?

2. Beiträge zu einzelnen Minderheiten (Zeitzeugen)

2. Články k jednotlivým menšinám (vyprávění pamětníků)

2. Статьи к отдельным меньшинствам (свидетели)

2.1 Deutsche Beiträge

2.1 Články německých žáků

2.1 Статьи с немецкой стороны

2.1.1 Diskriminierung von Homosexuellen

Bei unseren Arbeiten zum Thema „Diskriminierung“ haben wir uns mit der Gruppe der Homosexuellen beschäftigt, und zwar mit der Geschichte der Homosexuellen in Deutschland sowie ihrer heutigen Lage in den drei teilnehmenden Ländern Deutschland, Tschechien und Russland.

Geschichte der Homosexuellen in Deutschland

Vor 1933 existierte in Deutschland eine verhältnismäßig lebhaftes Schwulenszene, jedoch hat sich dies nach der Machtübernahme Hitlers schlagartig geändert. In der Nacht vom 8. auf den 9. Dezember 1934 fanden große Verhaftungsaktionen statt. Weiterhin wurde der §175 verschärft, welcher sich gegen Homosexuelle richtet. Ziel des Paragraphen waren jedoch nur Männer.

Insgesamt wurden in der Nazi-Zeit ca. 100.000 angeblich homosexuelle Männer polizeilich erfasst, 50.000 verurteilt und 10.000-15.000 in die Konzentrationslager verschleppt, von denen über 50% dort starben.

Diskriminierung in der DDR und der BRD

In der DDR war Paragraph 175 noch bis 1957 rechtskräftig. Erst dann wurde ein Schutzalter von 21 Jahren, ab dem homosexuelle Handlungen durchgeführt werden durften, eingeführt. 1968 wurde dieses Schutzalter auf 18 Jahre gesenkt, 1989 sämtliche Sondergesetzgebungen gestrichen.

In der Bundesrepublik Deutschland war der §175 bis zum Jahr 1994 rechtskräftig. In dieser Zeit wurden 50.000 Menschen verurteilt, ganze 100.000 Ermittlungsverfahren wurden aufgenommen. Im Jahr 1969 wurde ein Schutzalter von 21 Jahren eingeführt, welches 1973 auf 18 Jahre gesenkt wurde. Bis 1978 sammelte die Polizei in den sogenannten „Rosa Listen“ Daten über Homosexuelle. Noch bis 2000 war es in der Bundeswehr als Homosexueller nicht möglich

Offiziersrang zu erlangen, und erst 2001 wurde das Lebenspartnerschaftsgesetz verabschiedet.

Heutige Lage in Deutschland, Tschechien und Russland

Aus einer Umfrage der „Agentur der EU für Grundrechte“ aus dem Jahr 2013 sind folgende Informationen über Homosexuelle in Deutschland hervorgegangen:

- 46% fühlen sich diskriminiert
- 68% haben ihre Homosexualität während der Schulzeit geheim gehalten
- 4% halten öffentlich „Händchen“ (zum Vergleich: 68% der Heterosexuellen tun dies)

Laut einer Umfrage der Zeitschrift „Stern“ sind außerdem 74% aller Deutschen für eine gleichgeschlechtliche Ehe. Diese ist in Deutschland nicht möglich, die eingetragene Lebenspartnerschaft ist der einzige rechtliche Rahmen für Homosexuelle Paare. Steuerlich sind Lebenspartnerschaft und Ehe seit 2013 gleichgestellt, eine gemeinsame Adoption ist jedoch nicht möglich.

In Tschechien wurde die Homosexualität 1962 legalisiert, 1990 wurde sie mit Heterosexualität gleichgestellt und infolge dessen das Schutzalter angeglichen. Tschechien steht allgemein in dem Ruf, ein sehr liberales und Homosexuellen offen stehendes Land zu sein. Eingetragene Lebenspartnerschaften sind seit 2006 möglich, es ist somit das erste Land des ehemaligen Ostblocks, das so ein Gesetz verabschiedet hat. Laut einer Eurobarometer-Umfrage von 2006 befürworten 52% der Tschechen eine gleichgeschlechtliche Ehe. Wie in Deutschland ist in Tschechien keine Adoption als Paar möglich.

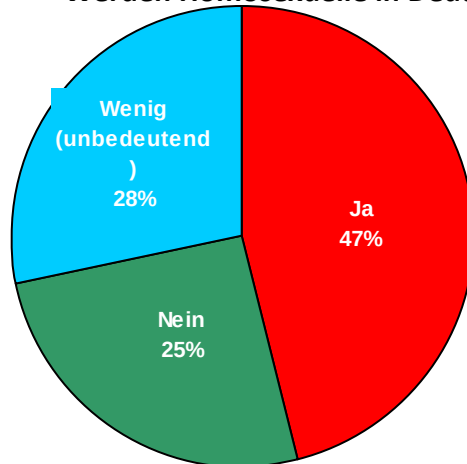
In Russland ist Homosexualität ein Tabu-Thema, jedoch nicht direkt untersagt. Im Juni 2013 wurde ein Gesetz gegen „Homosexuelle Propaganda“ verabschiedet, welches positive Äußerungen über

Homosexualität in Gegenwart von Minderjährigen oder über die Medien unter Strafe stellt. Die nationale Umfrage des WZIOM (Meinungsforschungsinstitut in Moskau) von 2012 zeigt, dass 84% der Russen solch ein Gesetz befürworten. Das Schutzalter für Homosexuelle ist mit dem für Heterosexuelle identisch (16 Jahre).

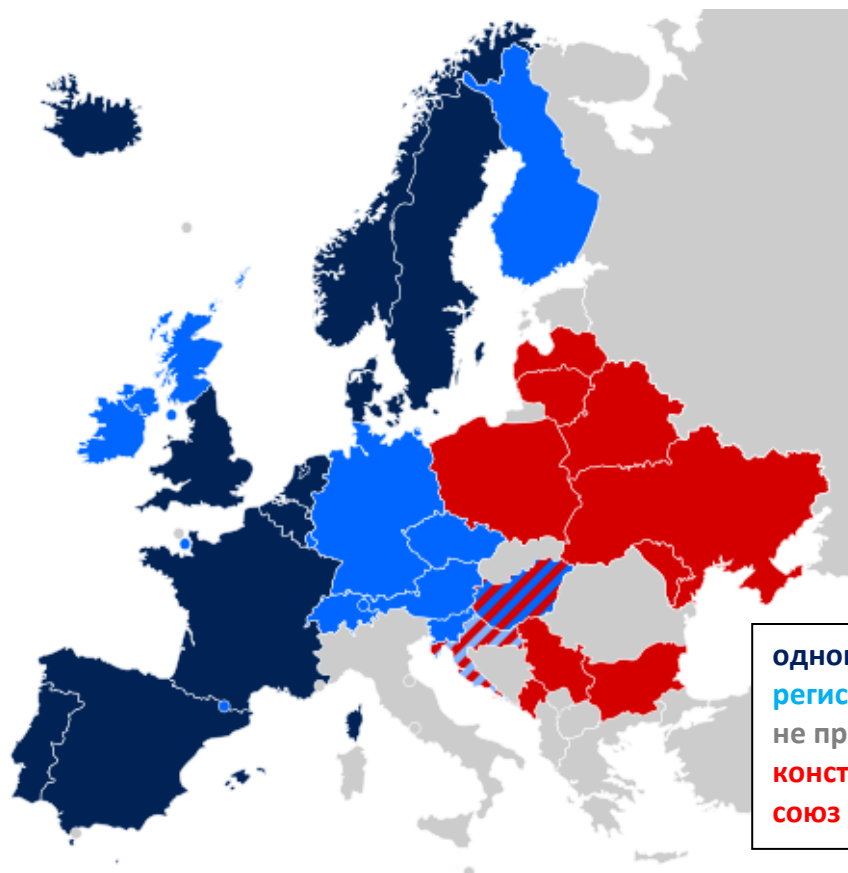
Nach Aussage einer Umfrage des Lewada-Zentrums im Mai 2013 sprechen sich 51% der Russen für „Zwangsheilung“ und strafrechtliche Verfolgung aus, außerdem sind 85% gegen eine gleichgeschlechtliche Ehe. Diese ist, genau wie eine eingetragene Lebenspartnerschaft, nicht möglich. Auch das Adoptieren von Kindern ist verboten.

Aus unserer Umfrage in Hamburg mit 231 Befragten gingen folgende Zahlen hervor:

Werden Homosexuelle in Deutschland diskriminiert?

STATUS VON GLEICHGESCHLECHTLICHEN PAAREN IN EUROPA STATUS STEJNOROLAVNÍCH PÁRŮ V EVROPĚ СТАТУС ОДНОПОЛЫХ ПАР В ЕВРОПЕ

Gleichgeschlechtliche Ehe
anerkannt

Eingetragene
Lebenspartnerschaft
anerkannt

Nicht anerkannt oder
unbekannt

Die Verfassung definiert
die Ehe als Verbindung
zwischen Mann und Frau

Uznáváno jako manželství

Registrované partnerství

Neuznáváno/neznámo

Ústava definuje
manželství jako svazek
muže a ženy

однополое браки признаны

регистрационный союз признан

не признано или неизвестно

конституция определяет брак как
союз мужчины и женщины

2.1.1 HOMOSEXUÁLOVÉ

Historie homosexuálů v Německu

Před rokem 1933 byly v Německu příhodné podmínky pro svobodný život homosexuálů, to se ale změnilo po nástupu Adolfa Hitlera. V prosinci 1934 byla uspořádána velká zatýkácká akce proti homosexuálům, a to na základě §175 proti homosexualitě. Celkově 100 000 bylo zajato, z toho 50 000 odsouzeno, deportováno 10 000 – 15 000 do koncentračních táborů. Z nichž více než polovina zemřela.

Diskriminace v NDR

Do roku 1957 nadále platil §175 z doby nacismu. Roku 1968 byla snížena věková hranice na 18 let. V roce 1989 byly veškeré další speciální právní úpravy zrušeny.

Diskriminace v NSR (Západní Německo)

§175 platil až do roku 1994, přičemž policie až do roku 1978 sbírala informace o homosexuálech v tzv. „Růžových seznámkách“. Až do roku 2000 nebylo v Německé armádě možné získat vysokou funkci, pokud byl daný voják homosexuál. V roce 2001 byl zaveden zákon o registrovaném partnerství.

Situace v Německu, Česku a Rusku

Z ankety EU „Agentura EU pro základní práva“ z roku 2013 vyplynuly tyto výsledky:

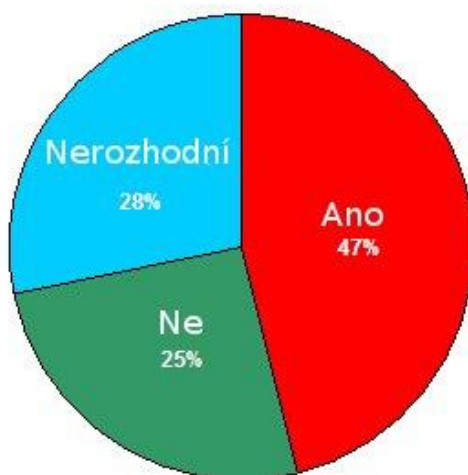
- 46% homosexuálů se cítí diskriminováno
- 68% homosexuálů skrývalo svou orientaci ve školním věku
- 4% se drží za ruku se svým partnerem/partnerkou na veřejnosti (mezi heterosexuály to je 68%)

Podle průzkumu časopisu „Stern“ je 74% Němců pro manželství mezi lidmi stejného pohlaví. V Německu je ovšem právně možné pouze registrované partnerství, od roku 2013 jsou registrované partnerství a manželství z hlediska daňových úlev zrovnoprávněné. Pouze adopce není umožněna.

V ČR byla homosexualita legalizována roku 1962, v roce 1990 byla zrovnoprávněna s heterosexualitou a zároveň byl srovnán ochranný věk jak u hetero tak homosexuálů. Česká republika má obecně pověst liberální a vůči své homosexuální menšině otevřeně země. Registrované partnerství je zdě uzákoněno od roku 2006 a ČR se tak stala první zemí bývalého východního bloku, kde takový zákon platí. Podle výsledků ankety Eurobarometru z roku 2006 je 52% Čechů pro manželství gayů a leseb. Stejně jako v Německu není ani v Česku možné adoptovat děti homosexuálními páry.

V Rusku je homosexualita tabu, avšak ne přímo zakázána. V červnu 2013 byl uzákoněn zákon proti „homosexuální propagandě“, který trestá pozitivní zmínky o homosexualitě v médiích nebo v přítomnosti mladistvých. Národní průzkum výzkumného institutu v Moskvě (WZIOM) z roku 2012 ukazuje, že 84% Rusů takový postup schvaluje. Ochranný věk pro homosexuály je vyšší, než pro heterosexuály (16 let). Podle výsledků průzkumu Centra Levada se 51% Rusů vyslovilo pro „nucenou léčbu“ a trestněprávní postih, kromě toho je 85% z nich proti sňatkům gayů a leseb, které, samozřejmě stejně jako registrované partnerství, nejsou uzákoněny. Adopce dětí je zakázána.

Z naší ankety v Hamburku, na kterou odpovědělo 231 osob, vyplývá:
Myslíte si, že jsou homosexuálové v Německu diskriminováni?

В проекте по теме "Дискриминация" мы работали с материалом о гомосексуалистах и в историческом аспекте в Германии и их нынешнем положении в трех странах, принимавших участие в проекте: Германия, Чехия и Россия.

История гомосексуалистов

С 1933 года в Германии проходила относительно оживленная жизнь сексуального меньшинства. Однако, после прихода к власти Гитлера все резко изменилось. В ночь с 8 на 9 декабря 1934 начались многочисленные аресты. Кроме того была принята статья 175, которая запрещала однополые отношения.

В целом во времена нацизма было задержано полицией примерно 100.000 гомосексуалистов и 50.000 были привлечены к ответственности, 10.000-15.000 отправлены в концентрационные лагеря, из которых только 50% выжило.

Дискриминация в ФРГ и ГДР

В ФРГ статья 175 просуществовала до 1957 года.

Только после этого был введен "безопасный возраст" от 21 года, начиная с которого разрешались однополые отношения. В 1968 году этот возраст был снижен до 18 лет. В 1989 статья была полностью отменена.

В ГДР статья 175 действовала до 1994 года. За это время 50.000 людей было привлечено к ответственности. 100.000 были подвергнуты предварительному судебному рассмотрению. В 1969 был принят "защитный возраст" после 21 года, который в 1973 году был снижен до 18 лет.

До 1978 года полиция собирала информацию о гомосексуалистах в так называемые "розовые листы". До 2000 года на государственную и офицерскую службу гомосексуалисты не принимались. Лишь в 2001 году был принят «закон» об однополых отношениях.

Современная ситуация в Германии, Чехии и России

Из опроса "Агенства ЕС по основным правам человека" в 2013 году нами получена информация о гомосексуалистах в Германии: 46% ощущают себя дискриминированными 68% скрывали свою ориентацию в период обучения в школе 4% лишь часто держались за руки (такое поведение характерно 68% гетеросексуальных пар)

В Чехии гомосексуализм был легализован в 1962 году. В 1990 году права гомосексуалистов начали приравнивать к правам гетеросексуалов., «Защитный возраст» уравнивали. Чехия находится впереди других стран по либерализации гомосексуалистов. Регистрация пар разрешена с 2006 года. Таким образом, Чехия стала первой из стран Восточной Европы, принявшей такой закон. Согласно опросу от "Eurobarometer" 2006 года, 52% чехов одобряют однополые браки. Как и в Германии, так и в Чехии запрещено таким парам брать детей на адаптацию в семью.

В России гомосексуализм является темой табу, однако напрямую таковой не называется. В июне 2013 был выпущен закон против пропаганды гомосексуализма, который предусматривает штраф за позитивные высказывания о гомосексуальности перед несовершеннолетними и через СМИ. Национальный опрос от "ВЦИОМ" (научно-исследовательский институт, изучающий народные мнения в Москве) 2012 года показал, что 84% русских поддерживают такой закон. Защитный возраст такой же, как и у гетеросексуалов (16 лет). После высказывания в опросе от "Левада-Центра" в мае 2013 стало известно, что 51% русских говорят о вынужденных решениях и штрафах, также 85% полностью против однополых браков. Браки, так же как и регистрация партнёров, невозможны. Адаптация также запрещена

2.1.2 Dänemark und Deutschland – Eine lang erkämpfte Freundschaft

Einführung

Heute leben die Dänen in Deutschland mehr oder weniger unerkannt. Sie sind eine der Minderheiten, deren sich in Deutschland erst einmal kaum jemand bewusst ist. Kein Wunder, da sie ja auch eigentlich nur im Norden Deutschlands präsent sind. Sie unterscheiden sich ausser der eigenen Sprache eigentlich gar nicht von uns Deutschen, sind gut integriert und leben ihr Leben. Sie sind nicht diskriminiert und leben mit den Deutschen in Harmonie und Eintracht. Sie haben sogar eine eigene Partei, den Südschleswigschen Wählerverband (SSW). Dieser darf zwar nicht auf Bundesebene tätig sein, sondern nur in Schleswig-Holstein. Dort hat er aber sogar ein Privileg: Anders als bei anderen Parteien braucht der SSW nicht über fünf Prozent der Stimmen zu erhalten, um Repräsentanten ins Parlament zu entsenden. Aber das war nicht immer so

Schleswiger Kriege

Im 19. Jahrhundert kam es zu heftigen, erbitterten Kriegen zwischen Deutschland und Dänemark um die Gebiete Schleswig und Holstein (genannt die Schleswigschen Kriege) mit insgesamt 6000 Toten. Die Erschütterung über die Brutalität dieser Kriege trug dazu bei, dass man das „Deutsche Rote Kreuz“ gründete. Auch danach war der Verlauf der Grenze umstritten. Die dänische Minderheit in Deutschland wurde diskriminiert, die deutsche Minderheit in Dänemark ebenso.

Der Zweite Weltkrieg

Im Zweiten Weltkrieg, am 9. April 1940, besetzten deutsche Truppen Dänemark. Die Okkupation dauerte bis zum Ende des Krieges im Mai 45. Am Anfang verlief die ganze Besetzung friedlich und die Dänen wurden verhältnismäßig gut behandelt, es kam lediglich zu einer Demobilisierung des dänischen Heeres. Nach einer Weile jedoch bildete sich Widerstand auf dänischer Seite, der von den Deutschen brutal niedergeschlagen wurde. Viele Widerständler und ein grosser Teil der Polizei und der Grenzgendarmarie wurden deportiert. Viele kamen in Konzentrationslagern ums Leben.

Insgesamt gab es am Ende fast 3000 tote Dänen. Viele Besatzungskinder (also Kinder von deutschen Besatzern und dänischen Frauen) litten noch viele Jahre unter Missachtung und Diskriminierung.

Heute

Wie anfangs schon erwähnt, ist das heute deutlich anders. Nach dem Krieg gab es im Grenzgebiet viele Menschen, die den Mut fanden, den Hass zu begraben und für ein friedliches Zusammenleben einzutreten. Die deutsch-dänischen Beziehungen sind heute ein Beispiel dafür, dass man auch nach so viel Hass und Blutvergiessen Frieden schließen kann und ohne Diskriminierung wieder vernünftig miteinander lebt. Gedenkstein zum 140. Jahrestag an die dänischen Gefallenen bei den Düppeler Schanzen 1864.

Leon Kleemann

2.1.2 Dánsko a Německo - Dlouhé vybojované přátelství

Počátky

Dnes žijí Dánové v Německu více či méně bez problémů. Jsou jednou z nevýrazných menšin v Německu, defakto se neodlišují od Němců, jsou perfektně integrovaní o diskriminaci nemůže být ani řeč. Mají dokonce vlastní politickou stranu, SSW, jeto strana dánské menšiny, která je vždy zastoupena v regionálním parlamentu Šlesvicka-Holštýnska. Ale ne vždy byly vztahy tak idyllické. 6000 obětí si vyžádaly války o Šlesvicko-Holštýnsko mezi Pruskem a Dánskem v druhé polovině 19. století.

Během druhé světové války bylo Dánsko obsazeno Wehrmachtem, okupace trvala až do května 1945. Spousta členů dánského odboje byla deportována nebo zavražděna. Celkově padlo za oběť 3000 Dánů.

Dnes

Oproti minulosti je dnes situace v Německu zcela odlišná. Dnes mají společně dobré vztahy. Skončila dlouholetá nenávist a začlo společné soužití. Je to příklad, jak se dva národy dostaly od diskriminace k přátelství.

2.1.2 Германия и Дания: долгий путь к дружбе

В настоящее время между Германией и Данией не существует вражды. На территории Германии живет много датчан, которые говорят по-немецки, хорошо интегрированы, живут своей жизнью и не подвергаются дискриминации. Для них даже существует собственная партия Südschleswigschen избирательный союз (SSW). Но такая дружба народов была не всегда...

В 19ом веке произошло много жесточайших войн между Данией и Германией. Количество убитых доходило до 6000 человек, в связи с этим был создан « Немецкий красный крест». Было много споров: никак не могли установить границу между государствами. Как в Германии датчане, так и в Дании немцы подвергались дискриминации.

Во время Второй Мировой Войны происходили оккупации датских территорий начиная с 1940 года и до 1945. Вначале Дания не оказывала почти никаких сопротивлений и страны вели мирные переговоры, но спустя некоторое время Дания начала отстаивать свои территории. Число погибших датчан доходило до 3000. После этого многие дети оккупантов страдали от неуважения и дискриминации.

На сегодняшний день, как уже было упомянуто, страны живут в мире, и нужно иметь огромное мужество закрывать глаза на прошедшие события и жить дальше.

2.1.3 Sinti und Roma heute in Deutschland

Heute leben ca. 60.000 Sinti und ca.10.000 Roma in Deutschland. Dabei handelt es sich nur um Schätzwerte, da im Pass nicht nach ethnischen Gruppen unterschieden wird.

Sinti ist eine eigene Bezeichnung für in Deutschland lebende Zigeuner. Sie leben seit ca. 600 Jahren im deutschsprachigen Raum. Roma sind im 19.Jahrhundert eingewandert.

Nachdem sich die Lage für die Sinti und Roma nach Ende des Zweiten Weltkrieges nicht gebessert hat, lebten viele isoliert auf Wohnwagenplätzen. Die Schulpflicht wurde häufig nicht durchgesetzt, da die Behörden Ärger mit den Sinti/Roma, andererseits mit den Eltern der Mehrheitsgesellschaft fürchteten. Erst nach einer großangelegten Studie des Bundesfamilienministeriums 1982 änderte sich ihre Lage.

So starteten bundesweit Wohnungsbauprojekte für Sinti und Roma Familien. In Hamburg ist eine Siedlung nur für eine Familie gebaut worden, in der sie heute noch leben. Sie besteht aus 44 identischen Reihenhäusern.

Die Studie ergab, dass viele Kinder und Erwachsene die Schule unregelmäßig, wenn überhaupt, besucht haben. Zudem zeigte sie, dass viele keine Sanitäranlagen besaßen. So kam es zum Umdenken. Infolge dessen wurde 1982 der Zentralrat deutscher Sinti und Roma gegründet. Dieser arbeitet eng mit der Bundesregierung zusammen. Die Ziele des Rates sind u.a. die Verfolgung von noch lebenden NS-Tätern, der

Minderheitenschutz und die Gleichstellung bei Justiz und Gesetz.

Heute stehen Sinti und Roma in Deutschland unter Minderheitenschutz, der auch das Schützen der Sprache Romanes beinhaltet. Allerdings ist das sehr schwer durchzuführen, da erstens Romanes keine Schriftsprache ist. Zweitens gibt es kein einheitliches Romanes, sondern es variiert nach Wohnorten und Regionen, und drittens wollen sie nicht, dass Gadsche (Nicht-Sinti/ Roma) diese Sprache lernen, weil sie nur in der Familie weitergegeben wird. Anders als andere Minderheiten haben die Sinti und Roma keine einheitliche Vertretung gegenüber politischen Instanzen, weil sich der Zentralrat nicht mit der Sinti Allianz Deutschland, dem zweiten großen Interessenverband, auf Ziele Meinungen einigen kann. Die Allianz ist im Jahre 2000 von 60 Stämmen gegründet worden, die sich vom Zentralrat nicht gut vertreten fühlten. Die Allianz sieht die Sinti in Deutschland als genug integriert an und durch das Gesetz ausreichend vor Diskriminierung geschützt, da das Grundgesetz für alle gilt, wie auch die Menschenrechte unabhängig von Religion, Herkunft, Geschlecht oder Ethnie. Sie möchten auch als „Zigeuner“ bezeichnet werden, da für sie Sinti und Roma ein rein politischer Name ist und sie stolz auf ihre Traditionen sind. Deshalb möchten sie ihre Traditionen bewahren und eine bessere Schulbildung für die Kinder fahrender Eltern erreichen.

Viele der Zigeuner leben heute gut integriert in der Gesellschaft, sodass man sie nicht mehr als Zigeuner erkennt.

Für Schlagzeilen sorgen nur die, die negativ auffallen, doch ist das eine Minderheit. Trotz der sehr guten Integration vieler, und vieler bundesweiter Veranstaltungen zur besseren Verständigung, will laut einer Studie im Auftrag des

Innenministeriums die Mehrheit der Bevölkerung nicht neben Sinti und Roma wohnen. Das liegt auch an Vorurteilen, die es abzubauen gilt.

Tjorven Höfer

2.1.3 Současná situace Romů a Sinti v Německu

Dnes žije v Německu 60 000 Sinti a 10 000 Romů. Jsou to ale jen odhady, protože v cestovním pase se nerozlišují etnické skupiny.

Sinti je vlastní název pro Romy žijící už cca 600 let v německy mluvících zemích. Jako Romové jsou označováni ti, kteří se přistěhovali až v 19. století.

Po skončení druhé světové války se situace Sinti a Romů nezlepšila, proto žilo mnoho rodin izolovaně v obytných přívěsech. Povinná školní docházka často nebyla vynucována, protože se úřady obávaly problémů s „cikány“. A později začal celostátní projekt budování bytů pro Rodiny Sinti a Romů.

Studie zjistili že mnoho dětí a dospělých chodili do školy nepravidelně, pokud vůbec. Také bylo zjištěno, že mnoho rodin nemělo, žádné sociální zařízení. Proto byla založena střední rada pro Sinti a Romy. Hlavní cíle rady jsou stírání nacistických pachatelů, ochrana menšin, dodržování rovnosti, spravedlnosti a práva.

Dnes jsou obě dvě menšiny pod ochranou, včetně jejich romského jazyka. To je ale velmi těžký úkol, protože romština není psaný jazyk a také se lehce odlišuje podle území. Romové také nechtějí, aby se neromští („Gádže“) mohli jejich jazyk naučit. Na rozdíl od ostatních menšin nemají Romové a Sinti žádné oficiální politické zastoupení. Druhá největší organizace po Ústřední radě je Aliance, která byla založena v roce 2000 kmeny, které se cítily nedostatečně zastoupeny Ústřední radou. Aliance považuje obě menšiny za dostatečně integrované a chráněné proti diskriminaci. Aliance se také snaží prosadit, aby byli nazýváni jako „Cikáni“, protože jsou hrdí na svůj původ a tradice a označení Sinti a Romové je čistě politický název. Také chtějí dosáhnout lepšího vzdělání pro děti potulných rodičů. Mnoho Cikánů žije dnes zcela v souladu s německou společností. Někteří jsou stále nepřizpůsobiví, ale to je menšina.

2.1.3 Синти и Цыгане сегодня в Германии

Сегодня примерно 60 тыс. Синти и 10 тыс. Цыган живут в Германии, но это только приблизительные цифры.

Синти - это собственное наименование для цыган, проживающих на территории Германии. Уже примерно 600 лет они живут в немецкоязычном обществе. После Второй Мировой войны положение Синти и Цыган не улучшилось и им пришлось жить в изоляции. Так же обучение детей не контролировалось органами власти, так как общество коренных жителей опослось неприятных последствий. Только в 1982 году министерство решило предпринять попытки изменить эту ситуацию.

Таким образом, стартовали проекты по постройке жилья в пределах федерации для семей Синти и Цыган. В Гамбурге было построено поселение для семей, которые живут там и по сей день. Всего в нём 44 дома.

По результатам проекта было выявлено, что многие дети нерегулярно посещали школу или вовсе в неё не ходили. Кроме того Цыгане и Синти не пользовались санитарными нормами, которые были им предоставлены. Это привело к расхождению взглядов, поэтому в 1982 году был основан Центральный совет Синти и Цыган, который тесно сотрудничает с федеральным

правительством. Целями совета являются: преследование еще живущих преступников NS, защита прав меньшинств и уравнивание в правах юридически.

Сегодня Синти и Цыгане находятся в Германии под защитой прав меньшинств и следят за сохранением своего языка - Romanes. Разумеется, это очень сложно, так как, во-первых, Romanes - это не литературный язык; во-вторых, не существует унифицированного Romanes, это зависит от места жительства, регионов и языка и, в-третьих, они не хотят, чтобы Gadsche (не Синти/Цыгане) учили этот язык, так как он передается только в семьях. В отличие от других меньшинств у Синти и Цыган не было унифицированного представительства с политическими возможностями. Союз был основан в 2000 году. Союз рассматривает Синтив Германии как достаточно интегрированных и достаточно защищенных законом от дискриминации, так как основной закон касается всех, также как права человека, независимо от религии, происхождения, пола или внешности.

Многие цыгане живут сегодня в полном соответствии с немецким обществом. Некоторые из них все еще неприспособленных, но их меньшинство.

2.1.4 Russische Migranten in Deutschland

Als Thema haben wir uns "Russische Migranten in Deutschland" ausgesucht, da uns interessiert hat, welche Beweggründe es für die Migration gab. Aber vor allem wollten wir wissen, wie russische Migranten hier in Deutschland aufgenommen bzw. integriert werden.

Dazu haben wir erst einmal im historischen Kontext recherchiert, wann es große Einwanderungswellen von Russland nach Deutschland gab und beschäftigten uns dementsprechend mit der russischen Revolution, in welcher Exilrussen aus höheren Gesellschaftsschichten einwanderten, Kriegsgefangenen Russen im zweiten Weltkrieg, Migranten, welche Gegner der kommunistischen Diktatur während der 70er und 80er Jahre waren sowie der Zeit der starken Einwanderung am Ende der Perestroika-Ära 1980.

Außerdem fragten wir uns, was weitere Gründe für Immigration sein könnten und u.a. nach einem Interview mit Kindern von russischen Migranten zu dem Schluss, dass Deutschland für sie hauptsächlich Sicherheit, Arbeit und eine bessere Lebensqualität bedeutet.

Wir fanden heraus, dass 7,7 Prozent der deutschen Bevölkerung russische Migranten sind - was wenig klingt, sind im Endeffekt etwa 6.314.000 Einwohner.

Wir wollten herausfinden, wie einfach es ist, in Deutschland einzuwandern, und beschäftigten uns mit den Problemen der Einwanderung, welche in erster Linie natürlich der Behördenschwungel, durch den sich Immigranten kämpfen müssen, die anfängliche Arbeitslosigkeit und die Fremdheit eines anderen Landes an sich, die selbstverständlich auch kulturelle Schwierigkeiten birgt.

Ausgrenzung, Rassismus und Einsamkeit sind hier zunächst erst einmal Schwierigkeiten, die in den Hintergrund rücken. Wenn ganze Familien immigrieren, stehen natürlich alle Familienmitglieder vor einer großen Herausforderung: Uns interessierte, wie gerade Kinder, die in ein neues Land, eine völlig neue Kultur kommen,

mit diesem Umstand umgehen.

Deshalb führten wir im Rahmen unserer Präsentation ein Kurzinterview mit zwei Jugendlichen, welche einen russischen Migrationshintergrund besitzen. Es handelt sich dabei um den 19-Jährigen Artur Vecnar und den 18-Jährigen David Knobloch. Beide wurden in Russland geboren (David genau genommen in Kasachstan), sind allerdings bereits in einem ziemlich jungen Alter mit ihren Eltern nach Deutschland ausgewandert. David gab an mit zwei Jahren ausgewandert zu sein, Artur mit sieben.

Zu den Beweggründen der Auswanderung hat Artur gesagt, dass sein Vater seinen Traum als Künstler verfolgte und in Russland keine berufliche Zukunft sah. Also versuchte er sein Glück in Deutschland und nahm seine Familie gleich mit.

Uns haben besonders die Fragen interessiert, ob es schwer war sich in die deutsche Gesellschaft zu integrieren, ob es viele sprachliche Barrieren zu überwinden gab und ob zu Hause ausschließlich Russisch gesprochen wird oder auch Deutsch. Artur erzählte, dass er anfängliche Probleme mit der Sprache hatte, weil sich die Mitschüler über seinen Akzent lustig gemacht hatten, dies legte sich jedoch schnell. Zu guter Letzt erzählte David, dass bei ihm zu Hause viel Wert auf das Sprechen der russischen Sprache gelegt wird und auch auf die traditionellen Gerichte.

Unser Hintergedanke bei diesem Interview war auch, dass wir ein realitätsgetreues und persönliches Bild in unsere Präsentation einbauen wollten. Dies gelang uns gut und so hat man einen kleinen Einblick in die Migrationsgeschichte russisch-deutschsprachiger Jugendlichen erhalten können.

Zu guter Letzt haben wir die Ergebnisse unserer Umfragen in Diagrammen dargestellt und in die Präsentation integriert. Bei unserer Umfrage handelte es sich um die Diskriminierung von russischen Migranten. Von den Befragten waren 62% weiblich und 38% männlich. Nach der Auswertung ergab sich der Fakt, dass 75 Personen der Befragten russische Migranten für diskriminiert halten.

Jenny Du und Yanna Zhu

2.1.4 RUŠTÍ MIGRANTI V NĚMECKU

Nejdříve jsme zkoumali historické souvislosti. V historii bylo několik velkých vln imigrace do Německa – například při ruské revoluci, kdy rodiny z vyšších společností migrovaly do Německa. Dále jsme se ptali, jaké jsou další důvody pro imigraci. Po interview s dětmi ruských imigrantů jsme zjistili, že to je jistota, práce a lepší životní úroveň. Zjistili jsme také, že 7,7% německé populace jsou ruští imigranti – což je cca 6 314 000 obyvatel. Chtěli jsme zjistit, jak složité je, dostat se do Německa. Hlavními problémy, které musí imigranti překonat, jsou počáteční

nezaměstnanost, jazyk a kultura. Často jsou pak tyto menšiny diskriminovány. Celé rodiny pak stojí před velkou výzvou. Nás hlavně zajímá, jak se právě děti začlenily do společnosti. Proto jsme se zeptali dvojce kluků, kteří v nízkém věku emigrovali do Německa. Oba povídají, že měli problémy s jazykem, ale tento problém rychle zmizel. Doma se pořád drží ruských tradic. Díky všem těmto faktorům se na podařilo sestavit graf o diskriminaci ruských migrantů. 75 dotázaných si myslí, že jsou ruští migranti v Německu diskriminováni.

2.1.4 Русские эмигранты в Германии

Наша тема называется «Русские эмигранты в Германии» и мы выбрали ее, чтобы рассмотреть возможные поводы для эмиграции и как принимает их немецкая сторона.

Для этого пришлось окунуться в историю. Во время революции, Второй Мировой Войны, диктатуры, а также во время «перестройки» были большие волны русских переселенцев.

Более того, мы провели опрос с детьми, родители которых добровольно эмигрировали в Германию, и выяснили, что безопасность, уровень жизни, работа здесь на более высоком уровне, чем в России.

В настоящее время в Германии проживает 7,7% русских эмигрантов, что в конечном счете примерно 6 314 000 человек.

Также мы хотели узнать, сложно ли переехать в Германию, какие проблемы существуют при эмиграции: первоначальная безработица, поиск жилья, а также приспособление к другому менталитету.

Существуют целые семьи, которые эмигрируют, но они идут на большой риск. Несмотря на это, многие видят большие возможности к достижению своей цели в Европе. Языковой барьер можно рано или поздно преодолеть. Конечно не каждый человек может привыкнуть к другим правилам жизни, традициям, но некоторые остаются здесь.

В конце концов мы представили результаты наших опросов в диаграммах. Из опрошенных 62%- женщины, 38%-мужчины, из них 75 человек считают, что эмигранты подвергаются дискриминации.

2.2 Tschechische Beiträge

2.2 Články českých žáků

2.2 Статьи с чешской стороны

2.2.1 DISKRIMINACE OBECNĚ

V České republice existuje již čtyři roky antidiskriminační zákon. Přesto je diskriminace stále běžný jev. Praktiky diskriminace jsou stále sofistikovanější a situace se celkově zhoršuje. Největší problém je fakt, že lidé nenahlašují diskriminaci na policii, jelikož mají strach. Nechtějí také podávat ani žalobu, protože se obávají neodsouzení pachatele a soudních poplatků.

Diskriminační problémy ve vzdělávání se v současné době týkají zejména romských dětí a jejich začlenění do systému základního vzdělávání. I přes snahu vlády naplnit tzv. „Národní akční plán inkluzivního vzdělávání“ problémy přetrvávají. Plán ztroskotал po příchodu ministra Josefa Dobeše (2010). Podle výzkumu veřejného ochránce práv bylo zjištěno, že více než třetinu žáků praktických škol (školy pro žáky, kteří nemohou úspěšně studovat na běžných školách) tvoří romské děti. Tito žáci bývají často do těchto škol zařazováni nesprávně. Ochránce

práv doporučil vládě, aby byla ve školském zákoně zakotvena přednost individuálního začlenění žáků se speciálními vzdělávacími potřebami v běžné základní škole. V reakci na tento výzkum a doporučení ochránce práv připravila vláda několik dalších plánů, které mají především zabránit nesprávnému zařazování romských dětí do škol.

S diskriminací se setkáváme i v oblasti práce a zaměstnávání. Týká se nejen zaměstnanců, ale i uchazečů o zaměstnání. Mezi diskriminované skupiny patří nejčastěji starší lidé (nad 45 let), cizinci, zdravotně postižení a v manuálních pracích i ženy. Řešení tohoto problému je značně složité, vzhledem k právu zaměstnavatele si do svého pracovního kolektivu vybrat osobu podle svého uvážení.

Diskriminace se dále objevuje v oblastech, jako je např. bydlení (kuřáci, Romové, cizinci) nebo zdravotní péče (Romové).

2.2.1 DISKRIMINIERUNG ALLGEMEIN

Schon seit vier Jahren gibt es in der Tschechischen Republik ein Gesetz gegen Diskriminierung. Trotzdem ist die Diskriminierung ein häufiges Problem. Die Diskriminierungsarten werden immer vielfältiger und deshalb hat sich die Situation insgesamt verschlechtert. Das größte Problem ist die Tatsache, dass Menschen nicht über die Diskriminierung sprechen wollen, weil sie Angst haben. Sie möchten auch keine Anklage erheben, weil sie Angst vor der Freisprechung des Täters und vor hohen Gerichtsgebühren haben.

Diskriminierungsprobleme in der Ausbildung betreffen zur Zeit vornehmlich die Roma-Kinder und ihre Eingliederung in das Grundausbildungssystem. Die Probleme überdauern, obwohl die Regierung den „nationalen Aktionsplan der inklusiven Ausbildung“ erfüllen wollte. Der Plan ist mit dem neuen Minister Josef Dobeš (2010) gescheitert. In der Forschung des Ombudsmanns wurde festgestellt, dass mehr als ein Drittel der Sonderschüler, die Roma-Kinder sind, zu

Unrecht in diese Schulen geschickt werden. Der Ombudsmann hat der Regierung empfohlen, durch ein Gesetz die individuelle Eingliederung solcher Schüler mit speziellen Bedürfnissen in gewöhnlichen Grundschulen zu erreichen. Die Regierung hat auf Grund solcher Empfehlungen einige Pläne vorbereitet, die die falsche Eingliederung verhindern sollen.

Wir finden die Diskriminierung auch im Bereich der Arbeit und der Jobsuche wieder. Sie betrifft sowohl die Angestellten als auch die Bewerber. Sehr oft werden folgende Gruppen diskriminiert: Leute über 45 Jahre, Ausländer, Behinderte und in handwerklichen Berufen auch Frauen. Es ist sehr kompliziert dieses Problem zu lösen, weil der Arbeitgeber bei der Einstellung freie Wahl hat.

Diskriminierung ist auch im Bereich des Wohnens (Raucher, Roma, Ausländer) oder im Gesundheitswesen (die Roma) anzutreffen.

2.2.1 DISKRIMINACE V CELOM

Už 4 roky v České republice existuje zákon proti diskriminaci. Diskriminace - problém, vznikající dosti často. Vzniká stále více druhů diskriminací, proto v celém stavu se zhoršila. Největším problémem je skutečnost, že lidé zkrátka prostě nechtějí mluvit o tématu podobného druhu.

Problémy diskriminace v vzdělávání v současné době se týkají především hlavně cizích dětí a jejich integrace do systémů základního vzdělávání. Problémy přetrvávají, přestože na to vláda podnikla řadu opatření, jako například "Národní plán opatření pro inkluzivní vzdělávání". Nicméně při novém ministru Josefě Dobe (2010) plán selhal. V důsledku výzkumu nezávislého odborníka bylo zjištěno, že více než třetina cizích dětí zbytečně navštěvuje školy. Vládě

bylo doporučeno zavést zákon, který by umožňoval integraci takových dětí do běžných základních škol. Na základě těchto doporučení vláda připravila několik plánů, které by zabránily nevhodné integraci těchto dětí.

Také lidé se setkávají s diskriminací při hledání práce. To se týká, jak již pracujících na daném místě, tak i uchazečů. Zkrátka diskriminaci podléhají následující skupiny lidí:

pensionéři, cizinci, invalidy, a v oblasti řemeslných profesí - ženy. Velmi těžké je vyřešit tuto problematiku, protože zaměstnavatel sám vybírá, komu poskytne pracovní místo. Diskriminace - jev, který se vyskytuje v běžném životě (kurváři, cizinci, cizinci) nebo v lékařství (cizinci).

2.2.2 Práva sexuálních menšin

Podle průzkumu Agentury Evropské unie pro základní práva z roku 2012 byla zjištěna data týkající se diskriminace homosexuálů v České republice.

Podle výsledků patří Česká republika k zemím relativně tolerantním k sexuálním menšinám.

Ve všech předložených statistikách se míra diskriminace v ČR pohybovala pod evropským průměrem a ČR se řadila na stejnou úroveň jako například Belgie či Finsko. Přesto až 36 % respondentů uvedlo, že se setkali s diskriminací související s jejich sexuální orientací. V zaměstnání nebo při hledání zaměstnání pocítovali diskriminaci

z důvodu své homosexuality 13 % dotázaných osob a v jiné oblasti než zaměstnání (např. vzdělání, přístup ke zdravotní péči, bydlení a dalším službám dostupným veřejnosti) se jednalo o 27 %.

Při uzavírání registrovaného partnerství nemají partneři právo na pracovní volno, jako mají muži se ženou při příležitosti uzavření manželství. Problémem je také neexistence společného jmění registrovaných partnerů, ti nemají dále právo na vdovský důchod. Partneři, kteří uzavřeli registrované partnerství, navíc nemají ze zákona právo na adopci dítěte.

2.2.2 Rechte von sexuellen Minderheiten

2012 hat die Agentur der EU für Grundrechte eine Umfrage in der Tschechischen Republik durchgeführt, die sich mit dem Thema „Diskriminierung von Homosexuellen“ beschäftigt. Die Ergebnisse zeigen, dass die Tschechische Republik zu den Ländern gehört, die relativ tolerant im Umgang mit sexuellen Minderheiten sind.

Nach allen Angaben ist die Diskriminierung in der Tschechischen Republik unter dem Durchschnitt Europas und die Situation ist vergleichbar mit Ländern wie zum Beispiel Belgien oder Finnland. Trotzdem antworteten bis zu 36% der befragten Homosexuellen, dass sie sich schon mit Diskriminierung aufgrund ihrer Sexualität

auseinandersetzen mussten. Bei der Arbeit oder bei der Arbeitssuche fühlten sich 13% der Befragten wegen ihrer Homosexualität diskriminiert und in anderen Bereichen (zum Beispiel im Studium, beim Zugang zum Gesundheitswesen, bei der Wohnungssuche, oder in anderen Bereichen) waren es 27%. Es gibt immer noch Probleme bei der Schließung einer eingetragenen Partnerschaft – die Partner haben kein Recht auf Arbeitsfreistellung wegen der Hochzeit. Darüber hinaus gibt es keine Möglichkeit zur Eheschließung, die Partner haben rechtlich kein gemeinsames Vermögen und haben kein Recht auf die Witwenrente. Sie haben auch Probleme bei der Adoption. Die Partner haben kein Recht ein Kind zu adoptieren.

2.2.2 Гомосексуалисты

Согласно исследованиям Агентства Европейского союза по основным правам 2012 года были получены данные, относящиеся к дискриминации гомосексуалистов в Чешской Республике.

Результаты показывают, что Чехия входит в число стран, в которых к гомосексуалистам относятся толерантно.

Уровень дискриминации гомосексуалистов в Чехии ниже среднего в Европе, и ситуация сравнима с такими странами, как Бельгия или Финляндия. Тем не менее до 36 % опрошенных

гомосексуалистов считают, что они были дискриминированы по признаку их сексуальной ориентации (например, при устройстве на работу, оказании медицинской помощи, в поиске квартиры и другое). Также, в случае, если нетрадиционная пара решит зарегистрировать брак в рабочий день, это не освобождает ее от работы. При вступлении в брак партнеры не имеют юридически совместной собственности и не имеют права на пенсии по вдовству. Более того, не существует закона разрешающего усыновлять/удочерить детей.

2.2.3 Důchodci

Ochrana lidských práv starých lidí a stupeň péče se každým rokem stává větším problémem. Ve srovnání se západními zeměmi jsou senioři nespokojeni s důchodem a péčí (v rodinách, v pečovatelských domech, v bytech a domovech důchodců). Mají velké finanční problémy, když jeden z partnerů zemře, pak musí vdova/vdovec pokrýt všechny náklady na živobytí sám - především placení nájmu. Ve srovnání s rokem 2012 se péče o staré lidi výrazně zlepšila, ale čekací doba na ubytování v domovech důchodců jsou pro staré lidi neuvěřitelně dlouhé.

Experti upozorňují na to, že v naší zemi není žádná organizace, která by lidská práva seniorů systematicky monitorovala. Podle jejich odhadů se podíl duševního a tělesného týrání seniorů zvýšil o 5%.

Otázka ochrany lidských práv starších lidí bude vždy nutnější, nejen v ohledu na aktuální situaci, ale také v ohledu na blízkou a vzdálenější budoucnost. Na základě nezvratných demografických změn v české společnosti je stále méně dětí a více seniorů.

2.2.3 Die Situation von Senioren

Der Schutz der Menschenrechte von älteren Menschen und die Pflegestufe wird jedes Jahr ein ernsteres Problem. Im Vergleich zu den westlichen Ländern sind die Senioren nicht zufrieden mit der Rente und mit der Altenpflege (in Familien, in Pflegeheimen, Wohnungen oder Pensionen). Es gibt große finanzielle Probleme; wenn ein Partner stirbt, gerät dann der Witwer bzw. die Witwe in finanzielle Schwierigkeiten, muss alleine alle Lebenskosten decken – vor allem Miete bezahlen...

Im Vergleich zum Vorjahr – 2012 – hat sich die Pflege der älteren Menschen signifikant verbessert, aber die Wartezeiten für Unterkunftseinrichtungen wie Seniorenheime sind unglaublich lang.

Die Experten weisen darauf hin, dass es in unserem Land keine Organisationen gibt, die die Menschenrechte von älteren Menschen, vor allem Misshandlungen und Folter systematisch überwachen oder kontrollieren. Nach ihrer Schätzung ist der Anteil der geistig und körperlich misshandelten Senioren um 5% gestiegen.

Die Frage des Schutzes der Menschenrechte der älteren Menschen wird immer dringender, nicht nur in Bezug auf die aktuelle Situation, sondern vor allem in Anbetracht der nahen und fernen Zukunft - aufgrund irreversibler demografischer Änderungen in der tschechischen Gesellschaft - es gibt immer weniger Kinder und immer mehr Senioren.

2.2.3 Ситуация пенсионеров

Каждый год пожилые люди сталкиваются с проблемой защиты прав пенсионеров и оказания медицинской помощи. По сравнению с западными странами, пожилые люди имеют не достаточную для жизни пенсию и поддержку (в семьях, домах престарелых). Возникают серьезные финансовые проблемы: когда

пожилой человек умирает, вдова или вдовец попадает в финансовые трудности, например, оплата жилья умершего.

По сравнению с предыдущим годом - 2012 - забота о пожилых значительно улучшилась, а также размещение пожилых людей в домах престарелых занимает много времени.

Эксперты отмечают, что нет никаких организаций в нашей стране, которые должны систематически проверять и не контролировать права пожилых людей, в частности жестокого обращения и пыток. По их оценкам, число пожилых людей, над которыми применялось насилие, увеличилось на 5%.

Вопрос о защите прав пожилых людей становится все более актуальным не только по отношению к нынешней ситуации, но и в ближайшем и отдаленном будущем, в связи с демографическими изменениями в чешском обществе – уменьшается рождаемость, и, таким образом, увеличивается число пенсионеров в стране.

2.2.4 Tělesně postižení

Postavení tělesně postižených je v České republice zvláštní. Největší diskriminace je na trhu práce. Lidé s tímto postižením mohou sehnat práci s velkými obtížemi. Když přijde tělesně postižený člověk žádat o místo, první, co vidí potencionální zaměstnavatel, je vozík. Hned je volné místo pro tohoto člověka obsazené.

Ale pohled společnosti na tyto hendikepované se zlepšuje. Mnoho lidí chce pomáhat, ale stále je většina lidí nerespektuje. V lednu 2012 bylo novelizováno několik zákonů týkajících se osob s

tělesným postižením. Na základních a středních školách jsou kladeny vyšší nároky na tělesně postižené, než na normální žáky. Zato na vysokých školách je přístup příkladný.

Novelizací se mnoho věcí změnilo, například sociální dávky. Mnoho postižených je dostávalo příliš pozdě, a tak jich mnoho mělo existenční problémy. Nové posuzování při vydání průkazů ZTP a ZTP/P negativním způsobem ovlivňuje mobilitu postižených, a tak mají tělesně postižení velké problémy s každodenním životem v České republice.

2.2.4 Behinderte

Die Position von Behinderten ist in Tschechien sehr speziell. Die größte Diskriminierung findet auf dem Arbeitsmarkt statt. Leute, die körperlich behindert sind, können nur mit großen Problemen eine Arbeit finden. Wenn sie sich für einen Arbeitsplatz bewerben, ist das Erste, was der potenzielle Arbeitgeber sieht, der Rollstuhl. Sofort ist die Stelle angeblich besetzt.

Aber die Meinung der Gesellschaft gegenüber Behinderten hat sich verbessert. Viele Leute wollen ihnen helfen, aber andere Leute respektieren sie immer noch nicht. Im Januar 2012 wurden viele Gesetze über Behinderte verabschiedet. Auf den

Grundschulen und an Fachschulen sind die Ansprüche an Behinderte höher als an normale Kinder. Aber auf den Universitäten ist es anders, die Behandlung ist vorbildlich.

Durch die neuen Gesetze haben sich aber auch viele Dinge zum Schlechteren geändert, zum Beispiel Sozialleistungen. Behinderte haben Sozialleistungen zu spät erhalten, somit standen viele vor finanziellen Problemen. Die neuen Bestimmungen zum Erhalten der Behindertenausweise ZTP und ZTP/P beeinflussen negativ die Mobilität von Behinderten und so haben Behinderte viele Probleme im Alltag in Tschechien.

2.2.4 Инвалиды

Положение инвалидов в Чехии очень специфично. Более всего дискриминация проявляется на рынке труда. Физически неполноценные люди не могут найти работу. Если они претендуют на рабочее место, первое, что замечает потенциальный работодатель, - инвалидная коляска. И вакансия сразу закрывается.

Но отношение общества к инвалидам улучшилось. У многих людей возникает желание помочь им, однако до сих пор не все относится к ним с должным уважением. В январе 2012 было принято много законов, касающихся инвалидов. В начальных школах и техникумах требования к детям с ограниченными возможностями выше,

чем к здоровым. Но в университетах все по-другому, с ними обращаются надлежащим образом.

Однако со вступлением в силу новых законов многое изменилось в худшую сторону, например, социальная поддержка. Инвалиды получают социальные выплаты невовремя, и, таким образом, многие оказываются в сложном финансовом положении. Новые установки к получению свидетельств об инвалидности ZTP и ZTP/P отрицательно влияют на мобильность людей с ограниченными возможностями, поэтому на данный момент у инвалидов в Чехии существует множество различных проблем.

2.2.5 Romové

Podle zprávy Českého Helsinského výboru v České republice stále narůstá počet lidí, kteří mají rasistické, xenofobní a jiné nenávistné názory, které se obracejí především vůči romské menšině. Představitelé Vlády ČR i měst a obcí sahají stále častěji k represivním metodám, přičemž snižují sociální pomoc a rezignují na komunitní metody (společné sportovní a kulturní akce, diskuze o problémech).

Diskriminace Romů se nejčastěji objevuje v oblasti bydlení. Romové jsou odsouváni mimo centra měst do předražených ubytoven s naprosto nevyhovujícími životními podmínkami, z čehož

protifují jejich vlastníci, částečně i města. Od způsobu života se přitom odvíjí i další jevy jako zadlužování a kriminalita. O zlepšení životních podmínek sociálně vyloučených lidí, kteří žijí pod hranicí chudoby, se chce zasadit nová vláda ČR (konec předražených ubytoven).

Je potřeba se na celou problematiku podívat komplexně a postarat se jednak o patřičná opatření v oblasti bydlení, jakož i vzdělání, ale také zajistit rovný a přísný přístup ke všem občanům ze strany úřadů, měst, ale i policie.

Dle výzkumů je nejhorší situace v okolí Ostravy a v Ústeckém kraji.

2.2.5 Roma

Laut dem Jahresbericht des Tschechischen Helsinki Ausschusses steigt in Tschechien die Anzahl der Leute, die rassistischer, xenophober und anderer Hassmeinungen sind, die sie vor allem gegen Roma zielen. Vertreter von Gemeinden und der Regierung greifen immer öfter zu repressiven Methoden, wobei sie die soziale Unterstützung senken und auf Komunitätsmethoden verzichten (gemeinsame Sport- und Kulturveranstaltungen, Diskussion über Probleme).

Die Diskriminierung der Roma spiegelt sich vor allem im Bereich des Wohnens wieder. Sie werden aus den Städtzentren auf den Stadtrand abgeschoben, und zwar in überbelegte 'Wohnheime' mit katastrophalen Wohnbedingungen, wovon deren

Inhaber, ggf. auch Gemeinden profitieren. Von der Lebensweise leiten sich nämlich weitere Erscheinungen ab, wie z.B. Verschuldung und Kriminalität. Die neue Regierung will sich für die Verbesserung der Lebensbedingungen der oft unter der Armutsgrenze lebenden Sozialausgegrenzten einsetzen (Schluss mit den teuren 'Wohnheimen').

Die ganze Problematik ist komplex anzuschauen und es sollen entsprechende Maßnahmen eingeleitet werden - im Bereich des Wohnens, sowie der Ausbildung, auf der anderen Seite sollten Behörden, Gemeinden und auch Polizei alle Bürger gleich und gleich streng behandeln.

Die Städte Ostrava und Ústí nad Labem sind besonders mit diesem Problem betroffen.

2.2.5 Цыгане

Согласно годовому отчету Чешской комиссии Хельсинки в Чехии растет число людей, которые придерживаются расистских, ксенофобских и других проявлений ненависти, которую они прежде всего направляют на цыган. Представители общин и правительства все чаще прибегают к репрессивным методам борьбы, при этом они снижают социальную поддержку и отказываются от методов общения (совместных спортивных и культурных мероприятий, дискуссий по проблемам).

Дискриминация по отношению к цыганам проявляется прежде всего в сфере проживания. Цыгане выселяются из центра города на окраины, при этом в довольно дорогие «жилые дома» с катастрофически плохими условиями,

от чего владельцы и общины в том числе имеют прибыль. Такой образ жизни ведет к следующим общественным явлениям как долги и преступления. Новое правительство хочет принять меры по улучшению условий жизни группы людей, которые и так на грани бедности (положить конец с дорогими «жилыми домами»)

Всю проблематику следует рассматривать в комплексе и следует вводить соответствующие меры - в сфере проживания, а также в сфере образования. Но с другой стороны управы, общины и даже полиция должны обращаться со всеми одинаково строго, так как все граждане равны.

Эта проблема коснулась особенно городов Острава и Усти над Лабем.

2.2.6 Cizinci v ČR

Počet cizinců se v České republice nijak výrazně oproti předchozímu roku nezměnil. V roce 2012 zde pobývalo 438 213 oproti 436 319 cizincům z roku 2011. V lednu byla zavedena tzv. Sankční směrnice která stanovuje právní rámec pro trestání osob pracujících nelegálně v ČR. Dále také zakazuje agenturní zaměstnávání cizinců ze třetích zemí.

Systém VISAPPOINT, jenž mimo jiné slouží k podávání žádostí o vízum, vykazuje mnohé chyby. Například na mnoha zastupitelských úřadech je nedostatek pracovníků, takže fakticky není možné vízum podat. V případě že je vízum podáno jsou čekací lhůty enormně dlouhé, takže např. zahraniční studenti nedostanou vízum včas, takže nemohou řádně zahájit studium.

Problémy s vyřizováním žádostí o trvalý pobyt jsou rozsáhlé. Až 10 000 případů v roce 2012 nebylo posouzeno v zákonné lhůtě. Na vině jsou pravděpodobně často střídající se úředníci s nízkým platovým ohodnocením, či průtahy v řízeních. Ministerstvo práce a sociálních věcí vydalo v roce 2012 sérii metodických pokynů. Opatření nad rámec zákona vyžadují doložení nostrifikace dosaženého vzdělání cizince, podmiňují vydání pracovního povolení odůvodněným předpokladem vážného ekonomického ohrožení zaměstnavatele a omezují dobu, na kterou je pracovní povolení vydáno dle úrovně dosaženého vzdělání. Cizinci v ČR nemají přístup k veřejnému zdravotnímu pojištění. Musí si sjednávat prodražená a nevýhodná komerční pojištění, které se s veřejným zdravotním pojištěním nedají srovnat.

2.2.6 Ausländer in der Tschechischen Republik

Die Zahl der Ausländer hat sich fast nicht verändert. Der Unterschied zwischen den Jahren 2011 und 2012 liegt bei circa 2000 Menschen. Im Jahr 2011 waren hier in der Tschechischen Republik 436 319 Ausländer. Im Januar 2012 wurden strengere Strafen für illegal arbeitende Ausländer eingeführt. Das System „VISAPPOINT“ hat viele Fehler. Die Erledigung der Antragstellungen dauert zu lange. In Folge dessen können zum Beispiel Studenten oft

nicht anfangen zu studieren. Die Probleme waren 2012 so groß, dass Verzögerungen in 10 000 Fällen entstanden sind. Ab 2012 müssen die Ausländer bestimmte Bedingungen erfüllen. Die Arbeitsmöglichkeiten hängen von den Ausbildungsbescheinigungen ab, beziehungsweise von den jeweiligen Schulabschlüssen. Ein weiterer Nachteil ist, dass die Ausländer spezielle, teure Gesundheitsversicherungen abschließen müssen.

2.2.6 Иностранцы в Чешской Республике

Число иностранцев почти не изменилось в последние годы. Различие в количестве человек на 2011-2012 год приблизительно 2000 человек. В 2011 году в Чешской Республике насчитывалось 436 319 иностранцев. И поэтому в январе 2012 начали вводить более строгие штрафы для нелегально работающих иностранцев. У системы "ВИЗОВЫЙ ПУНКТ" есть много ошибок, одна из них состоит в том что исполнение обращений с просьбой слишком долго выполняются. Вследствие этого, например, студенты долгое

время не могут начинать учиться. Проблемы с задержками были настолько велики в 2012, что задержки возникли в 10 000 случаях. С 2012 иностранцы должны выполнять определенные условия. Возможность работать зависит от учебных удостоверений, и так же от наличия атестата об окончании школы. Другим убытком для них является то, что иностранцы должны заключать специальные, дорогие договора с органами страхования.

2.2.7 Ženy

Je nutno zmínit, že rozdíly v postavení žen a mužů stále v mnoha oblastech přetrvávají. Ženy nejsou považovány za rovnocenné partnery. Účast žen v politickém procesu rozhodování je také slabá. Na pracovním trhu jsou ženy stále více zastoupeny v odvětvích s nižším výdělkem a zároveň nedostatečně zastoupeny na vedoucích pozicích. Statistika ukazuje na příjmovou nerovnost u mužů a žen. U žen, které jsou zároveň matkami, je míra nezaměstnanosti mnohem vyšší než u mužů. Prosazování rovnosti mužů a žen není v České republice prioritou.

Důsledky nerovnosti mužů a žen

Jedním z důsledků je Gender Pay Gap, ukazatel

příjmové nerovnosti mužů a žen, ten navazuje na předchozí roky. Příjmová nerovnost přetrvává, ačkoli ženy a muži zastávají téměř stejné pracovní pozice. Gender Pay Gap v ČR dosahuje jedné z nejvyšších hodnot v rámci EU, v r.2010 to byla hodnota 24,1 %.

Sociálně slabší situace žen je též odrazem skutečnosti, že ženy jsou skupinou, která stále čelí vyšší míře nezaměstnanosti, tento problém se týká zejména žen, které vychovávají děti. Ve společnosti přetrvávají tendence pohlížet na muže jako na živitele rodiny, jehož zaměstnání zasluhuje vyšší míru ochrany, a na ženy jako na sekundární zdroje rodinného příjmu, které se starají o domácnost.

2.2.7 Frauen

Es sei angemerkt, dass die Unterschiede von Männern und Frauen in vielen Bereichen Bestand haben. Frauen gelten nicht als gleichberechtigte Partner. Auch ist die Beteiligung von Frauen am politischen Geschehen schwach. Auf dem Arbeitsmarkt sind Frauen zunehmend in Berufen mit tieferen Löhnen und gleichzeitig nicht in Führungspositionen vertreten. Die Statistiken zeigen eine Ungleichheit bei dem Einkommen von Männern und Frauen. Für Frauen, die auch noch Kinder haben, ist die Arbeitslosenquote deutlich höher als bei Männern. Die Förderung für Gleichberechtigung von Männern und Frauen in der Tschechischen Republik ist nicht von Bedeutung.

Eine der Folge ist ein unterschiedliches Lohnniveau. Warum gibt es das unterschiedliche Lohnniveau? Die Indikatoren für die Einkommens-

Ungleichheit von Männern und Frauen sind immer verschieden. Ein Einkommensunterschied bleibt, auch wenn die Frauen und Männer fast die gleichen Posten bekleiden. Der Lohnniveau Unterschied in der Tschechischen Republik ist einer der höchsten in der EU, in 2010 lag er bei 24,1 %.

Die soziale Lage von Frauen ist auch eine Reflexion der Tatsache, dass die Frauen eine Gruppe sind, in der noch größere Arbeitslosigkeit herrscht; dieses Problem betrifft vor allem Frauen, die Kinderbetreuen. In der Gesellschaft besteht eine fortlaufende Tendenz, dass die Männer die „Ernährer“ der Familie sind, und dass ihre Beschäftigung wichtig für die Frauen ist, da diese als sekundäre Quelle für das Familieneinkommen zuständig sind und sich eher um den Haushalt kümmern.

2.2.7 Женщины

Стоит заметить, что различия между мужчинами и женщинами существуют во многих областях. Женщины не рассматриваются, как равноправные партнеры. Также женщины практически не принимают участия в политических событиях. На рынке труда женщины не занимают руководящих должностей, и в основном, их профессии низкооплачиваемы. Статистика отражает неравенство доходов мужчин и женщин. Среди женщин, у которых есть дети, коэффициент безработицы значительно выше, чем среди мужчин. Содействие для уравнивания мужчин и женщин в правах в Чешской Республике незначительно.

Одним из последствий является разный уровень зарплаты. Причины этому всегда

различны. Разница в доходах остается, даже если женщины и мужчины занимают практически одинаковые должности. Показатель различия уровня заработной платы в Чешской Республике один из самых высоких в ЕС, в 2010 он составлял 24,1%.

Социальное положение женщин также отражает тот факт, что в этой группе высок уровень безработицы.

Эта проблема касается, прежде всего, женщин, которые воспитывают детей. Текущая тенденция в обществе состоит в том, что мужчины - это "кормильцы" семьи, и их деятельность важна для женщин, так как роль последних в несении ответственности за семейный доход вторична, и они заботятся, скорее, о домашнем хозяйстве.

2.2.8 Interview s pamětnicí

Na základě výpovědi pamětnice Helgy Wildové, narozené v Ústí nad Labem roku 1928, přiblížíme ssoužití Čechů a Němců.

V Ústí nad Labem existovaly dříve části města, kde se mluvilo převážně německy, např. ústecké Předlice a Trmice. Rodina, z které pamětnice pochází, se v roce 1878 přistěhovala na sever Čech z důvodu lepších pracovních možností. V této době byly vztahy Němců a Čechů velice propojené. Chodilo se na společné zábavy a komunikovalo se bez rozdílů.

Rodiče Helgy bydleli v pronájmu v rodinném domě pod podmínkou stanovenou majitelem domu, že jejich děti musí navštěvovat německé gymnázium (školy v této době byly striktně odděleny podle jazyka na české a německé). Už z této situace můžeme pozorovat jistou diskriminaci z hlediska jazyka.

V období po 2. světové válce se město Ústí nad Labem razantně změnilo. Ze dne na den zmizely německé nápisy, zrušily se německé školy a vše se počestilo. To přineslo problém nejen naší pamětnici, jelikož se musela naučit český jazyk, kterým naposledy mluvila její babička. Po ukončení německého gymnázia, nastoupila na českou vyšší odbornou zdravotní školu, i přestože neuměla česky.

Diskriminace se projevila i v osobním životě. Aby mohli německy mluvící lidé zůstat na území tehdejšího Československa, museli se například jako Helga provdat za Čecha už v pouhých 18ti letech. Díky každodennímu učení českého jazyka se svým manželem Helga úspěšně absolvovala vyšší odbornou zdravotní školu. Po čase se s českým manželem bohužel rozvedli. Až do roku 1994 mluvila se svou matkou ve svém rodném jazyce – německy, i když obě češtinu již ovládaly.

2.2.8 Interview mit einer Zeitzeugin

Auf der Grundlage des Interviews der Zeitzeugin Helga Wildová, welche 1928 in Ústí nad Labem geboren wurde, kommen wir näher zum Verhältnis der Deutschen und Tschechen.

In Teilen von Ústí nad Labem wurde früher auch Deutsch gesprochen, z.B. in Předlice und Trmice.

Die Familie, aus der die Zeitzeugin kommt, ist 1878 aus dem Norden von Böhmen weggezogen, da sich woanders bessere Arbeitsmöglichkeiten boten.

Zu dieser Zeit waren die Deutschen und Tschechen sehr verbunden, sie hielten viele Konferenzen zusammen und die Einigung folgte meist sehr schnell und ohne Kompromisse.

Helgas Eltern lebten in einem Einfamilienhaus unter Bedingungen, die der Eigentümer des Hauses festlegte, wie z.B. dass ihre Kinder ein deutsches Gymnasium besuchen müssen (die Schulen zu dieser Zeit wurden streng getrennt nach tschechischer und deutscher Sprache). Aus dieser Situation können wir eine gewisse Diskriminierung in Bezug auf Sprachen schliessen.

In der Zeit nach dem Zweiten Weltkrieg hat sich die Stadt Ústí nad Labem dramatisch verändert. Plötzlich sind die deutschen Inschriften verschwunden, deutsche Schulen wurden geschlossen und alles wurde tschechisiert.

Das war nicht nur ein Problem für unsere Zeitzeugin, die die tschechische Sprache lernen musste, die in der Familie zuletzt ihre Großmutter sprach. Nach dem Abschluss am deutschen Gymnasium besuchte sie die höhere tschechische berufliche Krankenpflegeschule, obwohl sie kein Tschechisch konnte.

Diskriminierung zeigte sich auch im Privatleben. Deutsch sprechende Menschen durften nur dann auf dem Gebiet der Tschechoslowakei bleiben, wenn sie

einen Tschechen heirateten (wie es zum Beispiel Helga mit Jahren 18 Jahren machte).

Durch das tägliche Lernen der tschechischen Sprache mit ihrem Mann hat Helga erfolgreich die Krankenpflegeschule abgeschlossen. Leider hat sie sich nach einigen Jahren von ihm geschieden. Bis ins Jahr 1994 hat sie mit ihrer Mutter nur in ihrer Muttersprache – Deutsch - gesprochen, auch als beide bereits tschechisch gelernt hatten.

2.2.8 Interview со свидетелями

Во время интервью с очевидцем Хельгой Вильдова, которая родилась в 1982 году в городе Усти над Эльбой, мы подобрались ближе к статусу немцев и чехов. Раньше в некоторых частях города Усти говорили на немецком, к примеру в городах Пшедлице и Термице. Семья, в которой выросла свидетельница, в 1878 году переехали с севера Богемии в поисках лучшей работы. К тому времени чехи и немцы были тесно связаны друг с другом. Они проводили вместе много конференций, их единение проходило очень быстро и без компромиссов. Родители Хельги жили в семейном доме по правилам, которые требовал владелец дома. К примеру, их дети должны были посещать немецкую гимназию (В эти времена школы были строго разделены на школы с немецким и чешским языком). Из этой ситуации мы можем отметить заметную дискриминацию по принадлежности к языку. После Второй мировой войны город Усти, к сожалению, сильно изменился. Постепенно немецкие надписи пропали,

немецкие школы были закрыты, все было "чехизированно" сделано чешским. Это стало проблемой для нашей свидетельницы, которой пришлось учить чешский язык, на котором последний раз разговаривала только бабушка. После окончания немецкой гимназии она посещала Высший чешский технический институт медсестер, хотя и не знала чешского. Дискриминация отмечается также в личной жизни. Немецко-говорящие люди могли находиться на территории Чешской республики когда они, к примеру как Хельга, связывали себя узами брака в Чехии в 18 лет. Благодаря дневному обучению чешскому языку, Хельга со своим мужчиной успешно закончила учебу по уходу за больными. К сожалению через год Хельге пришлось развестись со своим мужем. До 1994 года Хельга разговаривала со своей матерью только на родном немецком языке, хотя они обе выучили чешский язык.

2.3 Russische Beiträge

2.3 Články ruských žáků

2.3 Статьи с русской стороны

2.3.1 Инвалиды

Интервью с госпожой Наумовой

В результате проведенного опроса в рамках нашего проекта мы выяснили, что, по мнению жителей нашего района, в нашем обществе люди с ограниченными возможностями подвергаются дискриминации. Более подробную информацию нам предоставила председатель Советской местной организации Всероссийского общества инвалидов города Новосибирска, Наумова Татьяна Ивановна.

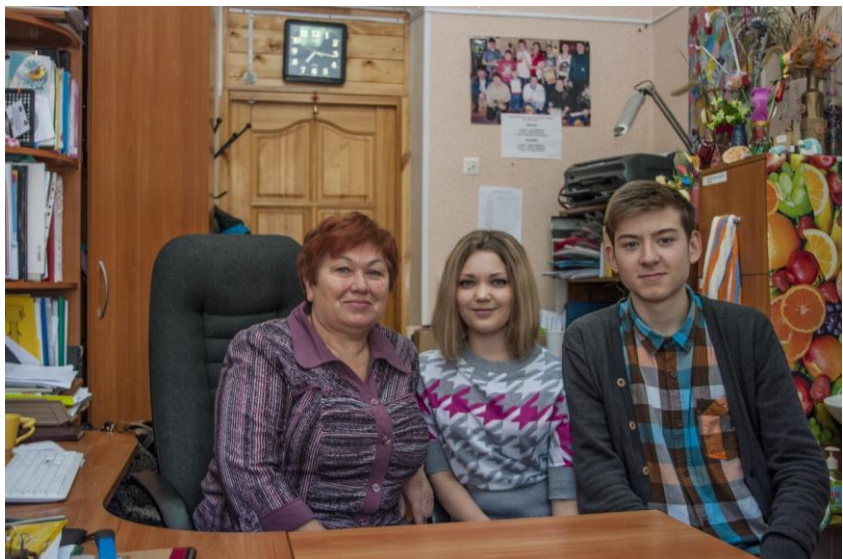
Деятельность данной организации заключается не только в согласовании вопросов общего порядка, но и в решении таких важных проблем, как трудоустройство людей с ограниченными возможностями. Основным источником финансирования являются вклады частных спонсоров, государственная поддержка составляет лишь малую часть от общего числа доходов.

Своей главной целью сотрудники данной организации считают не материальное обеспечение, а создание более комфортных условий жизни для данной группы людей. Это успешно осуществляется. Люди с ограниченными возможностями намного более активно участвуют в общественной жизни, для них проводятся организованные мероприятия, различные выезды и экскурсии.

Также у них появляется больше шансов находиться в среде социума, общаться с другими, чего в обычной жизни они зачастую лишены. По мнению Наумовой Татьяны Ивановны, дискриминация инвалидов в нашем обществе существует. В основном это выражается в недостаточной заинтересованности правительства в улучшении текущего положения. Улицы и общественные здания не оснащены специальным оборудованием, трудности с обеспечением необходимыми медикаментами.

Несмотря на данное положение дел, существуют перспективы дальнейшего развития. Татьяна Ивановна считает, что в будущем с помощью таких же добровольцев положение людей с ограниченными возможностями в России станет лучше.

Варвара Веселкова и Владислав Некрасов

2.3.1 Behinderte

Interview mit Frau Naumová

Infolge der durchgeführten Umfrage im Rahmen unseres Projektes erfuhren wir: Nach der Meinung der Bewohner unseres Gebietes, werden Behinderte in unserer Gesellschaft diskriminiert. Für die Suche nach genauer Information entschieden wir uns, mit der Vorsitzenden der Tochterorganisation der russischen Invalidengesellschaft in Nowosibirsk - Frau Naumova, zu sprechen.

Zum Ende unseres Treffens bekamen wir eine Menge interessante Informationen über den Verlauf, die Resultate und die jeweiligen Arbeitsbereiche dieser Organisation.

Im Großen und Ganzen besteht die Tätigkeit dieser Institution in der Organisation verschiedener Veranstaltungen und der Durchführung des Treffens im Interessenverband für Behinderte. Außerdem befasst sie sich teilweise mit Arbeitsbeschäftigungsproblemen von Invaliden und Schwerbeschädigten und versorgt auch alle neuen

Medienunternehmen mit den neusten Informationen, die das Leben der Menschen betreffen.

Eine Finanzierung gibt es nur von bestimmten Sponsoren, deshalb spielen soziale Kontakte bei der Arbeit dieser Organisation eine große Rolle, auf staatliche Unterstützung wird ebenfalls gesetzt, welche jedoch nur schwer zu erhalten ist.

Trotzdem glauben Tatjana Iwanowna und andere Mitarbeiter von dieser Institution, dass ihr Hauptziel nicht die finanzielle Unterstützung der einzelnen Behinderten ist, sondern die Schaffung von besseren Bedingungen für Behinderte. Sie sollen in der Lage sein, das Haus zu verlassen und sich mehr zu bewegen. Dank dieser Arbeit haben diese Menschen viele neue Möglichkeiten zur Verfügung: öffentliches Leben – Ausstellungen, Theaterbesuche, Sportfeste, Ausflüge in die Natur. Außerdem haben sie die Chance, einen Arbeitsplatz zu erhalten, Antworten auf individuelle Fragen zu bekommen, sich in die Gesellschaft zu integrieren und mit Anderen umzugehen. Es hat große Bedeutung für die Behinderten, weil ihnen dies sonst oft nicht möglich ist.

Kann man das Fehlen von Einrichtungen für Behinderte als Beschränkung ihrer Rechte bezeichnen? Ist das überall so? Nach der Meinung von Tatjana Iwanowna existiert die Diskriminierung der Invaliden in unserer Gesellschaft. Sie zeigt sich am meisten im ungenügenden Interesse der Regierung an der Weiterentwicklung. Es fehlt besonders an der behindertengerechten Ausrüstung sowohl der öffentlichen Gebäude als auch der Straßen: Rampen, Treppen u.s.w. Also gibt es das Problem fehlender Beweglichkeit der Behinderten.

Außerdem zeigt sich die offensichtliche Einschränkung der Rechte darin, dass für die Lösung lebenswichtiger Probleme der Behinderten auch sonst nichts getan wird. Es fehlen Möglichkeiten zur Arbeitsbeschaffung, es mangelt an Einrichtungen, die sich um Behinderte kümmern, es gibt keine genügende Versorgung mit Medikamenten. Diese Probleme hat auch Tatjana Iwanowna selbst, weil sie auch zur dieser Menschengruppe gehört.

Trotzdem sieht Tatjana Iwanowna auch positive Entwicklungs-Perspektiven, da die Tätigkeit dieser Organisation ausschließlich auf die Verbesserung der Lebensverhältnisse und die Unterstützung der Behinderten gerichtet ist. Und nach den Ergebnissen der Arbeit, sagt sie, wird unser Bezirk als einer der am besten entwickelten in diesem Bereich angenommen. Zum Beispiel gibt es ein Programm des Unterrichts mit Computer für behinderte Rentner und alle Interessierten. Im sportlichen Bereich gibt es auch Angebote. Menschen aller Altersstufen beschäftigen sich nicht nur mit sitzenden Sportarten, sondern auch mit Badminton, Bowling, Schwimmen und sogar mit Wintersportarten – Eiskunstlauf und Skifahren. Außerdem nehmen sie aktiv an Wettbewerben sowohl auf städtischem als auch auf regionalem Niveau teil. Vor kurzem fuhr einer der Mitarbeiter der Institution, eine behinderte Person, auf die Paraolympiade in Sotschi.

So kann man die Schlussfolgerung ziehen, dass es viele Tendenzen zur Weiterentwicklung wirklich gibt, und dass sich in Zukunft mit Hilfe solcher Menschen wie Tatjana Iwanowna viele neue Horizonte für die Behinderten öffnen werden.

Varvara Veselkova und Vladislav Nekrasov

2.3.1 Postižení

Interview s paní Naumovou

Z provedené ankety vyplynulo, že postižení v našem regionu jsou diskriminováni. Bližší informace poskytla předsedkyně dceřiné organizace ruské společnosti invalidů, paní Tatjana Iwanowna Naumová.

Tato organizace řeší mimo obecné obtíže života zdravotně postižených osob také problémy týkající se jejich pracovního uplatnění. Hlavním zdrojem financí jsou sponzorské dary, státní příspěvky tvoří pouze malou část.

Pracovníci organizace považují zajištění lepší životních podmínek za důležitější, než samotnou finanční podporu. To se také daří. Postižení se účastní společenského života, například jsou pro ně

pořádány akce, výlety, výstavy, atp. a mají více možností začlenit se do kolektivu, což za normálních okolností sami jen těžko mohou.

I dle názoru paní Naumové jsou postižení diskriminováni. Hlavním problémem je fakt, že vláda nemá zájem na zlepšení jejich situace. Na ulicích chybí základní zařízení pro pohyb postižených a v zařízeních, kde se o tyto osoby starají, se pracovníkům nedostává základního vybavení a zásob léků.

Výhlídky na zlepšení situace jsou relativně přívětivé, ač v mnohém by mohlo dojít ke zlepšení. Tatjana Iwanowna Naumová věří v to, že postupně s pomocí ostatních dobrovolníků dojde ke zlepšení situace postižených v Rusku.

2.3.2 Интервью с участником войны в Афганистане

**Интервью с Греблюк Александром
Дмитриевичем**

-участником боевых действий в Афганистане , подполковником ,офицером в отставке .Сейчас он работает преподаватель ОБЖ в «Центре Горностай» -Вы сейчас на пенсии. Как военный или гражданский человек? Чем отличается Ваша пенсия от гражданской пенсии? Есть ли какие-то льготы? -Как военный. Во-первых , условия выхода на пенсию-по выслуге лет, отслужил 25 лет. Да , есть льготы как участнику боевых действий , но это не такие большие деньги , чтобы о них говорить.

- Мы знаем, что Вы были в Афганистане. Это был приказ или Вы были там по своему убеждениям? -Разные профессии решают разные проблемы . Офицеры решают проблемы , тогда , когда их нельзя решить дипломатическими способами , решается вопрос военным путем . Так вот , верхушкой была поставлена задача ввести в Афганистан определенный контингент . Тогда я выполнял приказ и в то же время долг перед Родиной.

- Что был тогда Афганистан для России? - Сейчас и тогда , Афганистан для России – сосед , и хотелось бы , чтобы сосед был добропорядочным .

- Сколько жизней он забрал молодых людей? -За те 10 лет в Афганистане погибло около 15 тыс. человек . Сказать , что это мало – кощунство. Говоря о потерях , можно много привести цифр , сравнить их с прошедшими событиями , но у нас сейчас очень много проблем , на которые мы должны обратить внимание – на дорогах гибнет ежегодно 30 тыс. человек , в пожарах 20 тыс. , вот куда мы должны направлять свои знания , силы и умения , а те потери мы уже не восстановим .

- Как сейчас положение и жизнь бывших Афганцев? Вы располагаете данными? -Совершенно по-разному. Человек , который побывал там , который стал инвалидом , для него усложнились условия существования . Ведь еще многое зависит и от самого человека – отношение к жизни , смог ли он после найти работу , умение адаптироваться и т. д . Конкретными данными я не располагаю , так как этим нужно заниматься конкретно . Но

знаю одно , что есть очень много примеров , как сложилась жизнь людей после Афганистана , как положительных , так и отрицательных . Например , мои однополчане - одни нашли работу , смогли адаптироваться , а кто-то не смог – спились , покончили с жизнью .

- Как Вы считаете, военные пенсионеры относятся к группе дискриминированных или просто униженных людей ?-Нет. В наше время , для большинства военных пенсионеров , существует большое количество льгот . Они пользуются уважением других граждан . Я уверен , что есть отдельные случаи дискриминации к ним ,но я не могу однозначно сказать , что они являются дискриминированным или униженным слоем общества.

Напоследок , Александр Дмитриевич просмотрел работу учащихся «Центра Горностай» и сделал следующие выводы , цитирую – «Не буду оспаривать приведенные цифры, но статистика по сексуальным меньшинствам вызывает сомнения. Никаких особых "прав" у людей нетрадиционной сексуальной ориентации быть не может, поэтому говорить о "защите прав сексуальных меньшинств" не совсем корректно. Об этом можно говорить во Франции или в некоторых штатах США, где законодательно разрешены однополые браки. И еще, исследования, связанные с данной проблемой в обществе должны проводить не подростки. Как в России, так и в Германии можно назвать сотни других социальных групп при изучении вопроса дискриминации.»

Некрасов Владислав

Interview mit Herrn Greblyuk

Greblyuk Alexander war Teilnehmer des Afghanistan-Krieges. Er war Kommandeur, dann Offizier im Ruhestand. Jetzt ist er Lehrer am Gymnasium „Gornostay“.

- Jetzt sind Sie im Ruhestand. Sind Sie nun ein Bürger oder im Militär? Gibt es Unterschiede?

- Ich bin im Ruhestand, als Offizier. Die Bedingung für einen verdienten Ruhestand sind einige Jahre Dienst. Meine Wenigkeit hat beispielsweise 25 Jahre gedient. Man erhält zusätzlich eine Anerkennung, wenn man beim Afghanistan-Krieg mitgewirkt hat.

- Wurden Sie in den Krieg gerufen oder war das aus eigener Überzeugung?

- Dazu kann ich nur sagen: „Verschiedene Berufe lösen verschiedene Probleme.“ Das Militär löst Probleme, wenn es sonst keine andere Lösung für das Problem gibt. Und es war unsere Pflicht, dass wir als kampfbereite Truppe nach Afghanistan zogen. In diesem Krieg hatte ich eine Aufgabe, meine Verpflichtung gegenüber meinem Vaterland.

- Wie sah anschliessend die Beziehung zwischen Russland und Afghanistan aus?

- Für Russland ist Afghanistan ein Nachbarland und deshalb erwarten wir, dass beide sich anständig verhalten.

- Wie viele sind im Krieg in Afghanistan gefallen?

- Innerhalb von zehn Jahren sind ca. fünfzehntausend Menschen umgekommen. Es ist falsch zu behaupten, dass es eine geringe Opferanzahl gab. Über die Verluste kann man viel sagen, sie mit den vergangenen Ereignissen vergleichen, aber wir haben viele Probleme jetzt, die wir beachten sollten – im Strassenverkehr kommen jährlich 30.000 Menschen um, in Bränden 20.000, worauf wir unser Augenmerk eher richten sollten, denn wir werden die Verluste nicht wieder herstellen können.

- Wie leben die Afghanistankämpfer heute und wie gehen sie mit der Situation um?

- Es ist ziemlich unterschiedlich. Die Menschen, die beim Krieg dabei waren, tragen selbstverständlich eine Erinnerung mit sich, welche niemals verschwinden wird. Nicht alle, aber einige können dennoch normal weiterleben.

Aber ich weiß, dass es sehr viele Beispiele gibt, wie sich das Leben der Menschen nach Afghanistan sowohl positiv als auch negativ entwickelt hat. Zum Beispiel meine Regimentskameraden – manche von ihnen haben Arbeit gefunden, konnten sich anpassen, manche konnten es nicht – diese wurden Trinker oder haben sich umgebracht.

- Glauben Sie, die Militärrentner gehören zur Gruppe der Diskriminierten?

- Nein. Heute gibt es für die Mehrheit der Militärrentner viele Ermäßigungen. Sie sind als Bürger sehr angesehen. Ich bin überzeugt, dass es einzelne Fälle der Diskriminierung gibt, aber ich kann nicht sagen, dass sie eine diskriminierte oder gedemütigte Schicht der Gesellschaft sind.

Zum Schluss hat Alexander Dmitrijewitsch die Ergebnisse der Umfrage der Schüler des Gymnasiums gesehen und die folgenden Schlussfolgerungen gezogen:

«Ich werde auf die dargestellten Zahlen in den Statistiken über die Homosexuellen nicht eingehen. Diese Menschen haben keine besonderen ‚Rechte‘. Deshalb ist es nicht korrekt, über die Verletzung dieser Rechte zu sprechen. Über Verletzungen kann man in Frankreich und den USA sprechen, wo die Ehe der Homosexuellen gesetzlich erlaubt ist. Die Erforschungen und Umfragen zu diesem Thema sollten nicht Halbwüchsige durchführen. Sowohl in Russland als auch in Deutschland gibt es viele andere gesellschaftliche Gruppen, über die geforscht werden sollte.»

2.3.2 Interview s pamětníkem (účastníkem války v Afghánistánu)

Interview s panem Greblyukem

Greblyuk Alexander Dmitrijevič – účastník afghánské války, velitel a důstojník ve výslužbě. Nyní je učitel na Gymáziu „Hermelin“.

-Nyní jste ve výslužbě. Jste občan nebo na vojně. Je v tom rozdíl?

-Jsem ve výslužbě jako důstojník. Sloužil jsem 25 let.

-Byl jste do té války povolán nebo jste tam šel z vašeho vlastního přesvědčení?

-K tomu mohu říct jedině, armáda řeší problémy, když už není žádné jiné řešení. Byla to naše povinnost jít do války v Afghánistánu a bojovat.

-Jak vypadaly následné vztahy mezi Ruskem a Afghánistánem?

-Pro Rusko je Afghánistán sousední zemí a z toho důvodu očekáváme, že se k sobě obě strany budou chovat slušně.

-Kolik obětí si vyžádala válka v Afghánistánu?

-V průběhu deseti let zahynulo přibližně 15 000 lidí.

-Jak nyní žijí afghánští obyvatelé z války a jak se se situací vypořádali?

-Je to značně rozdílné. Lidé, kteří se zúčastnili války, mají samozřejmě vzpomínky v paměti, které z hlavy jen tak nevymažou. Ne všichni, ale někteří mohou i nadále vést kvalitní a spokojený život.

-Myslíte si, že váleční veteráni patří do skupiny diskriminovaných?

-Ne. V dnešní době je pro většinu válečných veteránů k dispozici spousta slev (MHD, muzea...) Je na ně nahlíženo jako na obyčejné lidi. Jsem přesvědčen, že existují také výjimky, ale nemohu jednoznačně říct, že jsou ve společnosti diskriminováni.

Nakonec se Alexander Dmitrijevič podíval na výsledky anket studentů gymnázia a nakonec prohlásil:

„Průzkumy o homosexuálech bych do statistiky vůbec nedával. Tito lidé nemají žádná zvláštní práva. Proto není správné, aby se mluvilo o poškození jejich práv. O narušení práv lze mluvit v případě Francie nebo USA, kde jejich svazky nejsou povoleny. Průzkumy a ankety na toto téma by neměli dělat takto mladí lidé. V Německu i Rusku jsou jiné skupiny, kterými by se měli zabývat.“

2.3.3 Общество инвалидов «ДРООДИ»

V máe 2013 года стартовал проект между тремя странами Россией, Германией и Чехией, а кричащим лозунгом стала фраза «Diskriminierung. Schau nicht weg!», что на русском языке означает «Дискриминация. Не отводи взгляд!».

В рамках этого проекта все участники в течение года идут по следам дискриминации и ищут решения этой проблемы. На этот раз расследовать дискриминацию участники отправились в центр Региональная Общественная Организация Детей-Инвалидов и Инвалидов с детства «ДРООДИ», где получили ответы от руководителя организации Татьяны Владимировны Луцук на тревожащие их вопросы.

Организация «ДРООДИ» существует уже не первый год. Она была создана по интересам родителей и молодых инвалидов с детства в 1994г. и развивается до настоящего времени. Миссия

организации состоит в создании условий, при которых каждый инвалид имеет возможность реализовать свои права и обязанности, быть уверенным в себе и жить в тесном контакте с другими людьми.

Здесь для ребят второй дом, а так же место, где их готовы обучить, помочь познакомиться с инвалидностью и найти работу.

Многие, кто здесь находятся, не трудоспособны. С этой проблемой им помогают справляться в «ДРООДИ». Их учат самостоятельности, развивая при этом социальную активность. «Если вы хотите мероприятие, то должны продумать место, время, аудиторию ... и затем проводить» - говорит своим подопечным Татьяна Владимировна.

Не каждому, а точнее мало кому из таких детей родители могут помочь до старости. Ведь не все мы вечны. Поэтому детей нужно учить жизни с пелёнок. К сожалению, не все родители это понимают и не дают возможности делать ошибки, обучаться элементарным вещам. Родители высказывают свою позицию так: «Ребёнок – инвалид и пока я жив, буду носиться с ним, как курица с яйцом, а потом будь, что будет...». Так делать нельзя! Дайте свободу инвалидам! Здесь стоит задача научить жить без посторонних. Например, такая веселая и в то же время простая задача: Каждый инвалид получает пенсию, но кто из них умеет ей распоряжаться? В основном это делают за них родители. Решение проблемы – инвалиды разных болезней объединяются в группу и ухаживают друг за другом, живя в одной квартире. Здесь они учатся распределять свои доходы и учатся задумываться о своих действиях и их последствиях.

Дети в восторге, но не все родители доверяют, отдавая на обучение в подобные организации. Часто высказываясь так: «А вдруг Вы у него квартиру заберёте?» На что они получают смешной ответ: «Зачем?». И действительно здесь собираются люди, чтобы помочь, а не вредить!

Инвалид – это часто комплекс родителей. Если

инвалид это не значит, что не может. Просто нужны специальные приспособления или условия.

Случалось и такое, что мама жила одна с «ребёнком» - инвалидом, никто, естественно, из соседей этого не знал, так как ребёнок не выходил гулять. Мама считала, что предоставляет лучшую жизнь для своего чада, пряча его и выполняя всю работу за него. Однажды она попала в аварию, затем в больницу. Ребёнок сидел дома один, не ел и не пил. Он ждал маму. Мама неделю была без сознания. Очнувшись она сообщила, что в квартире один ребёнок – инвалид. Тут же к нему пришли, его накормили, напоили, за ним стали ухаживать, но после того как вернулась мама через месяц из больницы, спустя три дня ребёнок умер.

Вопрос: Почему мама не научила сына звонить кому-нибудь, в случае если её нет рядом долгое время? Грустно говорить и о том, что нередко случаи, когда при рождении в семье не полноценного ребёнка, один из родителей бросает семью. Такого не должно быть!

Перед "ДРООДИ" стоит много задач: выявить сильные стороны ребёнка, социально активизировать его, помочь в будущем найти место в обществе, найти работу и хобби, научить работать и зарабатывать деньги.

Наша группа желает, чтобы все организации и учреждения, которые работают с инвалидами, имели такие же цели и успешно добивались их. **Анжелика Галанова**

2.3.3 Invalidengesellschaft „DROODI“ in Sibirien

Im Mai 2013 startete das Projekt zwischen drei Ländern: Russland, Deutschland und Tschechien unter dem klaren Motto «Дискриминация. Не отводи взгляд!» (auf Deutsch «Diskriminierung. Schau nicht weg!»). Im Rahmen dieses Projekts verfolgten alle Teilnehmer Spuren der Diskriminierung in ihrer Umgebung früher und heute, das heißt in historischer Hinsicht und in der Gegenwart. Im Laufe des Jahres forschten die Schüler hieran und so kamen die russischen Teilnehmer zu der regionalen Gesellschaft für behinderte Kinder und Jugendliche und schauten, ob sie Antworten auf schwere Fragen bei Frau Lutsyuk

(der Leiterin von „DROODI“) erhalten können.

Die Organisation „DROODI“ existiert schon seit vielen Jahren. Sie wurde 1994 im Interesse der Eltern und junger Behinderter gegründet und wird bis heute gefördert. Die Mission der Organisation ist es, Bedingungen zu schaffen, wobei jeder Behinderte die Möglichkeit hat, seine Rechte und Pflichten wahrzunehmen, sicher zu sein und in engem Kontakt mit anderen (nicht nur behinderten) Menschen leben sollte. „DROODI“ ist anerkannt als zweites Heim für Jugendliche und ist auch ein Platz, wo man trainieren kann, sich von Behinderungen zu befreien

und eigene Tätigkeiten und nützliche Aktivitäten zu finden. Viele Kinder hier sind nicht kräftig. Man hilft ihnen in „DROODI“ mit diesem Problem zurechtzukommen. Man lernt, unabhängig zu sein und fördert und unterstützt soziale Aktivitäten. Das Motto der Leiterin ist «Wenn ihr eine Veranstaltung organisieren möchtet, müsst ihr an Ort, Zeit und Teilnehmerkreis ... denken.».

Deshalb muss man den Kindern von klein auf beibringen, wie man ohne Eltern und selbständig lebt. Leider wird das von den meisten Eltern nicht verstanden, weil sie ihre Kinder keine Fehler und keine elementaren Dinge machen lassen. Die Eltern äußern sich zu ihrer Denkweise: „Das Kind ist behindert und so lange ich lebe, werde ich mich angemessen um es kümmern, und danach komme was wolle...“. So darf man nicht leben! Die Behinderten haben auch ihre Rechte und Freiheiten! Jeder Behinderte bekommt zum Beispiel eine Rente, kann jedoch nicht mit dieser umgehen.

Die meisten Eltern haben auch Angst, solche Organisationen mit ihren Kindern zu besuchen. Die Erwachsenen sind oft negativ gestimmt: Jemand kann ihr Kind beleidigen oder berauben – sie sehen eine Gefahr für ihre Kinder. Die Großen haben wenig Vertrauen in die Gesellschaft und die Umgebung. Sie machen sich zu viele Sorgen um ihren Sohn oder ihre Tochter. Sie leben ihr ganzes Leben unter Druck mit dem Gedanken, wie das Kind ohne Eltern in dieser fremden Welt und Gesellschaft allein aufwachsen wird. Damit geben sie ihren behinderten Kindern keine Chance, groß und selbständig zu werden. So fühlen sich ihre Kinder minderwertig. Ein Beispiel: Eine Mutter lebte allein mit einem behinderten Kind. Niemand kannte dieses Kind, weil es keine Möglichkeit hatte, spazieren zu fahren. Die Mutter dachte, dass sie ihrem Kind das bestmögliche Leben

bot und die ganze Arbeit selbst erledigte. Einmal geriet sie in den Autounfall und dann ins Krankenhaus. Das Kind war ganz allein, konnte weder allein essen noch trinken. Es konnte sich nicht bewegen. Die Mutter war eine Woche lang krank und das Kind allein, ohne Sorge und Kontrolle, ohne Unterstützung und Kontakte. Als die Mutter gesund war und nach Hause kam, war ihr Kind schon tot. Warum? Ich denke, dass jeder diese Frage gleich beantworten kann. So viel ungewollt Schädliches können die Eltern (meistens sind das die Frauen!) mit ihrer übergroßen Fürsorge bewirken.

„DROODI“ hat viele Aufgaben: schnell die Stärken von Kindern entdecken und nutzen, soziale Kompetenz fördern, Kindern helfen, in der Zukunft ihren eigenen Platz in der Gesellschaft finden, nach Arbeit und guten Hobbys suchen, berufstätig sein und selbst Geld verdienen.

Unser Team wünscht sich, dass alle Organisationen und Institutionen, die mit Behinderten arbeiten, solche Ziele verfolgen und diese erfolgreich erreichen.

Anzhelika Galanova

2.3.3 "DROODI" - společnost pro tělesně postižené na Sibiři

Organizace "DROODI" existuje již mnoho let. Byla založena v roce 1994 kvůli zájmu rodičů od postižených dětí. Tato společnost má za cíl nabídnout postiženým dětem plnohodnotný život s veškerými právy a svobodami jako mají normální lidé, protože postižené děti, které nežijí v žádné organizaci, jsou často pod tlakem a diskriminovány, neboť v Rusku

nemají mnoho bezbariérových budov a podobných pomůcek pro tyto děti. V této společnosti by měli děti najít rychlou pomoc, peněžní zabezpečení, jejich oblíbený koníček a v budoucnosti kompetentní zaměstnání, které jim zajistí šťastný život s vydělanými penězi.

2.3.4 Жизнь пенсионеров

В настоящее время пенсионерам живется хуже, чем молодым людям.

Люди, как правило, придерживаются мнения, что пенсионеры уже прошли свой путь, и они должны наслаждаться оставшейся частью их жизни. Но продукты дорожают и часто они не имеют достаточно средств для обеспечения хорошего питания. Эту ситуацию можно встретить не только в России. Согласно действующему законодательству, в России женщины имеют право выйти на пенсию в возрасте 55 лет, мужчины — в 60 лет. Женщины и мужчины, живущие в северных регионах, могут идти на отдых с 50 или 55 лет.

Россия заняла 78 место в мировом рейтинге по уровню жизни пенсионеров.

Уровень жизни в разных странах был оценен по 13 различным пунктам, в четырех основных сферах жизни (физическая безопасность, здравоохранения, образования и занятости, социальных условий). Россия имеет самый высокий балл в области образования и занятости, самый низкий в доступности к транспортной инфраструктуре, гражданским свободам, физической безопасности и т.д..

За последние семь лет было много проблем с пенсиями в России, как и в других странах. Следует отметить, что пенсионная система во всем мире сталкивается с большими трудностями. Основной причиной этого является увеличение числа пенсионеров, в то же время уменьшается молодое население. Увеличение продолжительности жизни, снижение рождаемости, миграция из бедных стран в богатые страны являются факторами, которые приводят к увеличению доли пожилых людей в общества.

Есть целый ряд реформ, в том числе самая болезненная в области пенсий, не только для

России, но и для других странах. Стоит отметить, что в промышленно развитых странах размер пенсии превышает размера пенсии в России. Здесь можно было бы заявить, что государство должно вкладывать больше средств на жизнь пенсионеров.

По результатам исследования можно сделать вывод, что в странах Северной Европы людям старше 60 лет предоставляются самые комфортные условия жизни. Это в значительной степени зависит от щедрых пособий и пенсий для пожилых людей в этих странах, пишет *"The Telegraph"*. На сегодняшний день Швеция стоит на первом месте в этом рейтинге, после нее следует Норвегия. На третьем месте находится Германия. Россия находится на 78-м месте в этом рейтинге.

Исследование также показало, что богатство или хорошие показатели валового внутреннего продукта на душу населения не всегда улучшают уровень жизни пожилых людей.

Уровень бедности среди пенсионеров в России часто ниже уровня детской бедности. В России, пожилые люди имеют ограниченный доступ к медицинской помощи.

В отличие от Западной Европы, пожилые люди в России не живут в позитивной жизненной позиции. Жители европейских стран хотят осуществить в пенсионном возрасте то, что они не сделали в молодости: чтение книг, путешествия, посещение музеев и театра, в то время как российские граждане, выходя на пенсию, вынуждены работать, пока не умрут. Из-за низких пенсий пожилые люди вынуждены продолжать работать и экономить средства для покупки, например, дорогостоящих медикаментов, чтобы жить дальше.

Вопрос дискриминации пенсионеров на сегодняшний день остается открытым.

Ангелика Галанова, Галина Полянская и Валерия Иванова

2.3.4 Leben der Rentner

Derzeit geht es vielen Rentnern im Vergleich zu den jüngeren Leuten schlechter. Die Menschen sind im Allgemeinen der Meinung, Rentner sind bereits ihren Weg gegangen und sie müssen den Rest ihres Lebens genießen. Aber die Produkte werden immer teurer und sie verfügen oft nicht über genügend Mittel, um eine gute Ernährung zu gewährleisten. Diese Situation ist nicht nur in Russland so.

Nach dem gegenwärtigen Gesetz gehen Frauen in Russland mit 55 Jahren und Männer mit 60 Jahren in Rente. Frauen und Männer, die im hohen Norden und in Regionen wohnen, können mit 50 und 55 Jahren in Rente gehen, also jeweils fünf Jahre früher. **Russland belegte den 78. Platz in der Weltrangliste der Lebensstandards der Rentner.**

Der Lebensstandard in verschiedenen Ländern wurde nach 13 verschiedenen Indikatoren beurteilt, die auf vier Kernbereichen (materielle Sicherheit, Gesundheit, Bildung und Beschäftigung und soziale Bedingungen) beruhen, von denen jeder eine separate Bewertung hat. Russland hat die höchste Punktzahl im Bereich der Bildung und Beschäftigung, die niedrigsten im Zugang zu Verkehrsinfrastruktur, bürgerliche Freiheiten, physische Sicherheit, etc..

In den letzten sieben Jahren hat es in Russland viele Probleme mit den Renten gegeben, wie auch in anderen Ländern. Der Fairness halber ist darauf hinzuweisen, dass **Rentensysteme auf der ganzen Welt große Schwierigkeiten haben.** Der Hauptgrund dafür ist die Zunahme der Zahl der Rentner, gleichzeitig nimmt die Bevölkerung ab. Die Zunahme der Lebenserwartung, niedrigere Geburtenraten, Migration aus armen Ländern in die reichen Länder sind Faktoren, die zu einer Zunahme des Anteils älterer Menschen in der Struktur der Gesellschaft führen.

Es gibt eine Vielzahl von Reformen, zum Beispiel die schmerzhaftesten im Bereich der Rente, nicht nur Russland, sondern auch in anderen Ländern. Trotz der Tatsache, dass dies ein globales Problem ist, sind in den westlichen Industrieländern die Renten viel höher als in Russland. Hier könnte man natürlich argumentieren, dass der Staat mehr Geld dafür ausgeben sollte, aber ich denke, dass das Lebenserwartungs-Diagramm für sich spricht.

Die Studie stellte fest, dass die beste Lebensqualität für Menschen ab 60 Jahren in den

nordischen Staaten herrschen. Dies hängt größtenteils mit großzügigen Leistungen und Renten für ältere Menschen zusammen, außerdem mit guten Transportmöglichkeiten und mit einem Gefühl der Gemeinschaft, das ältere Menschen in diesen Ländern haben, schreibt „The Telegraph“. **Heute steht Schweden, gefolgt von Norwegen, auf dem ersten Platz. Auf dem dritten Platz liegt Deutschland. Russland liegt auf dem 78. Platz in diesem Ranking.**

Die Studie fand auch heraus, dass der Reichtum oder die gute Leistung des Bruttoinlandsprodukts pro Kopf sich nicht immer auf den Lebensstandard der älteren Menschen auswirkt.

Das Lebensniveau unter den Rentnern in Russland liegt oftmals unter dem Niveau von Kinderarmut. In Russland haben ältere Menschen begrenzten Zugang zur medizinischen Versorgung, und sie haben wenig oder keinen Zugang zur Gesundheitsfürsorge. Diese Möglichkeit haben aber ärmere Familien mit Kindern.

Im Gegensatz zu Europäern leben die älteren Menschen in Russland in keiner positiven Agenda. In der Regel versuchen Bewohner der europäischen Länder, die Situation zu ändern, damit sie das tun können, was sie in ihrer Jugend getan haben: Bücher lesen, Reisen unternehmen, und ins Theater gehen, während die russischen Staatsbürger im Alter davon ausgehen, dass sie arbeiten, bis sie sterben. Auf Grund der niedrigen Renten sind **Senioren gezwungen, weiterhin zu arbeiten und zu sparen.** Dennoch müssen sie teure Medikamente kaufen, um zu überleben. Daher bleibt die Frage der Diskriminierung von Rentnern bis heute offen.

(Quellen: siehe russische Fassung)

Anzhelika Galanova, Galina Polyanskaya und Valeria Ivanova

2.3.4 Důchodci

Důchodci v Rusku se mají hůře než mladí lidé. Myslí si, že důchodci mají svou životní cestu za sebou a mají si život užívat. Problém je inflace cen zboží, díky které si nemůžou dovolit čím dál tím více věcí než by chtěli. Muži v Rusku jdou do důchodu v 60 letech a ženy v 55 letech. To se však může lišit podle části země, kde žijí. Rusko se nachází na 78. místě v žebříčku podle kvality důchodců. V posledních sedmi letech se problémy prohlubují. Hlavním důvodem je jako v ostatních zemích nárůst počtu důchodců při současném klesání počtu obyvatel. Populace stárne a chybí ti, kteří by na důchodce

„měli vydělávat“. Snaha o reformu důchodů je v Rusku zatím neúspěšná. V Rusku podle studií nemá na životní situaci důchodců vliv HDP ani nerostné bohatství. Míra chudoby mezi důchodci v Rusku se často nachází pod úrovní chudoby u dětí. Na rozdíl od dětí nemají důchodci tak dobrý přístup ke zdravotní péči. Kvůli nízkému příjmu důchodců, jsou často důchodci nuceni pracovat až do smrti. Velmi drahé jsou pro seniory také léky, které mnohdy potřebují k přežití. V Rusku proto zůstává otázka diskriminace seniorů stále otevřená.

2.3.5 Совсем другая жизнь?! Школа – интернат №133

Сегодня в рамках нашего проекта мы посетили школу-интернат 133, где обучаются дети, страдающие сколиозом.

Когда мы прибыли на место, то сразу заметили достаточно большую территорию, на которой располагались оба корпуса школы: медицинский и учебный, а также лужайка и детская площадка. С первого взгляда само здание школы показалось нам немного устрашающим, но когда мы вошли внутрь, это ощущение пропало. Мы были тепло встречены заместителем директора. От нее мы многое узнали об этой школе.

Здесь живут и обучаются дети разных возрастов, от 5 лет и до 18. Большинство из них из Ленинского района Новосибирска. Однако есть и из других городов и даже стран, например, из Израиля. Учебная программа практически не отличается от других школ за исключением небольших нюансов. Вся деятельность детей контролируют педагоги, воспитатели и доктора, ведь соблюдение режима очень важно. Творческое развитие тоже не стоит на месте. Проводятся также внеурочные мероприятия, праздники, причем даже с театральными постановками. Тем не менее, хочется отметить, что на первом плане все же стоит здоровье. Дети

в интернате проходят курсы лечения, специальные процедуры, направленные на улучшение здоровья. **Варвара Веселкова**

2.3.5 Ganz anderes Leben!? Schule Nr.133

Im Rahmen unseres Projekts haben wir die Schule „Internat Nr.133“ besucht, wo Kinder, die die Diagnose Skoliose haben, wohnen so wie geheilt und ausgebildet werden.

Als unser Team angekommen ist, hat es sofort das große Gelände bemerkt, auf dem sich die beiden Blöcke der Schule, der medizinische und der für den Unterricht, sowie auch der Spielplatz befinden. Auf den ersten Blick erschien uns das Schulgebäude ein wenig erschreckend, aber nachdem wir es betreten hatten, ist dieses Gefühl verschwunden. Wir wurden von der stellvertretenden Schulleiterin sehr gut und freundlich empfangen. Von ihr haben wir viel Neues über diese Schule erfahren.

Hier leben und lernen die Kinder der verschiedenen Altersgruppen, von 5 bis 18 Jahren. Die Meisten von ihnen sind aus Leninskij, ein Bezirk

von Nowosibirsk. Jedoch gibt es auch Kinder aus anderen Städten und sogar anderen Ländern, zum Beispiel aus Israel.

Das Lehrprogramm ist ähnlich im Vergleich zu anderen allgemeinbildenden Schulen, außer einem kleinen Unterschied: Jede Tätigkeit der Kinder kontrollieren die Pädagogen, die Erzieher und die Ärzte, weil die Befolgung der Regeln lebenswichtig ist. Die Förderung der Talente hat in dieser Schule keine Pause. Es werden auch Veranstaltungen außerhalb des Unterrichts durchgeführt, sie gehen sogar ins Theater. Dennoch ist es auch wichtig, dass die Gesundheit höchste Priorität hat. Die Kinder im Internat haben Heilkurse und spezielle Behandlungen, die auf die Besserung der Gesundheit gerichtet sind.

Varvara Veselkova

V rámci našeho projektu jsme navštívili školu „Internat Nr.133“, kde se léčí a vyučují děti, které mají skoliózu. Když přijel náš tým, okamžitě jsme si všimli rozlehlé krajiny, na které se nachází obě části školy, lékařská část a část, kde se žáci vyučují a dále také hřiště. Na první pohled se nám školní budova jevila hrozně, ale jakmile jsme vstoupili, změnili jsme názor. Byli jsme zastupující ředitelkou velmi pěkně a přátelsky přivítáni. Dozvěděli jsme se od ní o škole mnoho nového.

Žijí a učí se zde děti rozdílného věku, od 5 do 18 let. Většina z nich pochází z Novosibirsku z části

Leninskij. Avšak jsou zde i děti z jiných měst a dokonce i z jiných zemí, například z Izraele.

Učební program je podobný v porovnání s jinými všeobecně zaměřenými školami, až na malý rozdíl: každá činnost dítěte je kontrolována pedagogy, vychovateli a doktory, protože dodržování pravidel je životně důležité. Rozvíjení talentu je na této škole stále podporováno. Mimo vyučování se konají akce, žáci chodí dokonce i do divadla. Přesto je také důležité, že zdraví má nejvyšší prioritu. Děti v internátu se účastní zdravotních kurzů a speciálních terapií, které vedou ke zlepšení zdravotního stavu.

2.3.6 Мигранты в России

В международном проекте «Дискриминация. Не отводи взгляд!» задача русских участников состояла в том, чтобы рассмотреть места, наиболее заселенные мигрантами. Участники проекта брали информацию из разных источников, например, из газет, телевизионных программ и других официальных источников.

1. В основном в данной статье речь идет о проблеме проживания цыган и мигрантов на территории России, которая особо остро выделяется в Санкт-Петербурге. Автор сообщил

Источник:
<http://www.rosbalt.ru/piter/2010/12/09/798975>

2. Затем следует статья под названием: «ФМС: мигранты совершают до 10% преступлений в России». В основном речь в статье идет о преступности, совершаемой приезжими иностранцами, а также о борьбе против расовой дискриминации. Основная проблема заключается в том, что мигранты не заинтересованы участвовать в этом проекте. Их основная цель в России - заработать деньги. Автор также подчеркивает, что ФМС имеет полномочия только контролировать пребывание мигрантов на территории России и не более того. Наконец, следует сказать, что вопрос о «дискриминации» на сегодняшний день по-прежнему остается актуальным.

Источник:
<http://www.rosbalt.ru/piter/2010/12/09/798995.html>

3. Русская речь является основной проблемой статьи "Что нужно знать о Санкт-Петербурге для «начинающих»". Статья информирует о разнице культурного уровня приезжих города Санкт

нам об этих проблемах, которые обсуждали участники Круглого стола в Санкт-Петербурге 9 декабря 2010 года. Было установлено, что мигранты подвергаются дискриминации. Условия их повседневной жизни и работы находятся не в самом лучшем виде. Некоторым работникам недоплачивают, обманывают. Та работа, которой занимаются мигранты необходима нашей стране, но при этом многих нерусских рабочих просто не ставят за людей. Об интеграции не может быть и речи. Участники круглых столов предпримут меры для улучшения положения иммигрантов в России.

Санкт-Петербурга и культуры его жителей. Санкт-Петербург является одним из самых известных культурных центров мира. Но иногда «другие» жители этого города отличаются своей культурой от культуры города. Комитет по культуре разрабатывал вместе с другими комитетами программу для устранения этих различий. В рамках этой программы выпущена книга «Азбука иностранца для начинающих», где есть много различных слов, например, " Чижик - Пыжик ". Также есть цитаты многих известных русских писателей. В азбуке можно встретить много различных картинок и фотографий. Букварь полезен как для жителей Санкт-Петербурга, так и для туристов. Эта статья может быть хорошим примером для подражания в других городах России.

Источник:
<http://www.rosbalt.ru/piter/2011/01/19/810046.html>

4. В проекте было установлено, что цыгане вызывают большой интерес и проектная группа хотела бы их лучше изучить. Однако положение цыган в России, Чехии и Германии почти одинаково.

В статье "Права Санкт-Петербурга нарушаются цыганами" снова показывается ситуация в России. В ней информируют о проблеме преступлений цыганских банд в центре Санкт-Петербурга. Люли-цыгане, которые пришли сюда из центральной Азии и Казахстана, на столько беспокоят жителей города, что муниципальный совет был принужден предложить решение проблемы. Заголовок описывает жертвы банд, которые грабят население города. Никто не в состоянии избежать или остановить кражи. Одиноким жителям нечего противопоставить хорошо организованным профессиональным бандитам. После выпуска данной статьи, правительство города приняло меры для решения проблемы.

Источник:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2011/04/04/835496.html>

5. В заключении было сообщено, кому и как стоит контролировать права человека и их нарушения. На чтение была представлена статья "ООН информирует о проблемах толерантности в Санкт Петербурге".

В основе статьи рассказывается о встрече с людьми, которые занимаются контролем прав человека в Санкт Петербурге и России. На встрече присутствовало много организаций по защите прав горожан, с докладами выступали о расовой дискриминации. Лидер центра по правам

человека, госпожа Канаевская, подчеркнула, как важно защищать права каждого человека, который находится в России.

Источник:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2011/02/21/821383.html>

6. В завершении можно предположить, что вопрос о мигрантах в России еще долго останется актуальным, однако это значит, что будут продолжаться публичные обсуждения с целью решения проблем мигрантов.

Даниил Голованов и Иванова Валерия

2.3.6 Migranten in Russland

Im internationalen Projekt "Diskriminierung. Schau nicht weg!" beschäftigten sich die russischen Teilnehmer unter anderem damit, wo es Migranten in Russland gibt. Es wurden viele Zeitungsartikel, TV-Sendungen und andere offizielle Informationsquellen untersucht und viel Material gefunden. Hier seien einige von ihnen wiedergegeben:

1. Im Grunde genommen handelt es sich um die Probleme der Zigeuner und anderer Migranten in Russland, weil die Situation überall so ist, wie in St. Petersburg. Die Probleme wurden am 9. Dezember 2010 am runden Tisch in St. Petersburg besprochen. Der Autor informierte uns über die Themen, über die von den Teilnehmern des runden Tisches diskutiert wurden. Es hat sich erwiesen, dass die Migranten diskriminiert werden. Die Bedingungen ihres Alltagslebens und der Arbeit sind schwierig. Ihre Arbeit wird unterbezahlt. Sie werden bedrängt und betrogen. Ihre Arbeit wird benötigt, aber sie werden

als Arbeitskraft unterbewertet. Von Integration kann vorläufig keine Rede sein. Die Teilnehmer des runden Tisches haben Gespräche geführt, wie die Lage von Migranten verbessert werden sollte.

Quelle:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2010/12/09/798975>

2. Dann folgt der Artikel „Föderales Verwaltungsamt für Migration: Einwanderer verüben 10% der Verbrechen in Russland“. Im Grunde genommen handelt es sich im Artikel um die Kriminalität, die Einwanderer in Russland ausüben und was man tut, damit die Rassendiskriminierung beseitigt wird. Das Hauptproblem besteht darin, dass die Einwanderer nicht interessiert sind, an diesem Projekt teilzunehmen. Sie kommen nach Russland, um Geld zu verdienen. Der Autor betont auch, dass das Föderale Verwaltungsamt für Migration nur dem Aufenthalt der Einwanderer in Russland Aufmerksamkeit schenkt. Zum Schluss sollte man

sagen, dass das Thema „Diskriminierung“ heute aktuell bleibt.

Quelle:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2010/12/09/798995.html>

3. Dem Problem der ***Sprache und des sprachlichen Umgangs*** ist folgender Artikel gewidmet: „Das ABC für St. Petersburger Anfänger“. Der Artikel informiert über den Unterschied des Kulturniveaus der Stadt St. Petersburg und der Kultur ihrer Einwohner. St. Petersburg ist eines der weltbekanntesten Kulturzentren. Aber ihren Einwohnern ist die Kultur der Stadt nicht genug bekannt. Das Komitee für Kultur hat zusammen mit anderen Komitees das Programm ausgearbeitet, damit diese Unterschiede beseitigt werden können. Im Rahmen dieses Programms bietet „Das ABC-Buch für St. Petersburger Anfänger“ Interpretationen verschiedener Worte an, z.B. „Чижик-Пыжик“ („Tschishik -Physik“). Darin werden Gedichte von Puschkin, Gumilev, Brodsky und von anderen Dichtern zitiert. Das ABC- Buch ist reich an verschiedenen Bildern und Fotos. Das ABC- Buch ist sehr nützlich für die Einwohner St. Petersburgs und die Touristen. Dieser Artikel könnte ein gutes Vorbild für andere Städte sein.

Quelle:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2011/01/19/810046.html>

4. Im Projekt wurde festgestellt, dass Sinti und Roma ein großes Interesse weckten und die Projektgruppe sie weiter erforschen wollte. Aber die Lage von Sinti und Roma in Russland, Tschechien und Deutschland ist fast die Gleiche. Der Artikel ***„Gesetze werden von Zigeunern in St. Petersburg verletzt“*** spiegelt die Situation in Russland wider. Es wurde über das Problem des Verbrechens von Zigeunerbanden im Zentrum der Stadt St. Petersburg informiert. Die Lyli-Zigeuner, die aus Zentralasien und Kasachstan hierher kamen, beunruhigen die Einwohner der Stadt so, dass die Stadtverwaltung gezwungen ist, eine

Lösung des Problems zu bieten. Der Artikel beschreibt die Taten dieser Banden, die die Stadtbevölkerung berauben. Niemand ist im Stande, die Diebstähle zu vermeiden und zu stoppen. Einzelne Einwohner können den gut organisierten Berufsbanditen nichts entgegensetzen. Die Stadtverwaltung hat nach der Veröffentlichung dieses Artikels geeignete Maßnahmen getroffen, um das Problem zu lösen.

Quelle:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2011/04/04/835496.html>

5. Zum Schluss wird berichtet, wer und wie die Menschenrechte und ihre Verletzungen kontrollieren sollte. Zum Lesen lag der Artikel ***„Die Organisation der Vereinten Nationen ist über Toleranzprobleme in St. Petersburg informiert“*** vor. Im Grunde genommen geht es im Artikel um das Treffen mit den Leuten, die sich mit der Kontrolle der Menschenrechte in St. Petersburg und Russland beschäftigen. Auf dem Treffen treten viele Bürgerrechtsorganisationen mit Vorträgen über Rassendiskriminierung auf. Frau Kanevskaya, die die Leiterin des Menschenrechtszentrums ist, sagte, dass es wichtig sei, die Rechte jedes einzelnen Menschen, der sich auch in Russland befindet, zu schützen.

Quelle:

<http://www.rossbalt.ru/piter/2011/02/21/821383.html>

Als **Fazit** kann man vermuten, dass die Frage nach den Migranten in Russland noch lange Zeit aktuell bleibt, aber es gilt, sie weiterhin öffentlich zu besprechen und daraus folgende Probleme zu lösen.

Daniil Golovanov und Valeriya Ivanova

2.3.6 Migranti v Rusku

V rámci mezinárodního projektu „Nedívej se pryč!“ se zabýváme mimo jiné migranty v Rusku. Tyto informace jsme našli v televizních pořadech, novinových článcích a jiných oficiálních zdrojích.

1. Tyto problémy byly 9. prosince 2010 řešeny v Petrohradě. Autor nás informuje o tématech, která byla účastníky diskutována. Usoudili, že přistěhovalci jsou diskriminováni, mají náročné životní podmínky a jejich finanční ohodnocení je výrazně nižší než průměrná ruská mzda. Shodli se také na tom, že

podmínky pro imigranty by se měly výrazně změnit k lepšímu.

Zdroj:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2010/12/09/798975>

2. V dalším článku se autor zabývá například kriminalitou, která s přibývajícím počtem imigrantů vzrůstá. To zapříčiňuje vzrůst diskriminace.

Zdroj:

<http://www.rosbalt.ru/piter/2010/12/09/798995.html>

3.Z dalšího článku z Petrohradu vyplývá, že Romové, kteří se přistěhovali ze středí Asie, vzbuzují pozornost ostatních obyvatel kvůli své nepřizpůsobivosti a krádežím.

Za výsledek může být považováno, že otázka migrantů v Rusku bude ještě dlouho aktuální. Tématem se však zabývá široká veřejnost, což může řešení problému usříšit.

2.3.7 Религия: тогда и сегодня

Начиная с древних времен, религия занимала особое место в жизни людей, не зависимо от страны или того, кому поклоняться. **Наши ученики изучали в проекте «Право на вероисповедание».** Одна из групп посетила Монастырь во имя святого Иоанна Предтечи , Католический собор и Синагогу, где она познакомилась с историей собора и взяла интервью у служащих и даже у епископа в Католическом соборе.

Когда я и мои партнеры по проекту были в культурном центре Сибирь-Хоккайдо, мы узнали про религии Японии. В Японии всегда придерживались двух религий: буддизма и синтоизма, и так было на протяжении почти всей истории. Но кастовое проживание в этой стране породило такое явление как НЕтолерантность, запрет на определенные общественные действия и даже дискриминацию женщин.

На Руси же церковь всегда обладала большими правами и держала основную власть. Тех, кто пошел против церкви могли даже казнить. Все должны были поклоняться одному богу, следовать одной религии. Тех, кто не соблюдал эти правила, называли еретиками и ограничивали в правах. Были гонения и репрессии церковью и на сам церковь . Мы в истории изучали уничтожение храмов и святынь на Руси и в России.

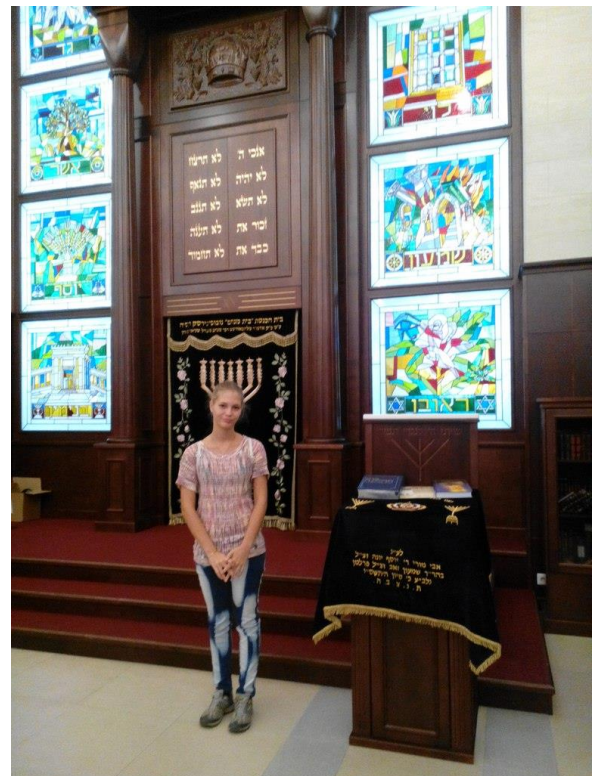
Сейчас, спустя долгое время многое изменилось. Но самое главное, что произошло, это появление свободы вероисповедания. Доказательством этому является большое количество храмов в России, принадлежащих к разным религиям. Это могут быть буддистские

храмы, могут быть христианские. В Новосибирске есть много православных церквей, соборов, часовен и монастырей , а также 4 мечети , Католический собор и буддийский храм.

Человек может вообще не верить ни в каких богов, но будет уже зваться не еретиком, а атеистом, за что не получит никакого наказания.

Можно отметить, что право на вероисповедание не нарушается. Разные времена, разное отношение к вере и к людям.

Даниил Голованов

2.3.7 Religion : damals und heute

Seit der Existenz der Menschheit hat die Religion einen besonderen Platz im Leben der Menschen, es wird gebetet - gleichgültig in welchem Land.

Unsere Schüler waren beim Projekt „Recht auf Glaubensbekenntnis“ beteiligt. Eine der Gruppen hat das Kloster, das nach dem Namen vom Heiligen „Johann Predtetschi“ benannt wurde, den katholischen Dom in Nowosibirsk und die Synagoge besucht, wo die Gruppe die Geschichte des Doms kennengelernt hat und ein Interview mit dem Leiter und sogar dem Bischof des katholischen Doms geführt hat.

Als ich und meine Projektmitglieder im Kulturzentrum „Sibirien -Hokkaido“ waren, haben wir noch etwas über die japanische Religion erfahren. In Japan gibt es schon lange zwei Religionen: den Buddhismus und den Shintoismus, und so war es fast schon immer in Japan. Aber das Kastensystem in diesem Land rief solche gesellschaftlichen Erscheinungen wie Intoleranz vor, das Verbot der Religionsfreiheit und von sozialen Aktivitäten, und hatte sogar die Diskriminierung von Frauen zur Folge.

In Russland hatte die Kirche früher einen großen

Einfluss auf die Gesellschaft und übte eine wesentlich große Macht aus. Diejenigen, die gegen die Kirche aufbegehrten, konnten hingerichtet werden. Alle mussten sich zu einem Gott bekennen, und einer einzigen Religion folgen. Die anderen, die diese Regel nicht anerkannten, nannte man **Häretiker** und in Folge dessen wurden ihre Rechte beschränkt. Es gab Verfolgungen und Repressalien von der Kirche und auch gegen die Kirche selbst. Wir erfuhren etwas über die Vernichtung von religiösen Heiligen Institutionen und Einrichtungen in Russland.

Heutzutage, viele Jahre später, hat sich das Leben in der Gesellschaft geändert. Aber das wichtigste, was geschehen ist, ist die Wiedergeburt der Glaubensfreiheit. Das Zeugnis davon sieht man in der großen Anzahl von religiösen Quellen und Kirchen in

Russland, die zu vielen verschiedenen Religionen gehören. Es kann eine buddhistische, muslimische oder katholische Einrichtung sein. In Nowosibirsk gibt es nicht nur eine Vielzahl von orthodoxen Kirchen, Kapellen und Klöstern, sondern auch vier Moscheen, einen katholischen Dom und eine buddhistische Einrichtung.

Der Mensch kann darauf verzichten, überhaupt keinen Gott zu glauben, und wird nicht mehr als „Ketzer“ bezeichnet, sondern als Atheist, wofür er nicht mehr bestraft wird. Man kann also sagen, dass das Glaubensbekenntnis in Russland nicht verletzt wird. So ist das Fazit unserer Untersuchung. Andere Zeiten, freie Bekenntnisse!

Daniil Golovanov

2.3.7 Náboženství: dříve a dnes

V průběhu všech věků náboženství ovlivňovalo život člověka. Dříve se velice projevoval zákaz svobodného vyznávání, který měl dopad na diskriminaci menšin. V Rusku bylo dříve povoleno pouze jedno vyznání, ti kteří byli proti tomu náboženství, byli pronásledováni a trestáni. Bohužel se v průběhu času přišlo o spoustu svatých staveb a

institucí v Rusku. Dnes mají možnost přistěhovalci ze všech koutů světa a vyznavači různých náboženství svobodně vyznávat svou víru. V Rusku můžeme naleznout spoustu kostelů, kaplí, klášterů, mešit, synagog a dalších náboženských institucí. Mají tedy právo svobodně se hlásit ke své víře. V Rusku se hůře pohlíží na ateisty než na věřící.

2.3.8 «Враги народа»

Но весь русский народ тоже был в репрессиях –

История политических репрессий в нашей стране - это горькая и страшная история борьбы государства с собственным народом, унесшая миллионы жизней. И эту историю мы обязаны знать и помнить. Люди, лишенные чести, имен и могил, взывают об этом. Как бы ни было тяжело, мы обязаны честно посмотреть в лицо прошлому.

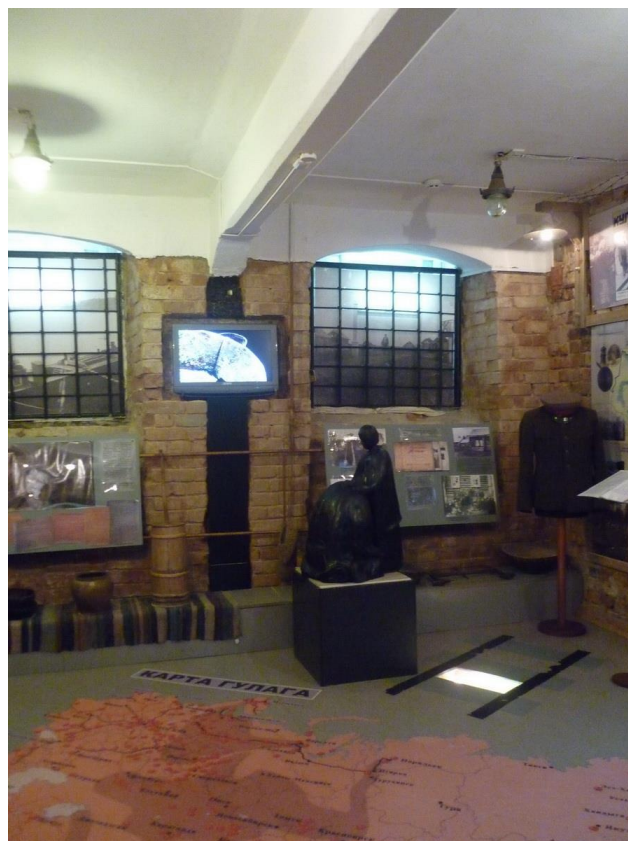
Больше о жертвах политических репрессий мы смогли узнать, посетив Мемориальный музей «Следственная тюрьма НКВД» в городе Томск, в котором с 1923 по 1944 годы находилась внутренняя тюрьма Томского городского отдела НКВД.

В музее мы увидели экспозиции: тюремные камеры для подсудимых заключенных, подземный тюремный туннель со скульптурной композицией «Уходящий в небытие», стенды с подлинными документами следственных дел, фотографии, вещи и одежду расстрелянных «врагов народа», поделки из дерева и камня, изготовленные в лагерях и ссылках.

Увиденное в музее привело меня в гнетущее состояние, в душе осталось смятение от

понимания того, что все это действительно происходило в нашей стране!

Полянская Галина

2.3.8 POLITISCHE REPRESSALIEN IN RUSSLAND

Die Geschichte der politischen Repressalien in unserem Land — das ist eine bittere und furchtbare Geschichte des Kampfes gegen das eigene Volk, und das hat viele Menschen ihr Leben gekostet. Und diese Geschichte müssen wir lernen und darüber mehr erfahren. Sich daran zu erinnern ist Teil der menschlichen Würde und Verantwortung. Menschen, denen die Ehre, die Namen und sogar die Ruhestätten entzogen wurden, verfolgen uns noch nach dem Tod. Sogar wenn es sehr schwer und unerträglich ist, sind wir verpflichtet, ehrlich ins Gesicht der Vergangenheit zu schauen.

Über die Opfer der politischen Repressalien konnten wir mehr erfahren, als wir das Gedenkmuseum / Mahnmal des NKWD-Gefängnisses in Tomsk besucht hatten. In diesem Gebäude war von 1923 bis 1947 das Gefängnis der Tomsker städtischen Abteilung NKWD, heute ist es ein Museum.

Im Museum werden viele historische Stücke ausgestellt: die Gefängniszellen für die Häftlinge, der unterirdische Tunnel mit der Skulpturenabteilung „Weggehend ins Nirgendwohin“, die Stände mit echten Dokumenten über die Verfolgungen und Hinrichtungen von „Feinden des Volkes“, Fotomaterialien, Sachen und die Kleidung von den erschossenen "Feinden des Volkes" und die kleinen Arbeiten aus Holz und Stein. Das, was ich gesehen habe, bedrückte mich und meine Seele, blieb in meiner Seele als Verwirrung von meinem Verständnis, und das alles in unserem Land

Galina Polyanskaya

2.3.8 „Vrazi národa“

aneb Politické represálie v Rusku

Historie politického útlaku v naší zemi má historicky tragické důsledky, jelikož se podílela i na bojích proti vlastním lidem. Lidé byli často zbaveni cti, jména a mnozí jejich příbuzní byli zastršovani i po smrti dotyčného.

Abychom se dozvěděli více o politických represích, vydali jsme se do Muzea-památníku NKVD v Tomsku. V této budově sídlilo městské oddělení NKVD v letech 1923-1947, dnes slouží jako muzeum.

V muzeu jsou k vidění celý pro vězně, podzemní tunel, sochařské umění, originální dokumenty (seznamy pronásledovaných a poprav), oblečení a osobní věci vězňů.

2.3.9 Интервью со свидетелями

Интервью с Лилией Крис, свидетельницей времен репрессий немцев с Волги

«Меня зовут Лилия Крис, я немка с Волги, где раньше была немецкая Автономия»- так начала свой рассказ приятная женщина и оптимистка по сегодняшний день.

Уже в 1940 году, незадолго до начала Великой Отечественной войны, все люди немецкого происхождения в России были объявлены «Врагами народа». Так было и с

немцами в других странах. В 24 часа были депортированы все немцы с Волги, разбросаны по всей огромной стране.

Так начались политические репрессии против граждан немецкого происхождения, которые 250 лет тому назад по приглашению царицы Екатерины Великой прибыли в русские земли, чтобы заселить и облагородить дикие и необжитые места, чтобы поднять сельское хозяйство и ремесло. Они привнесли порядок и трудолюбие.

Но война! Разбросанные по всей стране, оторванные друг от друга родственники: от родителей дети, которые сдали сиротами, жены от мужей, которых сослали в Труд.армию как рабов на работы. Все они голодали, страдали и умирали, но их не могли сломить.

Отец Лилии жил под Кемерово (в Сибири), а семья в 300 км от Красноярска. Так было до 1947 года.

Судьба многих русских немцев была очень разная. Одни умерли при невыносимых жизненных обстоятельствах, другие просто от болезней и голода. У многих детей просто не было шансов на выживание, при питании только кожурой картофеля и морковью, что за весь день не могли насытить молодой и растущий организм.

Лишь в 1991-1993 прошла официальная реабилитация немцев в России. Но многие из них, кто сомневался в будущем и отчаялся, хлынули потоком в Германию, на Запад, т.е. прочь из России. Это была самая мощная волна эмиграции.

Только те немцы, кто прирос корнями и душой к России, не покинули свою Родину, не смотря на то, что страницы страшной судьбы этого народа были вписаны во все учебники истории.

Лилия – одна из тех, кто остался и начал новую жизнь, кто дал своим дочерям высшее образование. Благодарные дети оправдывали ее надежды,

сейчас ведут свое дело и всегда и во всем помогают матери. По сегодняшний день они могут поддерживать свой родной язык и культуру, посещать церковь своего вероисповедания. Без страха и запрета! Они знают историю своих предков из земли Гессен и ...живут дальше с верой и надеждой.

Так много сил и мужества предала Лилии жизнь.

Стоит того, чтобы мы находили таких людей, чтобы узнать об их судьбах, чтобы понять, как важно оставаться ЧЕЛОВЕЧНЫМИ и БЛАГОРОДНЫМИ.

С огромным уважением

Людмила Гейм, Галина Полянская и Ариадна Головатых

2.3.9 Interview mit Frau Chris, einer Zeitzeugin aus Sibirien

„Mein Name ist Lilia Chris, ich bin Deutsche von der Wolga, dort, wo früher die deutsche Autonomie war.“ So begann die Erzählung der netten und bis heute optimistisch gestimmten Frau.

Schon im Jahre 1940, kurz vor dem großen Krieg im Vaterland, wurden alle Deutschen Russlands zu „Feinden des Volkes“ erklärt. Innerhalb von 24 Stunden wurden sie alle von der Wolga weit weg in verschiedene Richtungen des riesigen Landes deportiert und verjagt.

So begann die politische Repressalie gegen die Bürger deutscher Abstammung, die vor 250 Jahren nach der Einladung der Zarin Katharina der Großen nach Russland gekommen waren, um unbekannte und unbewohnte Orte zu besiedeln, Landwirtschaft und Handwerk zu entwickeln. Sie haben viel Ordnung und Fleiß mitgebracht.

Krieg! Verstreut durch das ganze Land, getrennt voneinander: Von Kindern, die zu Waisen wurden, von Männern, die in die Trudarmee (Arbeitsarmee) als Zwangsarbeiter geschickt wurden, die verhungert sind aber nicht verbogen werden konnten.

Lilias Vater lebte bei Kemerowo (Sibirien), seine Familie 300km entfernt in Krasnojarsk bis 1947.

Das Schicksal vieler Deutscher war ganz unterschiedlich. Einige sind aufgrund der harten Arbeitsumstände umgekommen, die anderen litten an Krankheiten und unter Hunger. Viele Kinder ohne Eltern hatte keine Überlebenschance, sie mussten den ganzen Tag nur Kartoffeln schälen und Möhren essen – nichts, was sie vollständig sättigte.

Erst 1991-1993 erfolgte die offizielle Rehabilitierung des deutschen Volkes Russlands. Aber viele enttäuschte und verzweifelte Menschen

strömten nach Deutschland, nach Westen , weg von Russland. Das war die stärkste Welle der Aussiedler.

Nur die Deutschen, die in Russland groß geworden waren, blieben in ihrem Heimatland, obwohl die grausame Geschichte des Volkes nun in allen Lehrbüchern zu finden war.

Lilia als eine der Deutschen ist geblieben, hat ein neues Leben begonnen, ihren zwei Töchtern eine gute Hochschulbildung gegeben. Ihre dankbaren Kinder sind heute schon selbständig, leiten ihre eigene Firma und unterstützen ihre Mutter gern und in allem.

Bis heute pflegen diese Menschen ihre Sprache und Kultur, besuchen die Evangelisch-Lutherische Kirchen ohne Angst und Verbot.

Sie kennen die Geschichte ihrer Vorfäter aus Hessen und ... leben hoffnungsvoll weiter

So viel Kraft und Mut hat das Leben Lilia abverlangt.

Es lohnt sich nach solchen Menschen zu suchen, um aus ihrem Schicksal zu lernen, um zu begreifen, wie wichtig es ist, menschlich und würdig zu bleiben.

Mit großem Respekt,

Galina Polyanskaya, Ljudmila Geym, Ariadna Golovatykh

2.3.9 Vyprávění paní Chrisové, pamětníci ze Sibiře

"Mé jméno je Lilia Chris, jsem Němka od Volhy, tam, kde kdysi byla německá autonomie."-Tak začal příběh milé a do dnes optimistické ženy.

Již v roce 1940 krátce před válkou v mateřské zemi, prohlásili všechny německé sověty za "Nepřátele lidu". Do 24 hodin je všechny deportovali a vyhnali daleko různými směry do obrovské země.

Tak začala doba politických represí vůči občanům německého původu, kteří přišli do Ruska před 250 lety po pozvání Kateřiny Velké kolonizovat neznámá a neobydlená místa k rozvoji zemědělství a řemesel.

Válka po celé zemi, oddělení od sebe navzájem: od dětí, které osiřely, od mužů, kteří byli posláni do pracovní armády jako nucení dělníci, kteří vyhladověli.

Otec Lilie a jeho rodina žili v Kemerowu 300 kilometrů vzdálená v Krasnojarsku až do roku 1947.

Osudy mnoha Němců byly různé. Někteří zemřeli kvůli tvrdým pracovním podmínkám, jiní zase nemocemi a hladem.

Mnoho dětí bez rodičů nemělo šanci na přežití, musely loupat brambory celý den a jíst pouze mrkev. Až v letech 1991-1993 byla oficiální rehabilitace německých sovětů. Ale mnoho zklamaných a zoufalých lidí se hrnulo do Německa, na západ od Ruska. To byla nejsilnější vlna emigrantů.

Jen Němci, kteří vyrostli v Rusku, zůstali v jejich domovské zemi. Lilia jako jedna z Němců zůstala a začala nový život, dala jejím dvěma dcerám dobré vzdělání. Její vděčné děti jsou již na vlastních nohách, mají vlastní firmu a ve všem svou matku podporují.

Až do dneška jsou tito lidé věrní jejich jazyku a kultuře, navštěvují luteránské kostely.

Lilie musela být velmi silná a odvážná žena.

2.3.10 Интервью с инвалидами

ИНТЕРВЬЮ ПО ТЕМЕ «ДИСКРИМИНАЦИЯ. НЕ ОТВОДИ ВЗГЛЯД!»

с Галл-Савальским Игорем Владимировичем

Здравствуйте, Игорь Владимирович!

В 2013 году стартовал международный проект между Чехией, Россией и Германией "Diskriminierung.Schau nicht weg!" ("Дискриминация. Не отводи взгляд!") В течение учебного года мы, корреспонденты и по совместительству участники проекта собираем материалы, которые касаются проекта и ищем решения этой проблемы.

Так как российские школьники посчитали, что такие группы людей как инвалиды и пенсионеры ущемлены в правах и подвергаются дискриминации, то в рамках программы нас заинтересовал вопрос: "Есть ли дискриминация инвалидов в Новосибирске?"

Поскольку мы отправляемся на поиски новых мнений, знакомств, полезной информации

в Германию и Чехию, то мы хотели бы услышать достоверную информацию из официальных источников ... Ответьте, пожалуйста, на наши вопросы:

Вопрос: Игорь Владимирович, расскажите, пожалуйста, об основных направлениях деятельности Всероссийского общества инвалидов в Новосибирске.

Ответ: Основные направления деятельности Всероссийского Общества Инвалидов (**ВОИ**) в Новосибирской области в большинстве совпадают с программами по улучшению жизни инвалидов, о которых расскажу в ответе на вопрос №3. Однако, если определить миссии программ, то направления можно обозначить двумя векторами.

-Первое – это осуществление деятельности по включению людей с инвалидностью в экономическое, политическое и социальное развитие Новосибирской области (НСО).
-Второе – это участие в законотворческой деятельности, направленной на благоприятные условия жизни граждан с инвалидностью.

Вопрос: Какую статистику Вы могли бы нам предоставить?

Есть ли у Вас официальный сайт организации?

Ответ: В НСО на 01.01.2014 г. проживает 201 тыс. граждан с инвалидностью. Примерно треть из них так или иначе взаимодействуют с СО НКО (Социально ориентированная некоммерческая организация- прим. автора)

СО НКО делятся на 2 группы:

-Первая, более крупная группа – это организации самих граждан с инвалидностью (группы самопомощи), среди них самые известные: ВО2 (слабослышащие и глухие), ВОС (слабовидящие и слепые), «Союз Чернобыль», ИВА (инвалиды войны в Афганистане), ДРООДИ, «Финист», «Даун-синдром».

-Вторая, это группа НКО, которая работает в отношении людей с инвалидностью: это различные фонды, профессиональные объединения и иные формы СО НКО. В составе ОО «НОО ВОИ», самой крупной среди таких СО НКО, объединено 27 тыс. людей с инвалидностью в 414 первичных организациях, которые объединены в 32 районах НСО. Официальный сайт есть, но мы бы хотели его активизировать.

Вопрос: Какие программы по улучшению жизни инвалидов удалось успешно осуществить?

Ответ: В ОО «НОО ВОИ» действует 5 программ реализуемых на территории НСО:

- Первая – программа организационного укрепления и территориального развития местных организаций ВОИ в Новосибирской области.
- Вторая – программа мониторинга проблем инвалидности и граждан с инвалидностью на территории Новосибирской области.
- Третья – программа сопровождения граждан, получающих инвалидность впервые.
- Четвертая – программа перевозки граждан с инвалидностью в условиях недостаточной транспортной инфраструктуры.
- Пятая – программа обеспечения доступности среды обитания для людей с инвалидностью.

Три из пяти программ поддерживаются бюджетом и Правительством НСО, вызывают

благодарность клиентов и касаются 7-8 тысяч граждан в год.

Вопрос: Известно, что проблема трудоустройства инвалидов является одной из самых острых в нашем обществе. Что делается для решения этого вопроса непосредственно в Новосибирской области?

Ответ: Проблема трудоустройства граждан с инвалидностью будет оставаться острой, пока в нашей стране целью не станет обеспечение экономической самостоятельности человека с инвалидностью, а не его трудоустройство. Человек с инвалидностью должен иметь возможность зарабатывать не менее средней заработной платы по отрасли, вот тогда он будет заинтересован в работе.

А пока что количество зарезервированных рабочих мест для людей с инвалидностью больше, чем число желающих их занять.

Для этого нужно обеспечить высокий образовательный, компетентный уровень людей с инвалидностью, а так же повысить их мотивацию к участию в экономическом развитии области.

В течение двух последних лет, наряду с прочими мероприятиями, сделан большой скачок в обеспечении доступности среднего профессионального образования для людей с инвалидностью, в т. ч. и не самых юных, а уже имеющих какие-то профессиональные навыки.

Вопрос: Мы знаем, что Вы недавно вернулись с ОЛИМПИАДЫ в Сочи. Не могли бы Вы поделиться впечатлениями?

Ответ: Новосибирская область была представлена на Олимпиаде официальной делегацией из 7 человек, как членов ВОИ, так и наших соратников. Приглашающей стороной, обеспечившей нас проживанием, питанием и билетами на спортивные объекты, выступили: Российский спортивный союз инвалидов и Всероссийское общество инвалидов. Нам удалось побывать на открытии и закрытии Паралимпиады- 2014, поболеть на трибунах за лыжные гонки и биатлон на комплексе «Лаура» в Красной поляне, добраться до горного кластера и увидеть фристайл, а в Олимпийской деревне посмотреть и поболеть за керлинг, следж-хоккей, кроме финалов.

Белую зависть вызвала приспособленность Адлера и Сочи к жизни людей с инвалидностью. Самые затрапезные кафе оборудованы доступным входом и санитарной зоной для людей с инвалидностью. Весь городской транспорт обеспечивает возможность передвижения таких людей, и неважно плохо ты ходишь или плохо видишь. На всех спортивных объектах, кроме доступности выходных зон, до

10% мест приспособлены для инвалидов, в т.ч. по зрению (спец. комментарий).

А наши паралимпийцы своим величием духа и волей к победе подарили всем настоящий праздник, который по-человечески трогательно поддержал Президент РФ господин Путин.

Большое спасибо, Игорь Владимирович!

С Уважением, участники международного проекта «Дискриминация. Не отводи взгляд!»
Полянская Галина и Галанова Анжелика

2.3.10 Interview – Behinderte

Interview mit dem Vorsitzenden der Sibirischen Abteilung der russischen Gesellschaft von Behinderten Herrn Gall-Savalsky

Guten Tag, Igor Wladimirovitsch. Im Jahre 2013 hat das internationale Projekt „Diskriminierung! Schau nicht weg!“ mit Tschechien, Russland und Deutschland begonnen. Im Laufe dieses Schuljahres haben wir Material über Diskriminierung in unseren Ländern gesammelt und haben nach Lösungen für dieses Problem gesucht.

Die russischen Schüler haben vermutet, dass sowohl Rentner als auch Behinderte der Diskriminierung ausgesetzt sind, durch weniger Rechte. Deshalb stellen wir Schüler diese Frage: "Diskriminiert man Behinderte in Russland?" In Tschechien, Deutschland und in Russland gehen wir dieser Frage auf den Grund. Daher bitten wir Sie unsere Fragen zu beantworten.

Igor Vladimirovich, erzählen Sie uns bitte etwas über die Tätigkeiten der Russischen Gesellschaft für Behinderte in Novosibirsk.

Die wichtigste Tätigkeit der russischen Gesellschaft für Behinderte „WOI“ übereinstimmt mit anderen Programmen für die Besserung der Lebensumstände der Behinderten in Novosibirsk und Umgebung. Darüber erzähle ich detailliert in der 3. Frage.

Aber, wenn man die Mission von dem Programm abschätzt, kann man sie in zwei Richtungen deuten:

- Erstens: Behinderte sollen die Möglichkeit haben, am politischem, ökonomischem und am sozialem Leben teilzunehmen.*
- Zweitens: Man nimmt an gesellschaftlichem Leben teil und verbessert Bedingungen fürs Leben von Behinderungen.*

Welche Statistik können Sie uns geben? Hat die Organisation eine offizielle Webseite?

Am 01.01.2014 wohnen hier 201.000 Behinderte. Etwa ein Drittel von ihnen, arbeiten mit SO NKO (Sibirische Abteilung der Allrussischen Gesellschaft von Behinderten) zusammen

SO NKO besteht aus zwei Gruppen:

- Die erste Gruppe umfasst Organisationen von behinderten Bürgern (Selbsthilfe Gruppen): WO2 (Schlechthörende und Taube), WOS*

(Schwachsehende und Blinde), «Bund Tschernobyl», IWA (Militärbehinderte in Afghanistan), DROODI, «FINIST», «Down-Syndrom».

- Die zweite Gruppe (das ist eine Gruppe NKO) sind verschiedene Organisationen, professionelle Vereinigungen und andere Formen SO NKO, die mit der Behinderung arbeiten.

In Bestand OO «NOO WOI», gibt es die größte Vereinigung aus SO NKO - 27.000. behinderte Leute in 414 Grundorganisationen, die 32 Kreise vereinigen.

Es gibt eine offizielle Webseite, aber wir möchten sie verbessern.

Welche Programme hat man für Verbesserung der Lebensqualität für die Behinderte gemacht?

In OO «NOO WOI» arbeiten 5 Programme auf dem Gebiet der NSO:

- Das erste – die planmäßige Festigung und der territoriale Entwicklung der lokalen Organisationen WOI in Novosibirischer Region.*
 - Das zweite ist ein Programm des Monitorng der Probleme der Behinderung in Novosibirischer Region.*
 - Das dritte ist ein begleitendes Programm*
 - Das vierte – ein Programm, das dem Transport der Behinderten hilft*
 - Das fünfte – das Programm zur Versorgung der Begreifbarkeit der Umgebung für Behinderte.*
- Drei von fünf werden durch das Budget und von der Regierung NSO unterstützt.*

Es ist bekannt, dass es das Problem der Arbeitsstellungsvermittlung von Behinderten gibt und das ist das aktuellste Problem in unserer Gesellschaft. Was macht man für Lösung dieser Frage in Nowosibirsk?

Dieses Problem ist das größte, solange die Versorgung und ökonomische Selbständigkeit der Behinderten nicht gelöst wird. Leute sollen die Möglichkeiten haben, ihr Geld zu verdienen.

Man soll für eine hohe Ausbildung sorgen, denn das ist eine gute Basis für Behinderte, ihren Traumberuf zu bekommen.

Wir wissen, das Sie vor kurzem zurück von der Olympiade in Sotschi gekommen sind. Erzählen Sie, bitte, Ihre Erlebnisse.

Nowosibirsk und Umgebung wurde von der offiziellen Delegation bestehend aus 7 Menschen repräsentiert. Die Organisatoren, die uns den Aufenthalt, die Verpflegung und die Eintrittskarten auf die Stadien verschafft haben, waren: Das Russische Bündnis der Behinderten und die russische Gesellschaft der Behinderten. Wir waren auf der Eröffnung und der Schließung von Paralympics 2014, auf den Tribünen für die Skirennen und Biatlon im Komplex "Laura" in der Krasnaja Poljana (Roten Waldwiese), wir haben Curling, Sledsch-Hockey, aber kein Finalspiel im Olympischen Dorf gesehen.

Wir waren froh, dass es so viele Ausrüstung für Behinderte in Adler und Sotschi gibt. Alle

Verkehrsmittel bieten eine Transportmöglichkeit für Behinderte, Blinde und Taube. Auf allen Austragungsorten gibt es über 10% Plätze für Behinderte. Und wir auch froh, dass der Präsident der Russischen Föderation, W.W. Putin, Behinderte menschlich und rührend unterstützt hat!

Vielen Dank, Igor Wladimirovitsch!
Mit freundlichen Grüßen, die Teilnehmer des internationalen Projektes «Diskriminierung! Schau nicht weg!»

Poljanskaja Galina und Galanova Anzhelika, 10 Klasse

2.3.10 Interview- tělesně postižení

Rozhovor s předsedou oddělení sibiřské společnosti pro tělesně postižené Igorem Vladimirovičem Savalským

Interview se týkalo otázky diskriminace tělesně postižených v Rusku.

Ruská společnost „WOI“ se snaží zlepšit životní podmínky zdravotně postižených osob v Novosibirsku a okolí. Program se dá interpretovat jako účast tělesně postižených na sociálním, politickém a hospodářském životě. 201 000 občanů se zdravotním postižením žije v Novosibirsku a okolí ke dni 1.1.2014. Jedna třetina z nich spolupracuje s touto organizací. Existují ještě další společnosti v

Rusku, které tělesně postiženým pomáhají, jako například SO NKO, která také nabízí mnoho pomocných programů. Hlavním cílem je poskytování hospodářské soběstačnosti handikepovaným. Což znamená především jim zajistit pracovní místa, kde by si mohli vydělat základní průměrnou mzdu. Bohužel je v Rusku více tělesně postižených, než kolik je volných pracovních míst pro tělesně postižené. Snahou společnosti je tudíž zajistit minimálně středoškolské vzdělání, které jim má poté zajistit sehnání pracovního místa. Na paralympiádě v Soči 2014 byly zajištěny výborné podmínky pro hendikepované a mohli se zúčastnit mnohých sportovních klání, ať už jako diváci či sportovci.